

مجموعه آثار قلم اعلی

۷۳

این مجموعه با اجازه محفل مقدس روحانی ملی ایران
شیدالله ارکانه بتعداد محدود بمنظور حفظ تکثیر
شده است ولی از انتشارات مصوبه امری نمیشود
شهرالقدره ۱۳۲ بدیعه

BP
320
M35
v. 1/3
c. 2

ایم نجویدہ آقا قلم اعلیٰ سرخطیہ حریم نعمت الہیہ سفاری باشد
از نسخہ خطی متعلق بکتاب ابرار اللہ اسم از ابن حجر دربار
تسویہ کعبہ است

۱	۱	در بیان و شرح
۲	۲	مشتقات
۳۸	۳۸	احادیث
۴۰	۴۰	معانی و تفاسیر
۴۳	۴۳	خطبه کعبه
۴۴	۴۴	نوع و اقسام
۵۰	۵۰	نوع و اقسام
۵۴	۵۴	نوع و اقسام
۶۰	۶۰	نوع و اقسام
۶۳	۶۳	نوع و اقسام
۶۵	۶۵	نوع و اقسام
۸۰	۸۰	نوع و اقسام
۱۱۶	۱۱۶	نوع و اقسام
۱۴۳	۱۴۳	نوع و اقسام
۱۷۲	۱۷۲	نوع و اقسام
۱۸۶	۱۸۶	نوع و اقسام
۱۹۷	۱۹۷	نوع و اقسام
۲۳۰	۲۳۰	نوع و اقسام
۳۰۸	۳۰۸	نوع و اقسام

هو اعظم الابني

سبحانك اللهم بالذي لك المهر بما افضت لاصحاب
في سمائك وارضك وجعلت هذا السقام القفا
لاعلام كلمتك فاهد بالذي عبادك الى هوا الصراط
انك انت القدوس العليم العزيز

براهل و جدينا لزم اسمه كجوزد اخبار يد
الهي مريم حاضره وشرفي على محبة الله وحب دا
بازده شغال كلاب داخل يهوده جبرائيل ميد
ابن كلمات برناتود عوده شاليد

از قسه امام محمود
مناشد

ان اشهدوا باقوم وحق الابني قبل ان يرفع
الكبرى لئلا يوثق فيكم هسات الشيطان ومنكم
عن رضوان الله العليم
الغفور

هو اعظم الابني

سبحانك اللهم بالذي لك المهر بما افضت لاصحاب
في سمائك وارضك وجعلت هذا السقام القفا
لاعلام كلمتك فاهد بالذي عبادك الى هوا الصراط
انك انت القدوس العليم العزيز

هو الله

ان بامر المشاق والله هذه الليله ما ظلمت خيلنا في
الامكان وان هذا الفضل من الله العزيز المنان وطلعت
فيها الروح بشفقة بهت منها خفايا لالبيان بان
ابشروا بالاهل ملاه الا على انه حقان الزنون
نادى الله عن خلف سره في القدس ولا احسان با
هذه ليله ولدت فيه حقيقة النجس وفيها فصلت
كل امرئ من قلم البيان اذا انا شره اتم ابشروا
ياملاء البيان وفيها نادت الوردية على الاغصان
ولا فتان بان ابشروا باملاء الزنون قل فيهما
ستر حجاب الجلال على اهل الايقان وغتت
حمامة الفردوس في قطب البيان اذا ابشروا يا
صالح العروس في مدية الزمان وفيها جلى الله
كلهم غلمان ثم استوى على كل قلب سحره زهقان

وانتم فابشروا يا ملأه الدين وفيما توجهت بغير الفضل
وهبت نسائم الاخصان اذا ناستبشروا اصحاب الرحمن
فيما غفر كل العصيان من اهل الاكوان وهذا بشارة على كل
من خلى في سريرة مكان قل هذه لليلة قد فيها مقام جود
والفضل في صحائف الغرور ايمان لم يرفع بذلك كل الاحزان
عن كل الاشياء في كل بين ورويان اذا فابشروا في قلوبكم يا
من دخل في ملك الوجود والاكوان اذا نادى نادى في
في خطب البقاء مركز العلو والرفان وهذا من فضل الله العزيز
المتان تالله قد رفع ختم انا للسك من هذا العزة من ذي
شوكه وسلطان وان هذا الفضل من الله على المتان وادار
كاذن خمره وان من يد يوسف الاضحية بحال السخنان و
ان هذا الفضل من الله على المتان اذا فابشروا وكما سوا يا
ملأه الاكوان من هذا السبيل للرفان وان هذا الفضل من
الله على المتان فابا بل العنان قد استقر بحال السكون من غير
حجاب وقصان وان هذا الفضل من الله على المتان وبا
معسكر الاحباب قد طلع جمال المحبوب عن افق الدارين فصار

وقالوا باروا حكم با اصحاب البيان وان هذا الفضل من
الله على المتان وقد ظهرت النجاة والبرهان بانامه للنفوس
بقوام الله بظهر نفسه القدوس وان هذا الفضل من الله على
المتان لحيات الاكوان ورويت ليل الكوار وبقيت الاكوار
بما تحل الله على كل د وصدقات افنان وان هذا الفضل من
الله على المتان فقالوا يا ملأه الاكوان بما حضرت
الارواح ونشرت الارواح ورحمت الاشباح وريت
السن البقاء على ان تجرد ذات اغصان وان هذا
الفضل من الله على المتان تالله قد عرفت الجنيات و
خرفت السجيات وكشف الله الالات وريت الاشارات
من ذي قدرة تدرك وان هذا الفضل من الله على
المتان سرقوا وسروا بالكمال هذا الله الذي لا ينفي
الافنان لنفوس الاكوان وما كان من هذه النفوس
التي كانت ذي لذة وجنان وان هذا الفضل من
الله على المتان يا ملأه الدين تالله تم النعمة وكل الرحمة

والج وجه بالروح والجنان وإن خلا الفضل من الله
على الجنان أن أشربوا بأمله لا كالأجناب وإن أشربوا
بأمله لا كالحساب من السلب الذي لا شعثان
وإن هذا الفضل من الله على

الذات

أدب وأعمال الباطن ببيت الله لا يرى سوى ما زال من
هذه سورة الحج وقد نزلت على الفضل المستقر على العباد إلى الله
ربهم وتوحيب الدين الغلبه
هو الظاهر العزيز البديع

تلك آيات الله قد نزلت حينئذ من طيب البقاء مقام الذي
يطوفن في خواهر أهل راق الكبرياء ثم أهل ملا الإلهي ثم الله
سكنوا في جنه الماوي ثم الذين هم استقر على قاعد القصور
عند سدرة السقي كذلك نزل حينئذ من راق الله العجب
القيوم وإن هذا الكتاب على الجن أن انتم تعرفون ثم كتاب
محمد رسول الله ثم قبله ما نزل على الروح ثم ما نزل على الكليم

الكليم إذا فسر العلم كمن من الذين هم يفتنون ويأفون
أقواله ولا تدفن الذين هم يأمرهم بالغل والبغض، ويصد
عن سبيل الله أقواله ولا يؤمن من الذين هم يابك الله يفتنون
ثم يكفرون قل إن تكفروا بغيره الآيات ذباي حديث أستم
مبليهم نفس الله إن انتم تعلمون وما قوم لا تلتفتوا اليوم إلى
مبديكم وثمانكم ثم اللغو إلى جنة العرش هذا المقام المقام
المحور الذي يطوفن في خواهر أرواح المقربين ثم شيئا كمال
ثم آية الكوربين إن انتم تشعرون وما قوم لا تكفروا
بآيات الله بعد الذي جعلها الله حجة عليكم وعلى من على
الذين وهذا ما نزل في صلاته عزه يوم التي يرتب فيها
أسرارها كان وما يكون كذلك نال على ما تلهكم كمن
الوجه إلى وجه الله العزيز الشهود ثم جاءوا ما قوم بالآيات
أمراد أن يخرج عن يدكم مرة أمزى بما الكسب اليدى الذين هم
كفروا بآيات الله في أنزل الأكل والكانوا حينئذ أن يكفروا
قل الله قد كان بديكم في سدين متواليات وشعور

متابعات وابائهم ملوات وابتم ماعرفتموه بل كنتم فكل
 ان تجدوا هذا الجبال الذي اشرق عن افق الاربع وصد
 الابات التي تركت عن يمينها قدس مرفوع تالله اذا بيع
 لنا تم الله الى حقوان البقاء ثم شمس العجا الى مبادي السن
 اذا انتم بعده لا تكونن من الذينهم تصنون ان البسوا
 على امر الله وحقه ثم برهان الله واباره ثم ظهور الله
 سلطنته ثم همة الله وانتم لا تكونن من الذينهم
 بكل حق يتحركون ان اصطبروا على الامر بحسب لا يبرل
 اقدامكم ولا يهوتن عليكم كل من في السموات والارض
 وهذا وصفي بملككم ان انتم تسمعون قل ان تقربن
 النور وتشهدن الشمس غائبة عنكم فمن ياتكم بافوار
 عتيحوب وان تصبروا ماء الحيران من افلاككم غررا
 فمن ياتكم بكتاب السبل والكنفور تالله بانوم هذا
 حرم الله بديكم وشهدته فيكم ويريد ان يستر وجهه
 خلف الحجاب بما اكتسب اباذي اولى الاكتاب الذين

٨
 الذين يجيبون في انفسهم بانهم شهدون قل الله اذ يبي
 على فرفق الاعلى ثم عين محمد في افق الاربع ثم عين الفرح
 في جود البقاء ثم عين الكلام في واقع القصور وسبح افند
 للحر يات في الذوات ان انتم تسمعون قل بانوم تالله هذا
 لعالم الذي ولا تلهو الله بديكم على حاله ثم ياله ثم ظهور
 واجلاله وانتم فصلتم بدم الانفال احد باحد وبذلك
 السنكم ان انتم تسمعون وبانوم خافوا عن الله ولا تكفروا
 بنعمه بيو الذي قولت عن يمين عتيحوب وبانوم لا
 نخافوا من احد ولا تلتفتوا الى الذينهم تجدون في قلوبهم البضا
 من هذا العالم الذي ظهر على شكل البضا بين الارض والسماء
 ودين الله بالعدل والحق والبر كانتم تشهدون ان
 المسلمين الذين بانهم كانوا في رشتد واجالي لا فو
 فسر الطاه المحي بالحق والستور وما رجع عيون اسد على
 جالي الا الذينهم افسلوا على كل ما يذكر عليه اسم شي
 ومن رل انهم عيون العنلة ثم احين الذينهم في حلال الع

كانوا يطوفون اذ ان يشهدوا غير المتأخرين بعد الذي يذبح
 من شعاعه خلفت الشمس وانوارها ثم النور وضياء
 ثم للهوره وكبرياؤه ان انتم تفتنون وها قوم لا تكفروا
 بربان الله بعد الذي ظهر على هبكل الانسان وسلي
 عليكم في كل حين من ايات الله لعل تخرجكم عن ظلمات
 وبقيةكم الى شاطئ ندى محبوب وها قوم فاضلوا بعبوديتكم
 تفكروا وقلوبكم في ايات الله لعل يحزنكم ما ورع فيها و
 ينقطعكم عن كل الهات ويخلصكم لوجه الله المهن العزيز
 القدير يا قوم ان تكفروا بما نزل حينئذ نبأى شئ انتم تفتنون
 وها قوم ان تعترفوا بما نزل عليكم عن حجة العزيز
 حجة تعلمون قل ان يفتنكم اليوم شئ الا بان تفتلوا
 عن كل من في السموات والارض وتسرعن باقتكم وار
 واحكم الى اكر الله المهن العزيز الشهود وها قوم خافوا الله
 ولا تخافوا ايها وصيكم به بالحق ولا تتبعوا اسارى
 ولا تعبدوا كل مشرك مردود الذين يدعونكم الى الشيطان

١٥
 وها قومكم بالاعراض عن حال النجاة وفي كل حين كانوا
 ان يكرروا فوالذي نفسي بيده من يكون متفكرا
 عما خلق بين السموات والارض ان يفتدرا ان يفتل
 جنى وان هذا الحق معلوم ومن شرب قطرة عما جرت
 السموات والارض لن يفتدرا ان يفتن الى محجر المقدس
 الممتزج العزيز المحبوب ومن توجه الى وجهه لم يستطع
 ان ينظر الى جمال الله العزيز المتقدير الظاهر لما امره
 فها قوم لا تشفوا الا الله عن اقتكم ولا تفتنوا الباقية عن
 اوامركم ولا تكون من الذين هم كانوا ان يفتلوا ان
 امرهم ثم اتحدوا في حصى وان هذا خبركم عما بينكم وخفا
 قلوبون وقفلون ثم تعلمون كذلك عليكم قلم البقاء
 احقرنا ثم البقاء عن هذا السطر المقدس العزيز المحبوب
 بنادي ونادى القدم ومرتدة الا على بان يا اهل القبائل
 قوف على شئ لا تمتنع المكنات فما عليك ربك ثم رشح
 على الوجودات من ططام تم الذي قد الله في سرك و
 انك انت العليم في حجبوت البداية بما مستك انما الالكيا

١١
 وكذلك تمت عليك نعمة ربك ولكن الناس هم الذين
 ان بامناوى القدم كيف احزن على ما علمت فيكون التفت
 بعد الذي اسأله بان الذي يحرف من عذبة خلقت
 حقاً وكل شيا راد ليبت لولا امانه وهم لا يقبلون
 وفي كل حين كانوا ان يكفرون وبذلك منعت عن
 الاذكار والظلمة الاسرار على انا من الخسائر انتم
 قلوبنا نعلم رضوانهم فيه نساهم حتى وخيرت
 لن برقع فما بدايع ذكرى وكسرت افلام لن يحرك على
 اسحق المصطفى العزيز القويم قل يا قوم افي ظلام الله
 وابسة الكبرى فيكم وامست بما عذركم من شر الله
 ودينه نياى حجة انتم تكفرون ويا قوم تلك ايات الله
 نزلت على بلقيس وبلغتها الى الشرق والغرب والله اعلم
 من تلكه انسى بل من الذين عزيز محبوب والى العبد
 امست بالله وابانة ولا املك انسى حركة ولا سكونا
 ولا قياما ولا نعومة ولا حيرة ولا هوانا ولا شؤنا
 كلما سكن في البيت واحمت عن الذكر روح الله

١٢
 فيومئذ على الامر وينطق بين السموات والارض وهذا
 لم يكن من عندي بل من عنده ان تعرفون ويا قوم ياخذوا
 عن الله الذي خلقكم وسويكم ولا تفعلوا كما فعلوا الله
 بعل حين الذي خانكم على ظلال الامر بربوات قدس
 انكروا الى ان تفلوه وكانوا بابا به بلعون واذا يدكم
 احد يلوح الله واتوه لن تلتفتوا اليه ولن تأخذوه
 اذا اردتم الاحسان بربكم المنان تأخذونه باحاديث
 يدكم ثم تصفون على الارض استكبارا على الله بعض
 اليوم بعد الذي يحرف منه خلقتهم وخالى ما عندكم
 وكل من في السموات والارض وشهد بذلك ذواتكم
 ان انتم تكونوا لله بكنيتكم هذه الآية وتلك الايات
 بحيث تدعون الناس الى ما عندكم واذا قبلكم باسم
 حجة تفرزون الايات واذا نزل عليكم ايات الرحمن
 نكصون على اعقابكم ثم تنقلبون فل يا قوم هودوا
 باعراضكم بالله هذا نزل على بلقيس قد جانكم بنينا

قدسه وبطير في السموات والارض باية الايمان
 المعجز المشير للوجود قال الله يا ملاء الارض والسموات
 من الغل والبضياء عند الله كلف تراب وكسبه طين
 وانا لوني بدنس خلتا السرى سوف تشاء بالحق غما
 لانكم انتم ما من امر لا يدركه واما من حكم الاله
 بفعل ما يشاء يقولون فيكون انا محمد ذاك ان تريد
 ان تهب في الارض من ربي او يحرقها وحبها وحبها وحبها
 ستر بامر من عندنا وسادان من اربنا وانا المنذر على
 ما انشاء وانا الله من اقوم ثم ليعل ذكرك ادا ما تدر
 عن ربك واسمى عن مبدك وحفظي عن ديارك
 خهلك عن كون السموات والارض واما اذكر كماله
 والافعال ثم استقم على ربك ولا تملج عليك من
 سحاب القضا سبوه البضياء فتوكل على الله العليم
 للوجود وان يمسك خزن فاشكر ربك وان يصبك من
 فاصلي بل في كل الاحوال فاشكر ربك ولا تخرج فجاوب
 عليك فحسب الله وهذا وصي عليك وعلى الذين

من يدرون ان يدخلوا عشر الرحمن ثم بين يديهم يجدون
 وان يظلموا حد لا تعترض ربح حكم الله وانه لا يدرى
 انظروا عن الذين هم يقولون ان انصدم فكل الامور بالله ربك
 والله بك ذلك عن كل من في السموات والارض ما من الله
 الا هو له الحق والامر لكل بامر معلون اياك ان لا تنس ذكر
 ولا تستأخر يا ذاك في ان الشيطان يذهب عن قلب
 الانسان فيضات الرحمن وهذا الحسن الذي متى عليك
 فاسمع ثم اعلم اني امرت من لادن غريزتيوم قال يا قوم انظروا
 الله ولا تغفلوا في الارض ولا تكونن من الذين هم يضلون
 ولا تشعرون ولهم السموات والارض يعلم ما تشرك
 في الاكوان ولا يجرى على اللسان والله له الحق عظام
 لغيوب لمن يهرب عن علمه من شئ ولو يهرب عن قبضته
 حكم السموات والارض وكل عندك كلف تراب محار
 ان يا يترى بامر ربك عن كل الاذكار لطبع عليه وارتد
 ربك المختار وان هذا يعينك عن كل شئ ان انت
 الذين هم يعرفون ثم بين نفسك بالانقطاع واندر آء

الذين على جبل الانسان اياك ان لا تمسكك عن هذا
 الفضل للبارك للهن ثم تخاص نفسك عن الذنوب انها
 لا تمان بنفسك في شيء ما تفعل ما يحجب من كونه القدر
 من هذا القلم المبارك كن منادى الله في كل اسواه وذكرنا
 بايام التي فيها يسوى الرحمن على غرض الغفران قل يا الله
 الالام ابامه ولكن الناس في وهم انفسهم معترفون وانك
 محددان تيدان في الحرف في هذا المراء الذي انبسط في هذا السماء
 بنفي لك بان تعرج الى مقام الذي تشهد كل الاسماء فبطل
 اسمك وكل الصفات على فناء صفاتك ومن دون ذلك
 لن قلدر ان تدع في هذا السردق المبرمج اذا فاعل
 في نفسك لتكون قابلا لهذا المقام المحبوب كذلك باسرك
 هذا العبد في هذا الالام التي اسرنا يخرج عن بين يدي
 الذين هم كثر يا بابت الله المصهي اليوم واذا فاعل في
 ربهم بعضكون في انفسهم ثم بها يتعرفون وانك
 باسرها تفسد باخرج عن تلك الذين قبل ان يرفع ضيق
 للحين بين السموات والارض بين حجب الذين يخرج عن

من احبائه وبذلك تجرى الريح عن عبود الرسلين
 قلا ياملاه البان اما وعدتم بظهور الرحمن بعد ظهورها
 فاعلم يا الله هذا الحين بالحق فاجابكم بحجة تغيرها
 من في السموات والارضين وانتم ما عرفتموه على قدرتم
 الالوه وكفتم بما جآ به من لدى الله العزيز المفضل الحكيم
 وانتم ان لم تغيروا بما يلحق الروح لا وهذا ما
 وعدتم به في الالواح وبشيد بذلك السمك وعن
 ورأيها لسان صدق عليهم قل انك ختم الله على
 قلوبكم وابصاركم انه ما من حاكم الا هو يحكم بان فناء
 بعدل من عنده وانه ليو العزير الاكرم ان ايترا فاضر
 ربك بما استلمت في ذلك الالام التي فاعلها ما اهل
 التفاني ولا تخف من احد فيقول على الله العزيز الجليل
 ان ترد على محضر الناس ولن يحد منهم ورايح حق في
 عنهم ولا فسد معهم ثم يحبب وكن في حفظ مبيد
 اذا رايت احد يدعوك الى ان ينص الغلام فاعلم بانك

لجوسيطان قد ظمروا على كل الايمان اذا فاسدوا بالله
 ربك وانما يغفلك عن خسر النسيان طمأنينة نفسك ثم
 الناس من هذا الكون الذي تزلعن بهن وفيه
 منه قلوب الفاردين ذكر نفسك ثم ذكر الناس ليوثر
 قولك في العالمين كذلك عليك لسان القديرة و
 العظمى من اصدق من الله حديثا ان انتم من المؤمنين
 وان سافرت الى داركم وتجتس احد من غلام الرح
 قل ربك من الذين كان قصه مشوشا بدم البغضاء
 واحاطت به داجن الارض من كل الجهات وهو يناد
 بينهم بنداء الذي اضلهم عند كل اشتباه عما
 بين الارض والسماء وكذلك الامران انتم من العالمين
 وهو يقول باقوم لا تلبسوا الغلام بعد ان جاءكم من
 القدس بكتاب مبين وباقوم ما الظاهر من الهي
 بل بما يعاين شديدا القوي من جبروت الله الذي لا
 ابدا ان لا تضربوني بسيف النفس بالهوى خافوا
 عن الله الذي اليه يرجع الامور ان انتم من المؤمنين

وباقوم هذا العالم بينكم وبنوا عليكم ما طي من قبل السيد
 بذلك كل القربات وهذا اللوح الحكيم العزيز المنيع وباقوم
 تكفروا بهذه المرسلات فباي حجة اقمتم بوسل الله من
 قبل فاقوا برهانكم ان انتم من الصادقين العيرون بان
 جاءكم علام الله عليه كل بشركم وبارئكم من ابا ربكم
 وبعلكم سبل العلم والعرفان ليعترفوا بان الله المشفع
 لمدين المنبر كذلك فاذكر للعباد لعن ثوب في ظلمتهم
 فالله وحده ويعوض على ذكره وثناؤه ويكون من
 الناس من قل باقوم ما قالوا الى كل عدل بيننا وبينكم
 انكم ان تضروا ربكم الرحمن ان تؤذوه وان لا تضره
 لنتنزلوه وكوفوا مضطعا في امر ربكم ولا تكونوا
 من المؤمنين فزالته بعلم غيب السموات والارض
 ويعلم ما بينكم بما ابادكم ويخبر في قلوبكم وبهتكم
 بالسنم وان هذا الحق بين وبينه كل نفس بما
 كبت فباجر الظالمين الا في اصل الحجة فبامله

البيان انتم على شك في ديني فاعلموا بانى امنت
 بالله الذى خلقكم وكل شئ ولن يبعثكم في هويكم
 بان لا اعبدا الاياه وانا اول العابدين قل يا قوم
 فارحوا على انفسكم وافتسوا للناس ولا تصدوهم عن
 صراط الله الذى اخاطبكم انتم في اسمع لمن المنكرين
 ويا قوم فاقروا ما نزل من قلم القدس ان وجدتم منه
 ويا قوم ربكم لا تنكروا ولا تكونون من المشركين فلهذا
 نفسه وتلك اياته ملئت شرق الارض وغربها فبما
 يبرهان انهم فسادون لا الى الفرقة تسموا يا معشر
 اذا اشهد الله بان لم يكن بين يديكم من شئ الا ما
 نزلنا من قبل على بنينا الاولى وهذا ما نزل من عند
 على هذا الجبال المشرق الذى للبع صوف تستلون بها
 كتمت به واعصتكم وتجردن بما علمن وتكونن من الضالين
 قل ولهم رسلا من بين يديه ومعقبات عن خلفه
 ومبشرات عن عيبه تبشرون كل الذرات بانوار التي اشر
 عن وجهه الله المضاء العزيز الرحيم قل قد دعيت عبيد

٢٠
 لن يحب ان يشهد جمال ربك بعد الذى ظهر الي من القدر
 والا رضى كذلك القضا على المكناات من كل حديث لعل
 حديث في قلوبهم نار الله وبطن بان لا اله الا انا المتعالي
 للحكم العليم ان يا عباد الله اسجدوا لي واركعوا
 قلوبك الى ديار الرحمن ليجد صفات السبحان اذا احب
 باذن ربك المتان الى مقام الذى يطوفن في حوله ملائكة
 المقربين الذينهم في حول العرش هم يستجرون وانك حين
 الله ، تقوم عن مقامك وترى ان توجه الى شطر الله
 ربك اذا فاطم عن جسدك قص النفس والذى ثم
 عن جسدك تدلن البقي والغشا الا انك تدخل مقام
 الذى لن يرد عليه الا من يدع عن رءس كل من في
 الارض والسماء ولن يقبل الا ما تره الكبري ان انت
 من الذينهم يفهمون وفي حوله يطوفن طر كرام
 بركة القدس ثم سبأ العز ثم افندة الذينهم الى
 العرب فيكل حين يصعدون ومن دون ذلك لن

فصور به ولن تذكر عند الله من الواجد بن عليه ولو
 لكن فبدا الف سنة انتم تعدون واذا غاب عن
 ان تبارك اوله او ساخرت لا الله ربك وبلغت مقام
 الذي رايت سواد المدينه فانزل ثم قف على قطعك
 وقل الروح والنور والعزة والثناء عليك يا مدينه الله
 وموطن اسمائه وتخزين صفاته وضيع فضائله و
 معدن افضاله ومظهر تجلياته التي احاطت كل الجود
 واشهد بان من سوادك ظهرت فقط الاكبر والاول
 القدسيه والسر الاولي والكبر للجامعة والقضاء بال
 والاسرار الخفية كذلك سبق الفضل من لدى الله
 المهيمن القوم ثم ارفع يدك الى الله ربنا بخشي وخشي
 وتسلم برضا برب وقل اربابك للملح على يدك
 مواهبك ولطائف عطاياك وكيف اسكرت الي
 بمارقني ذيارت بيدك وشهيقني بنار اخضعتني
 بهذا الفضل الذي ما سبق به احد دوني وعلمني

ما لا عظمه نفس سواي اذا بالي في غربت عن يدي
 واعتصمت بمن ينسك كالمخفى وصبرت عما مضى عن
 فربك واستصغرت في جوار رحمتك الكبرى اذا بالي
 لا الهه مني فجامعتك وان لا تستغني عن ربك وانك
 انت العزيز الغفور اري رب شيخي عن حبك وحب
 اوليائك ولا تحبط من الذين بكفرون بابائك بعد
 انزل اليك وبه تحزنون بها بعد ذلك احاطت فضائلها
 وكل اخلاق الغيب والشهود ارباب هب من الذين
 عصا فصلك وعنايتك لا فلي به جبر النفس والجود
 وامرهم بالاصل الخيام عزرائيلك وسرايق قد
 عصمتك لدلائل يظهر في ما ذكره رضاك وانك
 الفاعل الماشئ وانك انت رب هذا البيت للعبود ثم
 ارباب مقامه لم يكن بينك وبين المدينه الا الخطوة
 او ازهدا واصل اذا نازل ثم غيب نفسك في الماء كما
 امرت في كتاب الله المهيمن العلي القوم واذا غاب

عن الماء قد شاربك ثم ثمة انفاك وجعل ناسك ثم
استمع الحق لا ليدار ب ثم ليس احسن القباب بما استلعبت
عليه وان لم تكن مستلعبا بالمرئك بل لا تفتن فقل في
عقلك وانما هو المثل الذي لا يفرغ العفوف ثم اسمع في نفسك
بانك بين الناس يقع عبادك في المديته وتقر بآياتها
بكون قلبك في غير ذكر المجدات بحيث تدع
ورائك كلاما لم يكن بينك وبين التقيات لانك اذا
تمس بهن يكره المان الكائنات ولبدا ان اسماءها
كذلك بسلامك فلم انزل ربي وربك وانتم تعرفون
واذا احدث ما انك به انما في مقامك ثم قل
وجعلت سطوتك ثم ففت

ثم ارفع يدك عن السموات لله لا تعبد الا الله الحي
قل يا الله هذا مقام الذي بدقت اعين الشاكرين
افقه العاشقين وهذا منتهى مقصد القاصدين
مطلب الطالبين وهذا مقام الذي تظن فيه من العا

في ذراتك وتصغر وجود الواصلين في اشياءهم الخ الخ الخ
اسئلك يا الله وبجديات افارغ خلدك باني
ظهوريات تدبر الوهينك بان خلت عن فارغ في
عن كل الا بل هو السلطانك وانك انت الله من القوم
ثم انزل يدك الى ارضك الى خلدك ثم كبر الله
مرة ثم ارفع يدك مرة اخرى الى الله ربك وت
ما كان وما يكون وكل

بالتي هذه مديته التي فيها ظهرت سلطانك برب
انما عرفتكم ونزلت اياتك وقت كل ذلك وعلمت
قدرك ولاحت جنتك واحاطت رحمتك كل الاشياء
وكل ما في السموات والارض وبه يدك نفسي وقل
ولساني ثم عباد مكرمون اذا اسئلك بالاني بما
وبما تظن فيها بان منع عني ما يهبط عن سأل
فدس رحمتك وافضالك ويمنع عن جوارفك
اعطائك ثم ليس بالاني قميص مكرمك والطائف

انما المتمدن على قنات وانما انت العزيز للعالى الجبروت
 يا الهى من سلبى اعزنا منك ومعين هدى لك القى لى
 ترشح منها نظرة على الكائنات ليصير حبنا باقيا دائما
 فى مقابلة وجهك وتطهر لى بوارق انوار ظلمتك وانك انت
 العزيز للعالى القدوس لانا نزل بك انما نزل بك انما نزل بك
 الله وسكنته وفى مشيك فمائل ربك ثم تكبره وتقدس
 وتجد ثم اتبع سنن المرسلين وسجدة للمقربين قل
 لبيك اللهم لبيك وسعد بك والنور بين يديك
 كثر هذه الكلمة على قلبه الذى لا يتجدد وارسلوا
 وكذلك امرناك بالحق ليكون من الدنيا هم بما امرنا
 ثم اعلم انك حمده الكلمة تحجب ربك حين لا تخلص
 على العرش وتادى الملائكة قوله السبوت بك وان هذه لى
 لوانهم باسمهم لم يتكلمون بل لو تجد من النظرة فتجد
 مستورا على امره ليرجوات ويبدأ بلوا بالاله لا اله الا الله
 وانك يا الهنا الزانرا عرفت قدرك ومقدارنا فى ذلك الحين ثم
 انك الله تبارك وتعالى بذلك والى الحق

وانك ما من الآلهة بالحق واكثر وكلامه جبارى
 لك يا عبد ما خلقت بوقه القدس وانما انما
 سينا واكثر بل ليدق برك تشهد بانك
 يطوفون فى الله يا الهنا العبد يا الهنا العبد
 وتلفت فوقك اسك الى الله الشاهد بان
 القدس وواقك اسك ثم اعلم بان الله
 اهل متاع الجبروت وهما بين المقدسين من
 والملكوت تأمير كفى فى هواء القدس فوقك
 وبجلائك وكبريتان وبقدس وبجديتك
 والذى تأمير بها وطاع فيها وكذلك تشهد بانك
 تكون من الآلهة بجبروتك وادواتك
 الى مقام الذى ستقرب باب المدينة
 خطوة اذا انت يا الله ربك ورب كل شىء
 الشطر الجود ثم يا الله تسعة عشرة ثم شاطىء
 من قبله وفى الله قوما حال بيننا وبين الوار

قدسك يا مدينة الله ومثوانا عز الاستشاق من
 رواج قدس احد بك والسكون في جوار عز حركت الصبا
 على قنا باب نفض رمانك ثم حولا النظر الى المنظر الاكبر شط
 الجدار من المدينة وما حلا فيها وكان عليها الآن على كل
 ذلك وقت نظرة الله العزيز المصين القويم قل ان احدا
 للمدينة فطوي لك بما استشرت عليك من اثار شمس
 ربك العلى الاعلى ان السجائر للمدينة فطوي لكم بما هبت
 عليكم شمات القدس عن شطر البقاء ان اهاوا المدينة
 فطوي لك بما انبسط نيك هوا الله العزيز المفضل للقدس
 ان بالارض للمدينة فطوي لك بما مشى عليك وحل
 ربك التجن وقربك هبكل الجنان في ايام التي كان
 الكل في حجاب انضمت محجبون ثم امش الى ان اتصل بال
 واذا فنت بقاءهما ووصلت الى باب باضرح وجهك على
 نواب الباب لتجد ركب العلى الاعلى وتكون من
 الذين هم بالقرآن هم يرتون ثم اعلم بان من تزلزل

بظهركم الماء ومن هو انزال النار وبخدة منها لغيركم
 الكاف واليون ان اتم تملكون وهذا ما وصفنا لك
 الارض وبين هذه الاديان في سكر انفسهم خامدون
 والا فلا الذي انسى بيده لآخرة من توابها لا ترميها
 عواخل في ميادين البقاء وما تدبر في الراجح القضاء
 الامضاء في جبروت المبدأ وكذلك نلتى عليك من
 اسرار الامهات من الذين هم يفتنون واذا قبلت
 واستبركت بد فارتع واسك ثم وكبر الله تسعة عشرة
 ثم تجي ربك تسعة مرة ثم امش بوزار الله وسكينة
 ثم قطعه واجلاله الى ان تصل في مقابلة البيت اذا
 تف وقل الشهد بلسانك ونفسك وروحي وجسدك بان
 هذا مقام الذي يسجد اهل جبروت العباد ثم اهل
 ملكوت المبدأ ثم الذين هم سكنوا في دار البقاء
 الج والكرام وبظهر كل من وبه يرتان المجد على في كل
 العالمين وهذا مقام الذي يستبرك به سكان ملا

البقاء وصيصة برافدة الذين اسبقوا بهن الارض والسموات
وبكنس قتاله فيكل يوم اهل غزوات الهمة ثم بعد انزل
ملأ ذلك المقربين وان هذا مقام الذي فيض به جلال الرحمن
ثم استوفى نفسه على غير الغفران وحكم بما اراد على اهل
لاكون وانه لهُو الفاعل لما يأتى بحكمه وملجأ وبشعلا
يريد استعداد فضيلة من هذا الزايب خلوا ادم
لازلي ولدا سقى ابوالشرفى ملكوت الارباب وجعلهم
اول ذكره بين الخلايق اجمعين اذا فاضل بوجهه على
التراب ثم وضع خذك اليمنى عليه ثم قل بلسانك سبحان
الله يا الله هذا عبدك الذي قد انقطع عن كل الهجات
وتوجه الى جهة فردائك وخلص نفسه عن كل
سواك وتوسل بحال يود عناية بك وتذبحا بتمامه
الى ميادين عترتها انتك اذا هب يا الله على فرايد
من ارباب عترته من ضايلك وعلى كبريتي من ثغرات
سلطان عز الطانك ولا تظن في بالي هو بابك محمودا

ولا عثر ظهورات شمس افضالك ما يوسا وانك انت المتك
على ما نأى ولما انت المشفق الغريز القدير ثم تم وتوجه
الى جهة الايمن من البيت شطر بابك المسماة الغريز اليك ثم
ارفع يداك الى الله العلى الاعلى وقل سبحانك اللهم الله
قد ارجعت ايداي رجائي الى السماء جردك ومواهبك و
علقت انا مل الغمادى الى الجبال فضلك والطا نك اسنلك
بالذي بر البست المكينات من خلج حاليتك واحببت
للموجودات من سلطان وأنتك واكرامك بالانفلق
باب معرفتك على رجلي ولا باب رحمتك على
فرايدى ثم اجعلني بالفي على ايلق السلطان عز وجل
ومليك دأيس صمد انتك وانك انت الفاضل البائد
الغريز الكريم وانا الذي بالي انقطعت عن فضي
اسرهت الى نفسك الا على وفاجرت عن بقي وقت
امام بيتك ارفع كرايى اذ اسنلك بان لا تند
بنفسى ولا بالذين يهنون الناس عن حب جمالك

ويصلون العباد عن خراطك الغيبة لم ينفعهم ثم طوف حول
 البيت من قبل سبع عشرة كذلك يا مربي جلال القدم ربي -
 ما لا ينفذ لحياتنا العالمين وفي حجب الذي يطوف ببيت
 ربك ذكره في قلبك وعلى لسانك وكن في نفسك مستقبلاً
 للجنة عرش سليمان واذا انتهت طوافك فاحضره وادرك
 ناعاً باب الحزم ثم قف ثم انبع يدك الى السماء فبصر فضل ربك
 العزيز المنيع وادع بك يا ربك حين الذي ترغ يدك في
 يجيب الذي يد ترغ اياك المكنات الى السماء فضل ربك
 واذا اردت ان تدعو الله ربك تدعوه بخلص الذي
 به تنطق السن كل الذرات بشأه باركك وذكره موجدك
 المقتدر القادر البديع وانك تكن كذلك لا يبقى لك
 بان تقوم مقام الذي قامت عليه اكل المقدسين
 والمقربين ولا تنبتك الى فتي ولا سكونك فيظل
 الذي جعل الله سبحانه طاعاً بين المشركين والموحدين
 واذا رقصت يدك الى السماء ورحمة ربك العزيز العالم اعلم

قل اشهد ان لا اله الا هو وحده لا شريك له ولا شبيه له
 ونزهه ولا نظير ولا خلد لا تد ولا تسأل للسلطان المنيع المنيع
 التبع لم يزل كان واحداً في ذاته واحداً في صفاته و
 واحداً في افعاله ولا يزال يكون مثله ما تد كان في شدة
 جلالة وسلطان استجلا له الذي قد اقره العارفين يا
 العزيز عن الورود على بابك تدع عنده واعترف ا
 لمخلصون بالنقص عن كبرياءك الى السماء ذكره وسأله
 انه ليعلم من كبرياءك انه ليعلم من كبرياءك واشهد
 بان فطنت الاولي وربها العلي الاولي الطهور ولا يهت
 العباد وبورقه في جبروت القضاء وطلوعه في ملكوت
 الامتلاء وبعبث المرجذات وجددت المكنات و
 نصبت ميزان العدل على مقام عزيزه وبدل على
 العرش وغرقت ربهاء الغر واثمت قبا من الاشرار
 ما كنز في حزان غر حنيط وبدرهفت سموات القدم
 وصعدت سحاب الجود في هذا القضاء الاكبر الاكبر

واشبهت شمس الفضل والكرم عن افق تدس منهم وبثرت
 ابحر الايات في ما كرت الاسماء والصفات وقت ميثا
 الامر بنا في صفات مجد منبع واشهد ان بر كفت
 برقع السر عن جمال الكبرياء وظهت اسرار الغيب فلكرت
 الدلاء وبر استمع كل نصير الى سماء الغناء واستمد
 كل نافي الى مواقع البقاء وكل ليل الى مكان النقاء على
 سرادق نور بلع واشهد يا الهي بان هذا مقام الذي فيه
 استويت على عرش عز وجل انتك وخلفت خلقا لا
 ولين واكخرين سلطان شيتك وارادتك وفيه
 امطرت سخاب فضلك على العالمين اذ اسلك بالهي
 باسمك الا عظم للكون وكل ذلك الا تم الخزون الله
 وفدت العباد بظهوره في المسقات بان تدخلك على
 شاطئ بحر غفرانك وقم على كفا احصيه من جرجا
 الكبرى وخطباتي الشكر ثم اغفر يا الهي لي واخي و
 عشيرتي والذين نسبتم الى نفسي من الذين هم امنوا بك

ويا يالك ثم اجعل لي يا الهي مقعد صدق عندك ثم
 الحق بعباد المقربين ثم اسلك بالهي وبحبوبي بان
 لا يجتني من الذين يطوفون بملك في ملك وبكارين
 بملك الحرافة وظاهر نفسك ومطالع عزتو ميثك ومكا
 قدس ورو بديك وهذا يا الهي منتهى املي ورجائي و
 اليك انت السلطان المقدر العزيز الحكيم ثم اسلك يا الهي
 بملك الذي بر استصانت شمس عز بنيالك واستبر
 بوارق انوار قدس مكرمك بان لا تضطرني في يوم
 لا يحسبه بضرب كل ذي نفس وبسبكي كل ذي شركة
 وراسا وتزل فيه اقدام البائعين وتوقع فيه ضيق
 الاسماء وتظلم فيه كل من خبا مشرق من اذ احاط به
 يا الهي بيد فضلك وافيتك ولا تخيم في ذلال العباد
 عن نجات عز قدسك ولا عن اسماع نعماتك
 ولا تقسم يا الهي بملك اليوم خلف كل نافع فاسق
 بل اجعل نصير منوحي فضلك لا غفرتك بنفسك لا بما

سواك واشاهد بطلع انوار جلالك بما اعطيتني محمودك
 بما عند الناس لانك ما جعلت لنفسك دليلاً دونك
 ولا برهاناً غير بانالك وانك انت العالم للحاكم العليم للغير
 والمجد لله رب كل شيء ورب العالمين اذا ناختم بآياتك
 لاننا ما اذا احداً بان يتقرب الى الحرم ازيد من ذلك
 لان امام ذلك المقام بتسعة انوار الذات عن وراء
 الاسماء والصفات ومن دون ذلك رعاية للارباب
 التي كان من احسن الصفات عند الله ^{شعب} ما لا لا
 والسموات وكذلك التقيا عليك الاميرة واصبح
 مبین وانما نخب بان يذهب من كل مدينة احد
 من قبلى ونفسه ليزور بيت الله ويكون من الذين
 لله في كل قدم ياتل عليه الرحمة والعتاة من مائة
 قدس منهم وحين الذي يرفع قدم الارض ويضعه
 ليقدر الله ذو به وذنوب ابيه وكل ما يكون
 منسوباً اليه كذلك احاط فضل بك كل المخرجات

من الاولين والاخرين بالله من زيار البيت كزار الله
 في سراق عرفت انه وحمام مجد جلاله ولذا لا تشبه
 من بناء الذي كان عند العرش عظيم ومن زيار ما عتاه
 وقد بعثه الله بعد موته في صوان العزة والكبرياء
 عليا باليسع من انوار وجهه اهل ملأه الاخيار وبناء
 كل من في السموات العللى بان يحضر بين يديه ويظهر
 في حوله ويبرز في جماله في كل يوم واحصل اننا ^{الله} ايماناً
 في الارض ناسوا الى ذكر الاعظم ثم نزلوا ما ابديكم
 وتوجهوا الى مقر الله العزيز المتقدر السلام ان ابنيوا
 باقوم على مقام الذي لوفيق عليكم كل من في الارض
 لن تلتفتوا اليه وتكون في دين الله لمن الاستغنى
 صوف يمتنعكم لتسركن عما الله عليكم لعل الذي
 كان في صدرهم ولكن الله فضل ما بشاء ^{عليه}
 وانه لصل المتقدر المتدبر ثم اعلموا بانا كبتنا
 زيارت البيت الواحاً مفصلاً مبسوطاً وارسلنا

٢٧
 الخبيثين ولو شاء الله نزلهم إلى الأرض وأبناهم إلى النار
 وما أرسلناك بهذا من قبل من قبوت الله المختار يا
 لا خضار إلا أن ملائكة الغيوب وأهل ملائكة الغالبين
 بان يختصرون في الأعمال على الظاهر وفي الباطن بكن
 في كل حين لمن الزارين كذلك علينا كد وعرفنا كد
 سبل القدس وهذا كد إلى ساطع فضل سبعين
 أنت انت يا عبد إذا ألهمت الكريم في الدين ذكره بذكره
 لذنا ثم بقره برصوان قدس كريم قل يا كريم ثم
 عن مقامك ثم صبح به السموات والأرض بما ظهر
 من الأرض عن مشرق اسمه البديع فأنزل حجابات
 الوهم ليطلع عن خلفها جمال القدم بانوار عرش
 ثم أعلم بان التكرار حاط كل سكان السموات و
 الأرض إذا أنت فخرج عن خلف الحجاب ليطلع

٢٨
 فإدرك هذا السحاب المرفع المنبر ثم أخبر الناس بكبريائه
 ثم ذكرهم بهذا النبأ العظيم قل أنا متروا رجعت
 سبعين الف حجاب في عشرين من السنين لنلا بقرنا
 احد من أهل السموات ولا جنين فلما اعتصموا
 علينا المستركون من الذين كان في صدورهم غل
 اذا اكشفنا السحاب عن وجه الأمير سلطان مبين
 اذا اظلمت شمس الارواح وخفتم من الاظلام
 وسقطت اجهم البضياء على وجه الارض ورجعت
 انفس المغائب الى اسفل النار مقفلة مشاكين وانك
 يا كريم لا تصبر ان ثم بلغ امر ربك الى كل غارت
 نالته كلها سمعت وتظهر من سلطان العزيز الجليل
 فاطع عن غرغ الاخران ثم اطلق اللسان على الدنيا

في ذكر ربك العزيز الحكيم ثم اجعل كل من على
الارض عن ربك لئلا يمنعك شيء منها لتكون على
خفة ولطف منبع لشهدان نظيرك في الهواء القرب
في هذا السماء الذي ارفعناها باسمنا العلي المقتدر
العليم كذلك امرنا واخصصناك بين العباد
لنقوم على اقباطان بلاغ
لهم الله لا اله الا هو العلي العظيم

والله اعلم
بما ليس
بالعلم
والله اعلم
بما ليس
بالعلم

ما اتعنتي افي من الذكرين فانك بالحي والارض والسموات
التي في فرادي مثل تلك الالات لا سكن بين يديك
بذلك ولا كون من العاجدين ولا يجدي لك الله
قبل خلق العالمين ولا يجدي لوجهك قبل خلق العالمين
لا اله الا انت وانت انت البر الرحيم فانا اذا بالحي
ادعوك الذي خلقنا هو بانه وارجلنا في الخلق فانه
عزلك بان نصلح اهلك بقرارك ونذكر لك فناءهم
وجاء الا انت وما اكرم من دعاء الالات سبيائك يا
لا اله الا انت اسمك يحيى بالاله الا انما ان يجعل
نصرهم تهيب ولتقتطم بفتح عجيب شيء لم يكن في
الملك الا هو بكر وليحي الملك في الارض على الملكك
لا اله الا انت وانت انت الملك الاكبر لا تسلك يا
الحي بلا اله الا هو في ارض الالهوت وبلا اله الا
انا في ارض الجبروت وبلا اله الا انت في ارض الملكوت
وبلا اله الا انت في ارض التساوت وبلا اله الا انت

٤٤
واسرنا به فيما نزل من الكتب المقدسة كتابا لا يد

قوله عز كبرياؤه نزل من اقوم لبطمه منكم من يكره
من عبادي هؤلاء اسر عليكم ان اتخذوا لانفسكم
معينا ونصلي ونسلم على البهائم من اهل البها
الذين بذلوا سجدتهم في ارتفاع هذا الذين الذين
وما اخذتم في الله لومة الا لاهين ولحد

لله رب العالمين

ابونا يهين في اذنه وهو الذي ذكر ومن يد يد من
لله رب العالمين في اذنه وهو الذي ذكر ومن يد يد من
انني انا لله رب السموات ورب الارض رب كل شيء
رب ما يرى وما لا يرى

العالمين

انا لله رب السموات

انا لله رب السموات

٤٤
هو الامنع الاندس

بالله الذي لم يخالطه فرعونك الرضوان وتناز به من اقبل اليك
بارئنا الذين منكم من ابدانك بالذي يركضون في بركك شوقا لله
ومن عوان الورد فسالحة على احد بك بما الكتب باء اعز انك
من الذين يكرهونك ربنا عالمك اربنا فانظر طاعة بربنا
قهرك وغرك قد باخاؤا السلام الله قام لا يد راجدا ان يحسبه
الانسان العلام قد رونا الحيل بالبحر والديور قد رونا لا ير
صون بذلك نبعا على علمهم امل طوي اصبحت بركي كل ابر
عليه سيد الله عليه شامد واء لا ارك الله العالمين ومن الله
يستمعون على الارض كلها على قدر احد في اهل اليمان لا يد رونا
لان كذا ابر ورضك لا يد رونا انك انك تفرهم وانك اعز انك لو
لا استقر على قومه في انك الذين كرهتم كيف تائه ارك و
لظهر سلطانك ولبان ارك وتبرهن ارك ارك تجلت على العالمين
على انفسى حبك ولجاءك انك انك تفرهم انك تفرهم انك تفرهم
فبك ابر والسرور على من يركضونك ومنهم من ارك
من ارضك ومنك انك الله الله الله على
فناك الاك الاك الله الله الله

اهلهم والى راسي روح ذكرتهم ودم انا در اقام ذکر شما را
 ذخرا و شرفا لهم عند الله المهيمن القيم انا وجدنا من تلك الاذن
 واجرة الجن طوبى لمن خرق الاستجاب واقبل الى الله تعالى
 انا ذكرنا من سعى بعلی في هناك وعن وراثة النفس معدودا
 وعن وراثة عباد الذين اقبلوا وقالوا انما بالله ربنا والنبی
 انك ان توجعت وراثة الذين نازوا بذكر الله بغيرهم
 قبلی وکبر علیهم من لدی المظلوم الغریب انا ذکرنا اولیائنا فی
 فی الصغیرة الحرة من اهل اهل اولیاء وجرنا منهم اهل
 الاستقامة علی هذا الامر الذي برأضلت السماء وانتفت
 لاهن وسقطت الکواکب وتزهقت ببناء کل اساس
 فویم زدنا استراخا ان اراضی اثار بدیدم مساعد
 کردد هذا حکم الله من قبل ومن بعد طوبی للغار فان
 ای اهل دیار میم ابن مظلوم در این چنین ذکر ساعت

شتم روز اول ماه مبارک رمضان است شمارا در این
 صبح اعظم در چنین که ابواب مد و دامت بهترین
 اذکار ذکر شما بدین جمیع عالم بکلمه از کلمات مالک قدر
 معادله نماید بشیرید و بداندید و بقیام تحت بر خیزیت
 امر قیام نماید امر زیر بنود حق اخلاق و احوال طیبه
 پسندیده است طوبی از برای نشیکه با این خیر و نصرت
 نماید ان اراضی مبارک است چه که این ظالم ارضت
 شاهورد بان شطرنج نموده تا بکن وارد شده و اطراف
 انرا مشاهده نموده و انرا غنای بارش و قیام آن محال هزار
 جویب قهر بقریه و شکر بشیر سپهر میمید تا بارض
 نور و سر شدیم الحمد لله اراوا اناب حقیقت جمیع
 ان جهات در آن ایام منور و ناز شد و آثار ان البه
 ظاهر خواهد گشت ان چه بدی الفی غرس شد خفیه
 اثار ان در این ظاهر و هویدا شود ندای محبوب از
 ان جبال مرتفع است چه که ان اراضی بقدرم حق

مبارک کشته انشاء الله کل مرقف شوند با بچه کدر سزاوار
ایام الله است با حیات، التهن با فضیلت باقی در
تدارک مانات بگویند که معکم و یزید که علی با بقی
لهم هذا اليوم المبارک البلیغ انشاء الله جمیع دوستان الله
از کوش باقی بیانشانمند و بناتول فی الکتاب عامل کرد
قل ایحی اسئلك بالذمة التي سفلت فی سبیلک ولا کلبا
التي ذابت فی جیبک بان توید احبایک علی الاستقامة
علی امرک والقیام علی خیر منک انک انت للمقدّم علی
مانشاء و فی فیضتک زمام العالمین ارباب تراهم بین
عبادک الغافلین الذین سبوا عنک وفقدوا
میانک و جادولوا بایانک الکبری اسئلك بان تنزل
طیلم من منما، جودک و سخاوت رحمتک ما یستقیم
الیک فیکل الاحوال ارباب فاجز بهم بنذاتک الاصل
علی شأن یورن العالم عن وراثتهم والمعصین محتسب
مهم با حیات هلاک الذی بدسطع التور و ظهیرت

ما نطق به الکتاب کل شیء هالک الا وجه ربک العزیز الکریم

هو المحبوب

یا اسد یا ایها الناظر الی الفی الاحد اربع عبارات در مکتوبت
که مرفوع شیخ احمد احصائی علیه السلام بیکم رقم داشته و
تصحیح و تلویح و اشارات و رمزوات ان کل بنفش طلایوس
راجع مقصود اندک ناس را اخبار نمایند و آگاهی بخشد بایا
میکند بهر علم از ان فی غریب مشرق حضرت شیخیه کلمات
شیخ و اسنوال نمودند اولان با بیکلمات غالبات مفرین
انته بعد انقضای المص بر المص، بفرم لله علیه السلام
لی ان قال الراوی ثلثة احرف ستة و الف و ستة
و قد مضت ستة الایام و الاثنا عشر الایام و الاثنا عشر
کلف الستة الایام اکثر و الاثنا عشر الایام لا بد من
التکسیر لمرکز الهمزة ملفوظی و اوسه حرف است
و او و یک الف در وسط ان ظاهر مقصود اندک ستة
گذشت و منتهی مشر را بن اشارت است با بن مبارک

در قرآن بقوله تعالى خلفنا السموات والارض في ستة ايام
 آن آسمان مطوی شد که طی النجیل و آنچه با او بود همچو
 ارض میفرماید سموات مرتفع در مرتبان مع شمس و
 افکار و نجوم که علماء و حُرّما و احکام و شرائع کل بالف ما
 بین در واد منتهی شد و اگر حاصل بشود از برای نفس
 اقرار بسته باقیه یعنی باین سموات بدیع جدیده
 ثم الامر بالحجة یعنی بعرف و بعترف و بقبر الحجة و ظهور
 سم الاعظم و اینکه سر التکبر من الرئیس میفرماید
 این اشاره مجددی بجعلهم اعلیهم اسفلهم و اسفلهم
 اعلیهم بوده مشاهده نماز و سائیکه بر اعلی المقام منزل
 داشتند راجع شدند به پست ترین مقام این است
 سر التکبر و این تنکس از هر عزت و اشارت و نفس
 ظاهر بعد از ظهور کلمه مبارکه هر دو رئیس انا ظاهر آسمان
 پیچیده شد و شمس مظلم و نجوم ساقط و ارض منشی چه
 بسیار از علماء که خود را میپنداشتند بیکدیگر

به بنس المقام راجع بل فانه وجه مقدار از عباد که در هیچ
 جایی ملکی نبودند بجز در اقبال الکتاب علی بن محمود ایشانند
 اوراق و صفحات و کلمات و زبور و حروفات کتاب جواهر عالم
 ارفیع و انبیه حکمت و بیان که نون و تالم اعلی است کشیده
 شد امرأ من عنده و هو الامر الکیم مذهب است استظلام
 ما بال یحقی علی بن بوده و نسبت چه که در سبقت اولیاء
 شئونات علی و ذکر الحجة که کفایت نماید حال این مختصر که
 ذکر شد بحض غایت باغتناب بوده ان اعرف فضل یاک
 ثم استکرو فی العز و الاصل و خود شفیقه ذکر نمود ند که
 ارفیع و مرجوم حاجی سید کاظم علیه یغاثی سؤال
 شد جوابی ظاهر نه و هم چنین از سائر شیخیه جمیع
 اظهار نمودند بر اینکه اگر معنی این فقرات ظاهر شود
 باقی اعلی توجه نمایند معذک کالاجار و شاهد
 شدند لاحر که لایم و کافری بقوله تعالی و تری
 النور صریحی کانم اجاز فخل جاور و بر حق تو اهد غافل

آگاه قریب و قاصدین را بمقتود سره نماید و این عصر ^{عالم} فیکر
متصوّر است عباد خود را از آن محروم نفرماید اوست
قادر و توانا را از امر قبل ^ق رنج برده
و من بید ^{میر نماید}

هو الائم بلا زوال

کتاب انجذاب لیدی العرش حاضر و باقوا را ملکوت مشا ^{و سان}
قانون حد محبوب عالم را کد با سر بات صبح قدم منور و از اهتار
نقد کل اودیه و همتر کشند اید و بسته نایب بعد از الف ^{هوا} فای
که مشعر بر اولیه ستم اولیه بود غار ف شده اید ایست
مقامیکند اخذ احسان علیه بناء الله ازان اخبار فرموده
قوله الوارثه الحرف ستم و الف و ستمه و قدر ستم
ستمه الايام و الا لاف هو التمام و لا کلام تکلف الستة
الايام الاخره و الا لما حصل العود لاند سر التکسیر لمر من
الربیس فان حصل من العذر الاخره بالستة الباقیه تم
الامر بالحقه و ظهر سر الاغظم الى اخوه ستم اولیه

اشاره بهیات کور قبل است که در ستم ایام خلق شده
نزد هفت ای طوبت بالاف الفاعله التي هي النقلة ثم
ارتقت ستة اخرى بطور اسعی لا یجی كذلك بینک
العلم النیر و به ظهر سر التکسیر لان علم الربیس قد نصب
علم کل علم باذخ منبع كذلك جللا اعلیهم اسماهم و
اسلامهم اعلیهم طوبی للعارفين ای ناظر الى الله میانیکد
این ایام فرموده احدی ناحین اذ مرک نفوده و از این کما
مخصوصا سؤال شد که تسبی نماید و عند خیر نفس خود او فاعل
علم سؤال کند قراخنة الغریز و الاستکبار علی شان منع
عزانه ^{لک} الرجع الا مقرة ان ذک لبر العادل الحاکم و مقصود
ازان بیان همین فصره بود به ظهر کل سر و به سر و لاح
کل مکرمه و انشی کل ظهور و ختم کل لوح مبین فذلک
ان یوقی کل علی ما یفنی لهذا التعلیم الذی به تسبب الربیب
و تفرقة الارحام المحبته الرؤس و ذلک ارجل المستبیر
قد وجد ناکفایک مقدسا عن ذکر النیر و منینا بهذا الاسم

السلام لآخرین من شی قد دهر لك في ملكوت ما تقر به عينك
 وقصر به قلبك انه ولي من اقبل اليه ونطق بكلمه النبع
 انچه اليوم لازم است خدمت امر بوده وخواهد بود اگر کسی
 از ناس غافلند باید کل را بشاف تریدت نمود که از نفعانی نا^{غنی}
 از سر لاط مستقیم و سبیل مبین منیع فتوندر انچه در الواح
 از قبل و بعد مذکور بوده کل باین ظهور ایدع امنع منقمه
 شد و مبعات کل منقضه چنانچه اشادات کتب قبله
 در الواح غیبه از قلم الصیه جاری شده طوبی للناسین
 انجذاب باید در کل احیان بکمال جد و جهد ساعی^{شد}
 کشاید اشجار نفوس از صیچی متفرک شوند و همه چارک
 لغتند چنانچه در این ایام نفس مجبوی در یکی از^و
 الله بدعوی برخاست و بعضی از غافلین اقبال نمود
 لی ان هر چو او رجوع الاله و کافر از من التائبین اگر قرار
 بر این باشد که هر^{تلقی} ظاهر شود هر کز امر الله مستقر
 نخواهد شد لهذا باید اليوم مثل انجذاب ناس را با استقامت

کبری دعوت نمایند و این مقام الیه مقامات بوده و خواهد
 چنانچه در کتب قبل و بعد سلط و مذکور است انچه در
 سبیل حق از انجذاب ظاهر شده لدى العرش مقبول و
 آنچه در این امر امنع اقدس نوشته اند اگر چه لدى
 العرش حاضر نشده و لکن علم حق بان احاطه فرمود
 بعد از قرآنت این لوح رجوع بان نمایند تا بتمامه بها
 نزل من لدى العرش مطابق شود طوبی لك بما شئت
 مرجع الحیران و كان بدلك متا و مرجع الالباب
 لخلوص والعزات هذه لشهادة الترن في حقك ان افج
 و قال لك الله بامولی العالمین و لك الشكر بائنا المنظر بین
 باها^ا انا ذی الناسقین و لك البنا آمن فی السموات و الارضین
 انا انا انا علیك و علی ذی قرابتك و الذی ملک علی
 ما استعلیته فی هذا الامر الاظم الامنع الاذنین^{البلع}

يَا أَيُّهَا اللَّسْتُكُ جَبَلُ الْعِلْمِ الْبَيَانِ حَبْلُ عَمَلِكُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ ^{جَنَّةِ}
وَحُلُوصُكَ فِي آيَةِ وَاقِيَا لَكَ بِدَا عِلْمُ خَلْقِهِ شَمْلُهُ نَعْلًا
أَنْ تُوَدِّدَ فِي كُلِّ أَحْوَالٍ أَنَّهُ لَهْوُ الْفَتَى لِلْمَمَالِ ^{عَمَلِ} فَهَلْ لَكَ
بِعَمْرِ قَبُولِ نَازِرٍ وَعِلَامَتِ أَنْ تَكُنْ جَنَابَ فَضْلٍ عَلَيْهِ فَضْلُ اللَّهِ
وَيَمَانَةُ ذِكْرَتِ غُرُودِ وَبِاحْتِادِ ائِدَسِ اِرْسَالِ دَاشْتِ وَ
عِلَامَتِ الْخَوِيَّ ابْنِ لَوْحِ ائِدَسِ اَدَسِ كَدَارِ نَعْمَا مُنْتَبِ نَازِلِ
لِعَمَلِ لَقِ تَمَرِ نَعْمَا عَلَى الْعِظَمِ الرَّهْمِ لَوَاهُ فَا نَا طَافًا بِشَابَابِ اللَّهِ
الْعَظِيمِ وَعِلَامَتِ دِيكَرِ اَنَكْ ذِكْرَتِ دَرِ سَاحَتِ اَدَسِ
بَاقِي وَدَامَ طَوْبُكَ لَكَ وَلا مَنَا لَكَ وَطَوْبُ لِمَنْ اَفْطَرَكَ وَ
لَكِنْ دَرِ اَبْنِ طَلْعِ اَعْظَمِ كَتَبِ اَلْبِيَّ بِجَالِ سِرِّهِ بِرِيَا نُو
وَعَرَصِ عَالَمِ رَابِعِ رُوحِ وَابْتِهَاجِ مَنُورِ دَاشْتِ وَاز
مُشْرِطِ سِرِّهِ مَانِدِ سَمَائِ وَنَعِيمِ اَرْضِ بُوْدِ رَحْمَتِ
بُوْدِ بِرُوحِ رُوحِ اعْتِرَاضِ مَوْدِنْدِ بِحَقِّ مَحْمَدِ اَفِي
صَالِحِ بُوْدِ وَبِرْهِدِ وَفُوقِ مَمْلُوكِ وَتَوَاصِيَا بِتَمَيُّزِ

وَمِيَا شَامِدِ قَالِ الرَّحْمَ أَنَّهُ جَاءَ بِوَحْيًا لَا يَأْكُلُ وَلَا يَشْرَبُ
فَقُولُوا فِيهِ شَيْطَانُ جَاءَ ابْنُ لَا نَأْنِ بِأَكْلِ وَشَرْبِ
فَقُولُوا هُوَذَا ابْنُ اَكُولِ مَسْهُودِ اَرْبُوحَا بِحَقِّ اَبْنِ
اَنَسَانِ حَسْرَتِ رُوحِ مَسَاوَاهُ فَدَاهُ بُوْدِ نَزْدِ سَبْعِينَ
وَاصْفَحِ وَهُوَ عِلْمُ اسْتِ كَدَجِجِ اَمُورِ مَعَانِ بِاَمْرِ وَنَعْمِ اسْتِ
كَدَارِ مَشْرِقِ اِلْمَادِ وَرَحْمَانِ اِشْرَاقِ نَمَائِدِ اَكْرِ بِفِرِّ نَائِدِ صَمِ
وَلَا تَقْتَبِ كَلِمَةَ اَفْطَرِ بِنَفْسِي اَنْ تَقْصُومَ اِلَى اَنْ تَمُوتَ اِلَا
نَا حَالِ اَعْيُنِ اَوْ اَجْنَابِ ظَاهِرِ بِطَلْعِ بِقُولِ نَازِرِ وَحَالِ
مُهَيَّرِ مَادِ كُلِّ وَاشْرَبِ هَذَا مَا اسْرَتِ بِيَهُ مِنْ لَدُنْ
اَرْحَمِ الرَّحْمَنِ اَنْ تَخْطِ اِلَى اَلْاَخَرِينَ وَنَعْمَا اَوْ لَا
صَفِيَانَهُ اَوَّلِ اَيَّامِهِ وَلَعِبَادِهِ بِاَوْجُودِ نَعْمَا اَكْرِ بِفِرِّ
خُودِ سَرَامِغِ نَمَائِدِ نَعُودِ بِاللَّهِ خَلْقِ اَشْيَاءِ وَسَبَبِ وَ
ثَمَرِشِ لَوْحَانِدِ بَائِدِ دَرِ جَمِيعِ اَحْوَالِ نَظَرِ بِكَلِمَةِ مَيَّارِ
يَفْعَلُ مَا يَشَاءُ وَيَحْكُمُ مَا يُوْدِ تَمُودِ هَرِ جِدَارِ مَصْدَرِ اَمْرِ
ظَاهِرِ شُودِ حَقِّ اَلْاَرَبِ فِيهِ بَائِدِ بَانَ تَمَكُّ جَبَّتِ

شکرت و در کلام اظهار نیت است و لکن حزب ^{بعض} شکر
محل و منزل و لباس شأن از لطافت خارج است و از آن
سر همد می دانند و نفس تقوی هم شمرند اگر این امور از
نظر ظاهر باسی نیست عند الله مقبول و عند وسعت
حسب اظهار نماید و یا انقادی کنند عند الله محبوب ^{این} ملافا
و اسرار مجرده بمقامات معطره مطهره لطیفه ناظرند
چنانچه مبشره میفرماید اگر بدنام چند محل را قصر میفرماید
هر گاه از حال مرده میبودم از وجود آواز الماس بنامتا میند
با بد بختاب شکر کنند که سبب ظهور این لوح اضع
افسوس گشتند امری را که با آن میگویند باید بخواند
لطیف معطره و متعمر کردند و لکن طوفی لمن اختار اخأ
على نفسه انه من القربى العالمين عند الله الا ان الحكيم
الهما من لدنا عليك وعلى اربابك هناك الذين يضربون
العدل والانصاف وتمكنوا بجيل القبر والاصطبار انهم
من الناصرين في كتاب الله رب العالمين

نبارت حرف همه حضرت اسمی بر شانه
ه. الاذین

اول ذکر الهما و اول شارة الکبریا علیها طلع الاعمال و
الاشیاء و رافع السماء و الناطق فی الکون الاشارة الیک نفسک
الايمان ثم عليك يا رب الارباب و منی الاحبار ثم یما
الارباب و مسلم السحاب و تحرق السحاب و تحرق الارباب
ثم عليك يا سالی البهوت و الک الملکوت و سلیمان
الاناسوت و ارباب الالهوت و منزل الایات و تحرق الجباب
ثم عليك يا الله الغیاث و مذلک الفتات و بدو الاز
و مبشر الذکر و الاثبات و السلام علیک ثم عليك يا رب
البراق و مجری اوج الشیخ من القلم التبریج و منی العباد
من الارباع ثم عليك يا نور الالام و المنقذ و النافع
و السیر السیوس و منقذ الریح ثم عليك يا نور الباقع
و النور الشانخ و المبرس النافع و الجیل الرابع عليك يا
سایح الورداد و منی العباد فی يوم المعاد و طلعة

٥٩
المبعاد باصل الشداد ومقصود الضاد ثم عليك يا
مطر الرذاذ واليك المعاذ ولللاذ ثم عليك بالبحر والا
نهار وثمر الانجار ومظهر الارهاق وقال النجار ربحي الا
براس ربحي الاختيار ومقصود الاحبار ثم عليك يا
مظهر المهور وسر المهور وصاحب الكثرة ثم عليك
باسر القديس وقال القديس وخالق الصمد وس
مالك الاقديس ومنزلة الطارس والطلعة القديس
ولجمال الانس ثم عليك يا خالق الوحوش وصاحب
الجبوش ومزق الاوان والنقوش وجاعل الجبال كا
لعين المنقوش ثم عليك المناص ومغلي الخلاص
وحافظ اهل الاخلاص عن السهام والرمصاص ثم عليك
يا منفي الامراض وقال اهل الشرك والاغصاض ومنج
اهل الحزن والاغصاض والمغلي الحزن واليك والمغلي الحزن
الملك النقص ثم عليك يا منبسط البساط وحافظ

٩٠
اول الحزن والاحتياط ومزق الفضل ومغلي الارهاق ومزق
الضراط ومزق الغلات في فصل البساط ثم عليك يا مال
الحق بالباط ومزق الشراط في قلبك الى التبدد والا
يقاط وبديك الحفاظ ثم عليك يا طلعة البديع ولجمال
لمنوع والسر الرافع وحافظ الرضيع وبديك التفرين والسر
ثم عليك يا ذا القل السابع والشمس المنان في النور المانع
ثم عليك يا اصل الانلاف ومغلي العباد عن الذل ثم لا عشا
ومغلي اجور الانبياء بالاضغاث ثم عليك يا صاحب
يوم الطلاق عليك يا رافع الملوك خالق السموم ومقدر
الحق وجاعل الحق ثم عليك يا طاعة الاقديس ولجمال
الاخديس والسر القديس ووجهة التوبى وبديك اللذات الابدية
ولجمال الصمدية ثم عليك يا جمال الاله في النور المانع
والسر القديس والتبوير القديس والبالس على كرسى الابد
يا طلعة الحق ولجمال البقي

٦٩٩١
٦٩٩١
٦٩٩١

جناب زین العزیز انشاء الله بشاره الله در کل عمل
 فائز باشید سنن لایه شما که العرش مقبول است چه
 که منفعت کل خلق مراست و مخصوصا بر تویم تو را که
 احکام و آیات الهیه سؤال نایا انا جلناک مطلع الخیر
 الهیاد باید در کل احیان ناس را با حکام الهیه امر نماید
 که شاید بمال مره الله و انفع به انهم فائز شوند اگر
 چه موضوع تابع او امر الی باشد که شاهد میشود چنانچه
 جی حال که در بیان نبولان فائزند و این عمل انزل من
 عنده فائز نگشتند مگر تاملی و از قبل باخبر که اگر حقوق
 ادا میشودند عبادان ارض اسوده بودند قبل از حکم تنه
 مکلف نبوده و قلم اعلی در سنین و مدینه در لایه احکام
 او امر قوت نموده و این نظر بغیر الی بوده و اگر اهل ان
 بشریت مانواه الرحمن عارف شوند کل با برش قیام و
 فزوده عامل شوند و لکن نظر تجلی که در الواح الهی نازل

نازل شده بعضی احکام که الیوم سبب فزود ناس و
 احتیاج خلایق است اگر ترک شود لایس و الاغالب که
 سبب اعراض و اشتغال نیست مثلاً که روای حقوق
 و امان الی ان کل باید ان عام شوند و در باره و کوه امرت
 که نزل فی القرآن علی نمایند انشاء الله در این آیات بعضی از
 آیات کتاب اندیس بلسان پارسی بیان میشود و در
 بعضی از احکام که نازل ذکر خواهد شد ان ترک فیکر الی
 اراد خیر احبانه و اعلمهم سبیله الی الی امر المستقیم است که
 مرقوم فرموده بود تا که بدن نوشته که حقوق الله شتر
 صد مثال فرموده مثال است چنانچه ذهب و چنانچه از
 فتنه و انزل باب معبود فرموده بود یا که از این
 همچو مدیوم شد که این حق است که در مال نیست
 میگوید و بعد از ادای آن سایر اموال تقسیم میشود
 قوله عز کریمه فلی اعطی میفرماید صاحب حقوق الله
 فزوده و مثال از ذهب است بعد از بلوغ باین شکل
 نقل میگوید و اما انقض بعد از بلوغ او باین مقام

لایمدا و کذا فی... ایضا... و الله اعلم
 علنی میگرد شخص که الله شد هر چه شغل از دنیا
 و حقوق از راه او نمود بران مال در کسبه الله تعلی
 نمیکند مگر بر آید بقیارات و معاللات بر او بفرماید
 و بجز در اصاب برسد یعنی منافع محسوسه از آن در این
 صورت بر احکام به الله بایستد شود آله الله العالی
 الی بدلتی اخایه بایستد بقدر کمالی اولی است در
 این وقت حقوقی است بایستد اخذ شود از حق بقیه
 بخواند که است... در موقوفه بر این مال از این جهت
 الهی که سبب و ذات بقاء اهل عالم است نصیب
 بردارند و باقیه سبب تلخیص و ابقای وجود است
 بالخرج تا اگر بگذرد نقطه اولی و بقیه اید از این جهت
 شیئی که مالکند بایستد حقوق الله را ادا نمایند و اگر
 بغیر از نظم اسباب بقیه و بقیه مکنون و اخص
 یعنی اسبابی که محتاج بیداست و اینکه شوال

سؤال نموده بودید که حقوق الله و دیون است و
 و بقیه اسباب کدام مقدم حکم الله اند که بقیه مقدم
 و بعد از ای دیون و بعد از حقوق الی الله بود
 دیون احباب به و من اولی به فی ذلك الله اعلم
 المونی المودی الکرم اگر مال معادل دیون نباشد
 اخصه میبرد است بقصد آنی قلیل و کثیر اخصت شود
 و امر بین مهم است در کتاب طوبی لم یضد له
 یکن علیه حقوق الله و عباد و علم بوده که حق الله
 مقدم است بر جمیع حقوق و لکن بقیه فضل کم الخ
 الوسی بانرا فی هذا الخ من قبل الخی العالم اینکه شرف
 فرموده بود که در باب او شرف و بقیه باشد که اگر بقیه
 موجود نباشد حقوق ایشان به بیت الدار ترجیح است
 هر یک از ذبیه اتم هر که و میبود باشند مثل است
 بالخ بالخت یا نام حقوق ایشان را جمع بر بیت الدار است
 باقیم و بخواست این استر بیان آن در کتاب الخ

٦٨ قوله تعالى موافق ولم يكن له ذرية يرجع حقوقهم
 بيت العدل الى آخره والله له ذرية ولم يكن له ذرية
 اما حذره في الكتاب يرجع لثلاثين مما تركه الى الذرية
 والثلاث الى بيت العدل كذا الذي حكمه الغني المنة الى
 بالغة ولا يلزم لاداء اكره فيه موجود باسند وثيق
 اخرى ان يرد وام واخت وسائر بنين كلام او بعض
 هم مقصود باسناد حقوق ان قوس سقطت ميتة
 وسقطت ان بذرية راجع است وليك سقطت ان به
 بيت العدل ومغاليه مبارك حين ميتة فسيكدر
 برأى او ذرية برده وينوده است مادون ما اى
 دون ذرية اما احدثت في الكتاب اى قوسين نكرو
 در آن از اب وام ورجع واخ وليخت ومعلم راجع
 ميتة وثلاث ارجح قوس مذكرة اما تركه
 الميت بذرية وليك ثلث الابن الميراث
 وابن حكمه در كل بعضه
 وبنو اريت

٦٩ قوله تعالى
 وبسم الله الرحمن الرحيم
 ٦٩

قد منع العالم عن ذكر اسرار القدم وسدت على نوحها ابواب الله
 والنجح لئلا مسكن العالم في اظهار اكثر من الاسرار لا الكلي
 من اهل البيان اخذوا المراسد ويخبرون القوم ويخبرون
 عليهما بما له يوزن كيف اذا يطالعون ويخبرون انهم مسكروا
 عندهم من الامار وانما غنية للثاني عند غيبة الثاني انما ذكرنا
 انهم معكم ان ابشروا بفصل ثم اذكروه ولا تكون من الغافلين
 ولله الحمد المتعدي اليها في الكافي لا اعظم الاضطرار

بسم الله الرحمن الرحيم

يا ارحم الراحمين
 عن مالك الارض والسماء انا نزلنا في لوح الذي
 ارسلناه الى احد من العباد في الخلق من قبل فاذنك
 ما لا يعقيد المبدأ ولا ينهد العدا ولا يرد ما في جبروت
 الانشاء عندكم علم ما كان وما يكون تفكروا فيها
 نزل من قبل من لدن الله المهيمن المتين وما نحن فيها
 في تلك الايام ولوا انما صماء دحيا لا نحن منها عبا

الذين كان طغيهم الى الان في الارض على وجههم الى النظر
نستل الله بان يجعلكم مستقيماً على امره على شان منكم
وساير العزيم ويجعلكم ذاكر امره يا بني
بسم الله كالحج نسيته مشفقون

قد سمع الله نداءك ويجيبك عن جملة العزيم اني اسمع
بروح اليك انه لا اله الا هو له العظمة والكبرياء يعطي
من يشاء ما يشاء انه له العزيم العزيم لا يخرج عن الدنيا
ان استبشر بهذا الاسم الاعظم العظيم لا تياس من
روح الله وفضله انه ينزل لولا حبه ما هو خير له وانه
لهو العزيم الكريم ان استقم على حجب الله ثم اذكره وانه
بكذلك في هذا الحين مقام الله ينزل ويصعد منه
المتقين على الحمد لله رب العالمين
بسم الصمد بلا نقاد

قد رأت عيون العلام ما لا تراه عين من هز ازل الازل قد
اذنتم الا اسمعت اذن النبيين والرسلين هل سمعت بان
اجتمع الملوك على ابقاء نفس الامم منكم انت من المؤمنين قل

قل لو جمع كل من في السموات والارض على اعدائي انا الله
اقول في كل الاحيان باني انا جلال الله في السموات والارضين ولم يكن
تمسك من اجبر من على الارض من الذين اعرضوا ولا كظموا الدنيا
او شغبوا للغير فيخرج الظلام بطور الله

الملائكة العزيم العظم

بسم الله الا بسم الله الا بسم الله

فاعلموا يا اهل البهاكة بان الشيطان القذير شيطان النجم وغدا
في امرتهم التجن وكثيرا رسا فلا باسم احد من اهلها فيها ما
ارادوا وما يضطرب منه الملائكة والازل ثم احالوا الى ان بلغت
الرسائل الى امره واشغلت نارا النفس والبلاء وهاجك طبع
الطيرة والعصاة واخذ الشيطان واليك معدن قتلنا وبعد
ابتلا منه كتب الى شيطان النجم اني كتبت معك فاحفظني من
هذه الفتنة الدنيا انه قال لا امهر بلك اني برى منك اذا
ظهرت شمس كلمة الله اشرفت عرائقهم محمد رسول الله قال قوله
الحق اذ قال الشيطان للانسان اكنف نلما اكنفنا الى برى منك
فانصروا بالله باعباد الرحمن في امر القلام كل من يصبره انصا

بسم

بشهادة الغلام ما تمسك باحدة في امر الله وما السفسف من نفس وبني
 ذكره بين ما سواه وشهدت اركان الذكر والبيان واخفت شمس
 القبان عن افق مشيد الخن ونحت فنام الشبان عن عيون الا
 ومع هذا لا يملك الا يتركه الاكل في ضيقه ويغضا انكرو المشركون
 واتخذوا الشيطان لاضيقهم رباً فويل لهم وبما صمم بعلون واليه كان
 في العراق من جنود الشيطان انه اعترض هناك مع اهلها جميعاً
 كثر بالله للمهين اليوم اذ سمع قولى وقم على ارضه هذا المظلم وان
 فضلك اياه هو ذكرك ربك العزيز الملتان كذلك امرك الغلام
 لنفسك فوكل في كل الامر على الله انه يرضى بشأه وانته على كل شيء قد

بسم الله الرحمن الرحيم

قد هاجر جمال الغلام من ارض السرد كذلك قد في اللوح ان اتم
 من العارفين واذا خرج استغفالت من وجهه لآفاق فباخذ
 بما سطع هذا السد بين العالمين وعمرى قد اخذت صفات الانبياء
 كل الاشياء وانما نزلت كل الامعان من لى الرحمن فباروها
 لمن شها وكان من الطائفتين لوطيهم الناس من الشيا والعراب
 اذ انهم لم يسموها وكان ربك على اقل شهيد ليس هذا الفضل
 محض من اجل لخط العالمين طوي لمن اقبل لمن اقبل المرفول
 للمهين ولله رب العالمين

بسم الله الرحمن الرحيم

قد ولدوا واشياطين البيان في امرتهم الرحمن واحالوا الى ان
 اشعلت نار الاقننان وارادوا بذلك اطفاء نور الله في ملكه ولما
 ما والله بين يديه جميع مكروهم عليهم اول مرة وقد وجدوا انهم
 من الناس من ذلك هو الشان المبين ولكن الغلام قد خرج عوكل
 السر واجتمع عنده حين الخرج فاسأل تلك المايه واراد ان
 بصرف الغلام انا وجدناهم في حيب مابين فسوف يبعث الله
 من الملوك من يضلهم وانه على كل شيء قدير انك لا تخفى امرنا
 وامرك ثم اذكرنا فكل الامام ان ربك يضل الخبي وان لا يفتد
 على العالمين انت تعلم بان الملوك جعلوا اهل السار من اهل الزمان
 ويكون الغلام في ايدي الظالمين ومع كل ما سمعت فيها في علينا
 نكون على فرج لا يبادل نخرج من في السرا والاربعين ويكون
 بسم الله الرحمن الرحيم فمرنا من العزة ونفرد ربنا السرد في قلب

ربنا العز الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم
 سبحانك اللهم يا ذا القى لك الخرب ما بعثت للشرابين من صفات أعد

واجذبنيهم من بدائع قضاياك وجعلهم معبدا لاسمك بين يديك وذكر
اسمك بين عبادك وبهم اشتغلت قلوب الذين غفلوا عن ذكرك و
بعد واعني شيعت قريبك واسعدتهم الى مقام اختصاصهم بفضلك
وانشئت بهم ان اترك في ملكك وجعلهم طرازا لاسمائنا في الدنيا
في الاخرى والسماء ومنهم بالذي من احبك واراد وجهك فلما
ذكرتك وندائك اقبل اليه افني فلا تترك وما منعه عن ذكرك شئنا
الدنيا ووساوس اهل البقي والغوى قد اجتنبت من ربي عنا
اثارا سلمة فزادنيك واجتنب من افني الطائف انوار وجهك
وجعلك اسمك بالذي بان فضله في كل الاحوال ليصيرك بين
عبادك ويحتفظ من اهل الضلال ليشغل بشاؤك بين خلقك
التي انت المقتدر على توبد وانك انت العزيز القدير بالذي لا اله الا انت
في هراء الرقة فاعلم باننا وردينا في حصن العكا واحاطنا بالذي
من كل الانتظار وادادنا في غطرات انقضاء الزمن من الاكوان ولكن
الغلام مانع مما ورد عليهم من البلايا وينطق في كل حين بالذي لا اله الا هو قل ان الغلام يذكر به العزيز العلام وما منعه من سبوت الانام
وحادث الانام يتاد بين السماء والارض ويهوا الكل الى الله

الذي اليه منتقله ومثوبه ثم اعلم بان حرف السين دخل المدينة
ولكن الظالمين منعوه عن الحضور للقاء العرش قدسوا والارباب
ولكن الله يفقهها اذا شاء واراد انك لا تنقز ضوفه بل منقز
الفضل ما يدخل الناس في دين الله اضرابا ان تترك عليك في الدنيا
نفس الله بان يوفيك في كل الاحوال ويهزل عليك خبر الدنيا والاخرة
لك ذلك قدراك في اللوح ولا يبدله ارقم من العالم الا ان اشكرك
كمن الشاكرين قد اردت ان ترسل اليك الواحها ذكر من قبل
ولكن المشاكرين حالوا ضوفه نزلها اذا شاء الله واراد ان يجمع
عباده المقربين ان اجتمع احباب الله على الاسم اذكركم من قبل
انا رسلنا الوها ما ذكر فيها اسم احد لحفظهم فاعط كل ضوف ايضا
منها منزل لكل عبد ما ينبغي له ان تترك بكل شئ عليهم ثم اعلم يا
ارسل احد من احبابي لو احاطناك باسم الميم انه ما قبل له وقد
اشهر ولكن محسب الله ان يتحدث به ذكره لك ذلك احاط علم تترك
كثيرا ولكل الناس في غفلة عنك
بسم الله الرحمن الرحيم
ذلك ان عند ربك الزمن في عين انما يحيا نفسا امسك

بالفضل واطل الحسن يد العدل مع أن لهفتا بحبيبي ومبشرتي
 شأن من الشئون وأنا تكون في الحبس تسعين افس من الذين صا
 مع الله ومنهم افس معدودات من الذين سبوا ما عديهم من
 زخارف الدنيا وارضوا بالفرق وطاروا في هواك الاشتيان الى
 مقام ما منعم الدنيا وعن لقاء ربهم العزيز الخمار وسئل الله بان
 يرفقهم على ما يحب ويبري ويحفظ الكل عن النفس واليهو ليطرون
 في عمله ويحرك باسره ان لا تقتل عن ذكر ربك ان اذكره بوجه
 وبهجان انه يحرسك عن حيزه الشيطان اياك ان تغفل عند فسوف
 تفتي الدنيا برفي الله ربك العزيز الخمار
 هو الاستاذ الامير

فذهبت على ما مضى ربك القباض شاتم الاغراض من الذين
 مشون في رضاض الغفلة والاعراض لبيت ما نزل في الاصح
 فلان الغلام افس بالبلد باه كاسر السبي الى اذى امها عثم
 كلما همس البلد والمحن برذا حبه الى الله العزيز المرحوم عالم
 السر والعلن انتم لا تعرفون ما جعلت اسير في ايدي الاعداء واطل
 اسارى ارض الزوراء صنوف بطير العالم بطير التهمين بين الكوا

وبعده من لم يعرفه ويرى من لا يراه يومئذ يفرح الفائزون
 ويضح المحضون طرب لمن استقام اليوم ونصرته وانشر
 اناره بين عباده ان من اهل الدنيا في ملكوت البقاء وبضته
 اهل ملاء الاعلى كذلك نزل عن جودت الله العلي العظيم

هنا كبرياء الامثال
 ان احدا لله ثم اشكره بملحفظك بلقي وتليك عن مثال
 المؤمنين الذين وعزتك مظهر جماله ومكن عزه وكبريائه و
 عتبتك الى مقام عزت الله ربك وتب الايمان والاشوقين و
 ما سنك نباح الكلاب وقبائح الخنازير وعن الدواب ورا
 السناهر وضليح الغالوب وشيع الاغاي الذين كذبوا بالله و
 آباءه وطرف لك بما توجهت الى الله ربك واعرفت عن الذين
 كذبوا واعضوا ان اثبت وكن من النابئين قل اي رب
 اسئلك باسمك الاعظم بان تقبلي على حبك وتكلمي
 مع عبادك الذين وفوا بعهدك وسبوا ما سرك عن انهم
 وحملوا في حبك الليالي والاشهر في سبيك عن الذين
 يسم الله الامير الا قدس

هذا الكتاب من لدن ابي القاسم ائمت برتجا العبد بن ابي القاسم

مرة أخرى من هذا المظهر لأعطي مقراً الذي فيها استصفاً انوار حمة
 وبنا الأديان يا اصفى الآخرين ثم طهرى نفسك عن الدنيا وما
 فيها وتلك حواء عليها للنجى عليه خمس ذكر اسم ربك ان اعلى
 بان الدنيا يستغفر ليعطي عندك خزائن الدنيا كلها لا يتفكك
 شي من هذا اناك ورسولك تلك المختار وما يتفكك فذلك لك
 فملكوت ربك فابقي من فضل ربك ما قدر لك انه هو خير
 المعطين واحم الراحمين والرحيم واليهما على الملازمين اليه العقبين
 بسم الله الرحمن الرحيم في كل امة رسلنا
 يا امة السادة ان استعجى نداء الله من جهة شر ربك العجب
 ان ندانه اياك من هذا السجين لا اكره لك حواء على الآخرين
 كلها ويشهد بذلك لسان المختار على عرش الاعظم العظم
 ان اطيعني بفضل ولاك واليا من روح الله ان فضل عليك
 كبير لا يهزلك بسجن الغلام انا قد اخبرنا من قبل في لوح حتم
 مبين وفيه حكمة الغلة منه بك علم ما كان ويكون وما
 هو مستور عن انظار العالمين قد كنا معك حين الله كسبت انه ربك
 ما صنعت به باسم ربك بكنته عليهم لا يهزب عن علم من
 نانه يحيط على العالمين طوبى لك بما وجدت لسائم العقبين

واعضت عن المشركين ان استعجى على حب مولانا معك فبكل
 الاحوال وانزل وفضل عظيم والحمد لله رب العالمين

هو الله تعالى

قد اخبرناكم من قبل في الاوراح بما يقضى من الدين عليهم حكم
 انه قضى بالحق ومن الشاكرين لا يتفكك ما هو واهي
 كن على فرح عظيم لانا فبهذا الفضل الكبير والخذ العظم
 يكون في بسط ورحمة مدين البدر بما جعل اسبغ له
 واهل الاسرار ما بدى الظالمين نانه قد استغفر لهما
 على غير ذلك بنطح كل خطرة من بين الاسرار والاضيق
 لهو الحق وانه محبوب العالمين ويحيط اليه في كل
 ولا يمتنعه البلاء يا عباد الله ولا القضاة عن سلطانته
 فسوف يخرج بالحق وانه له المصادر على ما بين يدي في
 هذا السجين لا يات العارفين وبيات المؤمنين في الا
 الله بذلك اخبرنا ناره ولا شعا لها ونفك ما ينزل
 الحكمة لا يعطى الا ذو بصيرة ان اذكر ربك انه معك
 فبكل الاحيان وينصرك بالحق وما النصر الا من عند الله

وَالْحَمْدُ لِلَّهِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

ما حضرن يدنيا كالتاب ولكن عندنا علم ما سطرنه وان تلك
 بكنيته علم والمملكة للصفات صفات تلقاة الوجه وشبه
 عليها ما حدث في ارضك وعن ربهم عند ربك من علم
 ما اطلع بها احد من العالمين ليس لاحد ان يحسن الله به وانه
 يحسن من قضاؤه وانه له العزيز القدير وما ذكرت حمد الله
 كذلك فضيلته الذكر في لوح مبین تفكره انزل من العلم الا
 لغفت ما اراد به مراد العالمين يفي لكل نفس شرب خمر
 وحمد ربه الرحمن من بلا العالم بان ينظر في اول فجر ايمانه
 بالله المقدر العزيز للمنان ما لا يخلل بعد كشم الجباب
 مقبل الى الله ربه الشبان وحقته وجبى للذي فطر
 السما والارض كذلك علمناك والذين امنوا الشكر الله
 في كل احسان وتقطع عن الاكران حبا لله

العزيز العليم
 بسم الله الرحمن الرحيم

ما حضرن يدنيا كالتاب ولكن عندنا علم ما سطرنه وان تلك
 علم ما كان وما يكن وضع وخد كذلك بأمرك هذا العلم في
 هذه الدليله الظاهرات ان حجة احاطت العلمين خداتك
 من كذا الله وضع مساره فومري ليس اليوم كالا يوم بدني
 لكل نفس ان يظهر منه ما ينبغي لادراك العلم ان الله يعلم
 حرة ولسن اخرى لا ينبغي له بان يتشرب هذه النار لان
 يجترق كل الاشياء الا من منقطع مندر الحجب ربه العزيز
 المنان بالله قهره النار ويطوف حول الاخبار ويصل
 عليه الخنا وفي جبروت الاعلى كذلك تظلي لسان الرعي
 بين العالمين ولربك كل العالمين لحق خلع من شقيدته
 لتقبل وخبر كذلك ابراهيم واسحق ومن ظهره لسان الشبان
 في البيان ان ايتهم من الظاهر في الدنيا يحيى

بسم الله الرحمن الرحيم

ما سمع الله حضرن احسانه الذين ظاهروا واطلوا واخذوا وانا
 من اكثر الذين منها الزمره والهداية والفتيا والمصر والشر
 ومن المدينته الكبره والاسكندرية والمصريه من كان داخل

لله وامنهم بحجبات الدنيا البهيمية حقيقة هو لا باور عليهم في
سبيل الله فاني اوصاح فوف يفتح الله السن اهل العالم بك
ونشأتم وانتم في ملكوت عظمة لينتم ويصل على علمك اسمع في
ثم اخبر عن الهوى وتمسك بصرة الوثني ولكن من القاتل
ولا تكن من القاتلين وقبيل الاحوال ان اذكر ترك ولا تكن
من القاتلين قل ان الحارثية الكحلقة بالحق وانما ارحم الرا
حمين

بسم الله الرحمن الرحيم

قل يا قوم بالله ما حبنا لنفسك في الاصل احبها وانظروا كثر فيها
تظهر كبر عن الرخص قد امرنا عباد الله في الحراق وديار اخرى
بان لا يهتروا على احد ولو قتلوا الا يقتلوا اذا اجتازوا الحرم
جعلوا الحراق احبتي اسار الحاصل من الحدياء ورور عليهم ما
ورد على آل الرسول بل اعظم لو انتم تعلمون ومن ملأ الدنيا
من الهدى بالانجام وكفر بالله المصطفى الله من جنودنا
لم يزل كان مشركا بالله العزيز الودود واذا هيض عند شج
رعاه من الذين يفسبون انفسهم الى البنان يقولون اميت
بالله واذا برى المشركين يقولون في معكم وكفرت بالله المصطفى

العزيز الغفور بيا الذين اخذوه وامثالهم اولياء لانفسهم
دون الله انك فكونتم انتم كيف ظهرت خافية الصلابة مع
ما يرون الناس من افادهم ولبعون من افادهم بغير
ولا يبعون قل يا صفياء قوم في الكلام ومن هم هل
باسد واستنصر من نفس او اقلد مع الذين كرهوا بالله العزيز
في الطريق لمن تفكر فيها ورد وينقطع فحسب مولاه عيسى
وسوجه بوجهه الى وجه الله العزيز المنيع والحمد لله رب
العالمين

بسم الله الرحمن الرحيم

ان الله لا يخفى على احد من عباده ان الله تعالى ما ظهر في الارواح
ان ربك على كل شيء قدير لا يغيره جنود القراء ولا يغيره قد قد
لنا سجين لا نخظم ونبدك كما ما طلع منها احد الا ربك العليم
الحفيظ ان اذكرى ربك فينا والبيان اطراف النصار وانه
بدا لك بفضل وعنده وان ذكره اباك الحبيب لعن ملك
الغالبين ان انبى على حب الله وامر فوف بغير البنا
واضيها ويبقى لك ما لله لك ان ربك لدر فضل عظيم
والحمد لله الملك العزيز الحكيم

المعبر

كلما بزاد البلاء بزاد اشتباك الاله وبيد ميثاقه للذين
 والمييب والغافل والنبيب لازلهم باخضره ورض الاستقامة
 وفاض حوض الرحمة والعناية من ينظر الى الاشياء بعين لا
 بظلمها الاغصاء، ويفكر في فنائنها وتغيرها وتقلبها الا
 بحرف ابدا وبكون راضيا بما قضى الله له هل يفكر احد ان
 ميثاق بين رجم الملوك والمملوك او العفة والمنعير لا توالمك
 للملوك ولما كان الامر كذلك ينبغي لكل غافل ان يعترف
 لكل غافل ان يتقيد بنقل الله بان يوقفي احب اليه على ما
 يجب من رضى وينقطع عن الدنيا وما فيها وانه ليهو الفسدة
 المهيمن الا يهيى

هذه الآية

قد تشرقت اسماها القضاء واحياء الله تعالى الا على ومنهم في المصل
 للديار ومنهم في الدمشق العجا ومنهم في الدين آخر وهذا
 الظلام في حصن العكاكع وما احاطت به الشرا من كل الجوارح
 بحفظ الامم بدعوى الا ان الله لا يخلق الخلق الا على ما يشاء
 لا يخلقهم اعماء وعلمنا انهم لم يخلقوا من غيرهم فخرج العلم ويستعمل اهل
 ملا الا على ما ملا نكده للذين

بسم الله الرحمن الرحيم

ذكر الله في مدينة الصبر عبد ايويا اذا اوتيا في ظن شجرة القدر
 في قوله واشهد انه نازل الى قودرتي في سر وتجلياته
 بنفسه لنفسه وناد بناه في بضع الله التي يورك حولها بانه
 هو الله ربك ورب كل شيء وكذلك كان على كل شيء قدير
 قوما فلما انشا وجهه من النار المشعل في ابعثا تمهين
 النبوة وامرنا بان امل الناس الا غير الميود والعنار ويدعوا
 الى شاطئ الهدى من بحريا ومكانه في الاخير من حروبا وانتهى معه
 من المال وجعلناه في الملك عقبا ورزقناه من كل شيء قسمة
 اشدد ناعصنا بعصبة من القدرة وبعينا ابنا من صلبه
 ومكانه في الاخير من غا نفعيا وكان في قومه سبعة من تراثنا
 ويعلمهم بما علمناه من جواهر العلم مكنونا وذكركم يا ايا
 كان اليك ما تبا نك ياوم قد توجبت اعمل العلم ونفسك
 القائمة بالعدل من سرعوا اليها لعل يتخذوا فيها سبيلا
 وقد اشرفت شمس العناية بالحق وكانت حينئذ في قطب

الزوال وتوفنا وتدلنا بحال الوجه من خلف سلة ذاك
 فاحضروا بين يديه لعل يستريح عليكم من انوار قدس محبوبا
 وقد رفعت سموات العظمة وزيّنت بانجم العلم والحكمة و
 كذلك كان الامر على انفس القدس طوعا وبارهم فوجدناكم
 موقفيين وعلينا ان الله وبلغكم ما به اليكم الى الشاقي عشر
 مرفوعا وانت الساعا التي واشتت الانوار بالعدل و
 وغنت ديك البقا ورثت خاتمة الامر زارتعت بختاب
 النور فانت اجرة الفضل انتم يا ملائكة الارض قد كنتم على كل
 ذلك محروما انقرا لله ولا تضلوا في الارض بحكمة الله ثم
 اصنعوا كلمة التي كانت من سما الذهب منزهة واذا كنتم
 نادم العباد بلسان الرسل من اول الذي الاول الى
 الله لا آخر له وكل امرئ راعى نصيب الله وكانوا على العباد
 منكوسا الا لانهم سبقهم الصلابة من لدنا وسمعوا
 نداء الله عن وركه حجاب عز كلنا واد اجابوا داي الله
 لبسهم وعلا بنهم واستجدوا من نعمات جازب محبوبا
 اولئك بلغوا الى مواعيد العباد وعلينهم لموات الله وحيات

ورحمته واعطاهم الله ما لا يحصى احد وبلغهم الى مقام الذي كان
 عن اعين الانوار مستور فصور بظهور الله بامره ونصلي بين
 الحق والباطل ووقع اعلام العباد وبندهم اثار المشركين بربنا
 يوث الارض عباده الذين هم انفسوا الى الله وانشأوا حبس الجبل
 في قلوبهم واعرضوا عن الذين هم كسروا واشركوا ببنينا جانتهم
 البينات من كل البينات وكذلك كان الحكم من اصبع العزيز الخالق
 النور مرقوما فادكم عبدا اليوب حين الكثرة باعلام التكاليف
 حذروا عليه قومه وكانوا يقبضون على السهم وكذلك كان انجالهم
 في صيايف الصنوج وانا بانه يدعوا به بالاه من زنا وفنا
 بعد الله كان مقدس من قلوبهم وادابهم من ربك من الملك
 فلما ارادنا ان يظهر لنا الحق في انشاءه وتوكلنا في انشاءه
 البلاء بان جعل البينات وغنتنا فنونا واخذنا عن ابنازه وطيننا
 حيلة الداعين بالحق واخذنا عن قلوبهم شيئا مرقوما
 قضى من يوم الاول فتر اجابهم من شطر النضام ما سطر من قلم
 اياه منا واخذنا من لسانه ان الضراء بما ذكره من الذين مقدسونا
 ثم احقرنا ما حصل عن حصار ربنا بكملا نذكر الامر بجلنا
 هباء معدوما فلما نداء سناء عن زخارف الملك وترصنا من

اوساخ الارض وطمعنا من كل شئ ثبات الملكة ففخنا في جملنا من
 ملائكة الفهم بجاهلنا ووضع بذلك جسد وقيليل جسمه
 وتزلزلت اركاننا بحيث ما بقي من جسمنا من درهم اكر قد
 جعلنا حرقا فيها ردم عليه وكذلك احصينا متركلا ونا
 وصبرنا واخرجه قوم من غربة التي كان فيها وما استبرأ
 عن الله بارئنا واذوه بما كانوا مقتدر عليه وجدناه في ذلك
 مظلوما وسد على وجهه ابواب الفتاوى ابواب الفضا الى
 ان مضى عليه ابا ما وارجد شيئا لبد به جموعه وكذلك كان
 عليه مقصيا وما بقي له الا من انيس ولا من ربي ولا من
 صاحب وجعل في الملك فربذا الارز حبة التي امنت برحمان
 كانت تحذر في بلائه وجعلنا هاهنا في الارز سبيلنا في
 مصاحبة على تلك الحالة الشديدة ذهبت الى قومه وطلبت
 منهم رغبنا وكانوا ان يترعوا هياكل الظلم وكذلك احصينا
 كل شئ في كتاب مبينا فلما اضطرت في امرها دخلت الى
 الميزة التي كانت اشرف الارض وابت ان تعطى لها غنى
 الى ان اخذت منها ما ارادت فوالله لم يبق الفهم عن ذكره
 وكان الله على اعمالهم شهيدا اوجانت الى العبد برفيف

برغيف ولما التفت اليها وجد شعرا لها مقطوعا اذا صبح في سر
 بذلك اصغت السموات والارض ودا امة الله قد اجدت
 امر كان على التي بمنزلة لم تلت شعرا لك التي جعلها الله زينة
 جالك تالت يا ايوب كلما طلبت من ترك رغبنا لاجلك فاجوا
 كلمهم الى ان دخلت في بيت امة من امة الله وسئلنا برغيف
 منعت عني الى ان اخذت شعرا لي واعيش في هذا البيت
 حضنه بين يديك وبذلك بعث على الله واستكبرت عليه
 كذلك كان الامر بيني وبينها مقصيا يا ايوب ناعف عني ولا
 تاخذني بذنبي لاني كنت مضطرا في امرك فارحم لي رب
 على وانك كنت عظم غفرا وقضى بينهم ما قضى وحزن
 لي ان كادت السموات ان يفتقرن ونفست الارض للملهم وقد
 جبل الصبر اذا وضع وجهه على الزاب وقال رب قد سئس
 الصبر من كل الالهيات وانك انت الذي سميت رحيم كل شئ في
 فارحمي بحدك وجد يفتلك وانك تبت بحدك حيا فلما
 عينا سمعنا انما جرحنا تحت وجد الهمى عينا نسا مشرنا
 وامناه بان يفسد نجا وشرب منها فلما شرب طاب عن
 كل الارض وكان على الحسن اللؤل مشرنا ورجعنا الى

أخذنا منه ورفق ذلك بحيث أدخلنا عليه من جبروت القنابا
اغناء عن كل شيء على الأرض جميعاً وقهره بهناه بأهلها ورهناً لها
كلها وأيدناه بعضنا لآخر لكي لا يكون بالحق قريباً وارغبنا به للحاسين
وأهلكنا الذينهم واستكبروا على الله وكانوا في الأرض شعباً كذلك
فعلنا فاشأ بأمرنا ونوفى أجر الصابرين ونعطيهم من جزاء الله
جراً موفوراً إن بأمرنا الآمن فاصبروا لله ولا تنزعوا عنها
برد عليكم في أيام الترح فسوف تشهدون جزاء الصابرين
فيهن وإن قدس ممنوعاً وقد خلل الله حجة فيهن وأرفق البنا
وسماها بالصبر إلى يومئذ كانت اسمها في كنز العصية تحزننا
وفيه قدره بالآخرة في كل اللسان وقد كلفنا حينئذ قاعنا
أذكرناها لكم رحمة من الدنيا على العالمين جميعاً وفيه انقضاء
من ظل عبادة الله ورحمتها أكثر الذينهم صبروا في الشدائد
ابتداءً لوجه الله الذي كان بالحق مجوداً وإن بدخلها فيها
آلا الذينهم ما غيروا نعمة الله على أنفسهم ودخلوا في ظل شجرة
الرحم وما خافوا من أحد وكانوا يحبون الحزن العزيم هوأ
الصبر طيناً وصبروا في البلايا وكما ازداد الصبر على أنفسهم
زادوا فيهم مولهم وأقبلوا بكم إلى الجنة قدس علياً واشتد

اشتدت غلطات الشوق في صلاصهم وزادت نفحات الذوق
انضمهم إلى أن قدوا أنفسهم وبذلوا أموالهم وانضمهم كلنا
اعطيهم الله بفضلهم وجوده وفي جميع تلك الحالكات الشدائد كانوا
شاكراً ورتبهم وما توسلوا إلى أحد وكتب الله اسمائهم من الصابرين
في الزاخر قدس محتوماً فنهضوا لمن يردى برداء الصبر لا يضبطا
وما تغير من البأساء وما ذلت قدماه عند هرب الرياح التفر
كان من ربه فبكوا حين راضياً وفي كل آن متوكلاً فوالله سوف
يظهره الله في قباب الخلعة بغيره الذينهم الذي يبلتلاء كل مثلاً
الترج في الرقيق بحيث يطفئ البصار عن مله الخطر وعلى
أفئ لمسه يتأكد مثلاً الله هذا الذي لا يتغير الله في المحبة إلى الأبد
عن كل ما فعلوا به الشكرين ويتبرك بأهل ملاه الأمل في شتات
لقائهم أهل الغزات الناصلة في سلاوق قدس جميعاً وانهم
بأمر الله البيان فاصبروا في أيام الشدائد ولا تتغيروا استأثرت عنكم
من نزخارف الدنيا ولا تنزعوا عن الشدائد إلا في الأمور التي
في جنائيف القدرة قدومكم ثم أعلموا بأن قدس الله في الشدائد
في الكتاب جزاء محمداً وآلا الصبر وهذا ما نضفي حكمته على

الله من قبل وأما بوفى الصابرون أجورهم بنصر صاحب
الكتاب
نزل روح الامين على قلب محمد عربيا وكذلك نزل في كل الانبياء
ما قدره للصابرين ما كتب عز يدبعا ثم اعلموا بان الله جعل
مبص للصابرين بحيث ما بعث من نبي ولا من رسول الا وقد
زبن الله هيكلا يرد الصبر ليسير في امر الله وبذلك اخذ
المعدن كل حق من هؤلاء وينبغي للصابرين اول الامر بالصبر
نفس بحيث يسلك نفس عن البغى والفساد والشهوات وعن
كل ما انما الله في الكتاب ليكون في الاوامر باسم الصابرين
مكتوبا ثم يصبر في البداية فما نزل عليه في سبيل الله بانه لا
يغضب عند حروب ارباب الفتنة وتوحيج اهل القدر في
جبهات الامضاء ويكون في دين الله مستقيما ويصبر على
ما يرد عليه من احبائه ويكون مصطبرا في الدينهم امنوا
اتباعا لوجه الله ليكون في دين الله رخصيا فارتبوا
برقع فيه غمام الصبر ونفخ فيه طير البقاء ونظمه طائر
القدس بطير الانبياء كبرت الفتنة وتظلمت الكلياه
بالان الوهية وبكف حمامة القدر وس والتماء ونفخ في الفتنة

ويجود هياكل الوجود وتشتعل النار وبأمر الله يظلم من البص
بجبال عز مفعبا اذا اسعروا الدير املاء الارض ولا لتفتوا شي
في الملك ولا يفتكم ضيع يافع ولا تخفكم شئون العبد الا
تسذكر ولا لا فت الخليفة فاسعروا الى كمن قدس مرفعا الامام
لوصبرون في ازل الازل وتوشقون في هذا السليوم اقل ان
لن يصدق عليكم حكم الصبر وكذلك انزل الحكم من فليتم عليا
قل يا اهل الارض اتقوا الله في هذه الايام ولا تفترسوا اساما
ولا تفترسوا اساما لئلا يكون لكم فيه شعور الا انكم تجزى في الارض
فطرة في البلاد ولا تسكروا في انفسكم ثم اسعروا في الارض
التي كانت بالحق مقبولا فوالله سيفضلك الذبا وكلما اتم
تصرون بها ويحكمكم ملائكة الله في حضرة سلطانا غفرا
تساون فما فعلتم في ايامكم ولا ما توكلوا شيئا غاملا التسا
ولا ائمن الا هو كان في لوح العالم مكتوبا اذا انفسكم
احد ولن يرافكم نفس ولن يفتكمكم الا ما حرمتم في راي
احمالكم فتنبهوا باملاء الاستعداد ثم اسعروا في هذا
الشعبي الذي ينصركم لوجه الله وما يريد منكم جزاء ولا
سكورا انما يؤانه على الذي ارسله بالحق وانزل عليه

آيات ليكون الخبي من لونه بالغد على العالمين جميعاً الى
 متى تردون على بلاء الغفلة والى متى تتبعون الذين
 لم يكونوا في الارض الا كهمج محروكا فلولا ان الله لم يخلق
 لانفسكم ارباباً من دون الله ليربكن اسمائهم وذواتهم
 عند الله مذكوراً فارجعوا على انفسكم وخافوا من الله
 باربكم ثم ارجعوا اليه لعل يذهب عنكم سيئاتكم والله كان
 بعباده غفولاً قل فوالله ان الذين يتسبون اليهم العلم و
 اتخذتهم لانفسكم علماً اولئك عند الله اشرا للناس بل
 جوهرا الشرف بينهم وكذلك كان الامر في خلق العلم
 مرقوما وشهد بانهم ما شربوا من غير العلم وما فاء
 بحرف من الحكمة وما اطاعوا باسلا ولا امر ولا كانوا في ارض
 السموات فافهمهم مكرزوا وما نزل على نبي ولا
 وصى ولا على ربي شيئا من الاعراض والانتكارات الا
 بعد اذنهم وكذلك كان الحكم من عندهم على الامم
 القدس مقصيا قل يا ملأه الجاهل نزل من قبل يوم
 تأتي الله في ظلال من الغمام فاذا اجاب في غمام الارض
 على هبكل على بالحق اعرضتم واستكبرتم وكنتم قوماً

بوراً وما نزل يوم تأتي ربك اربعض آيات ربك ولما
 جاء بآيات بينات ثم اعرضتم عنها وكنتم في حجاب
 انفسكم محجوباً بل انزلت كان مقدساً عن الحق والنزول و
 هو الخرد والصلاة اعطاه على كل من في السموات والارض ولما
 تأتي بالانه ولما يرى يكفونته ولما يعرف باليقين ولما يذوق
 بصفاته والآن تأتي هو منظره نفس كما ان بالحق باسم على
 وجمعة عليه بخاليب البغض وانقيت عليه يا معشر العلماء
 ونا استعجبتم عن الذي خلقكم رسوا كبروا ذلك احصيا
 امركم في الروح عرجونوا ان يا معشر البقاء اسمع ما ينزل
 هؤلاء المشركون بان الله ختم النبوة بحبيبه محمد بن
 ولما يبعث من بعده احد وجعل بداءه عن الغفلة فقل
 ولما يظلم بعد هذا كمال التدبر ولما يبتشر فانما انظر
 وانقطع النقص وتم العنابة وشدت ابراهيم الجود بعد
 الذي كانت لسناب الجود لما نزل عن عنوان القرع مجبوا
 قد خلعت ابدكم واعنت بما فاتهم بالخالط بداء كل
 من في السموات والارض يبعث ما يشاء بقدرته ولا يسل

عاشا. وانذ كان على كائنه نائرا قلا ملاء الذنوب
 في الكتاب الذي نزل على محمد بن الحنفية ختم فيه النبوة
 بحسب ما في يوم القيمة وهذه القصة التي فيها نام الله
 مبطله بنفسه وانتم احببتم عنهما كما احببوا لملأكم
 عن قبة محمد بن قبل ولكن في بحر الجبل والاعمال في قبة
 قلا ما وعدتم باها الله في ايام رجاء الوعد واسرف
 الجبال عن افق الجلال الغصنة عيونكم وحشرتم في افق
 الحشر حيا. فلا ما نزل في القرآن بقوله الحق كذا لخطا
 امة وسط النكون اسما على الناس ويكون الرسول
 عليكم شهيدا وفسرتم هذه الآية باهواء افستكم كنتم
 موقنا معتزنا بما ترك بالحق لا يعلم ناريله الا الله و
 الكاسيون في العلم ومع ايقانكم بذلك اولتم كتابات
 وفسرتم بجلا الله كنتم من ذلك ممنوعا وقتم باعراض
 وانكار للرايين في العلم بل يقتلونكم كما قتلتموه
 من قبل كنتم باعمالكم مرسدين فاق لكم وبما كنتم
 وبما تظنون في امر الله في يوم الله كانت انوار الهلاك

الهداية عن غوامضهم اذا فاستل عنكم كيف يفسرون ما
 من جبروت العزة على من عذبها وما قولون في غير لو ختم النبوة
 به فكيف ذكرت في الكتاب امة وسط الامم اذا عرفوا
 كانتهم ما سمعوا افهات الرتبة ولو سمعوا ما عرفوا كذلك كانت
 من كتابهم عليهم بلغا وهذا من قول الله كنتم بكل امة في عهد
 نبي فكلمنا جناتهم رسول من رسل الله بالواست انت مرسلا في
 النبوة بالانبياء من قبل وكذا لك زين الشيطان لهم اعمالهم و
 اقوالهم وكانوا عن ساطع الصدق بعيدا فاذا ذكر لهم نبأ محمد بن
 قبل اذ جاء بساطان مبينا فالايتم خد من آيات الله قد
 نزلت بالحق لا تخلفوا في امر الله ثم اجتمعوا على ساطع غريب
 وهاؤم ناظرهم الى مظنة ولا يسموا امرؤاكم ولا تكونوا مبعوثا
 دعوا الله في ايامهم ولما جاءهم امرضوا عنه وانكروا و
 كانوا على اصنام انفسهم معاكروا وتالت اليهود بالله هذا الله
 افترى على الله ام بدجته او كان سحورا قال الله ختم النبوة
 بموسى وهذا حكم الله تدكان في التوبة مفسدا ولو يفسخ
 شهادة التوبة بلوهم الله بالانبياء في نبيد بيعت على شرايعها و

وَيُشْرِكُكُمْ بِمَا هُوَ غَيْرُكُمْ عَلَى الْإِثْنِ وَلَكِنَّكَ كَانِ الْأَرْضُ مِنْ قَبْلِهِ
عَلَى مَوْجِ الْأَرْضِ مُتَوَلَّى وَالَّذِينَ فِي الْأَنْجِلِ لَا يُبْلَغُ لَهُمْ وَكَأَنَّ مِنْ
بِرْمِذٍ لِي حَبِيزٌ مُنْظَرٌ وَأَمْرُهُمْ أَنَّ اللَّهَ يَمُوتُ عَلَى عِلْمِ الْعَلِيِّ فِي سَوْتِ
الْحَيِّ وَأَنَّهُمْ طَرَوْا كَمَا ظَلَمْتُمْ أَنْ لَنْ يَبْعَثَ اللَّهُ فِي بَعْدِهِ أَحَدًا فَوَلَّى
بِكُنْ كُلٌّ مِنْ عَلَى الْإِثْنِ هَذِهِ الْأَيَّةُ النَّازِلَةُ وَالْكَزْبُ فِيهَا مِنْ أَمْرِ اللَّهِ
أَنْ يَسْلُكَوا فِي سُبُلِ عَمْرٍؤُا قُلْ يَدْعُبُ اللَّهُ رَسُلًا بَعْدَ رُسُلٍ
وَعِيسَى وَبُرْسُلٍ مِنْ بَعْدِ الْآخِرِ الَّذِي لَا آخِرَ لَهُ حَيْثُ لَنْ يَفْطَحَ
الْفَضْلُ عَنْ سَمَاءِ الْعِبَادَةِ بِفَيْلٍ بِأَشَاءَ وَلَا يُبْلَغُ بِأَفْعَالٍ كُلٌّ مِنْ
كُنْ فِي فَحْصِ الْعَدْلِ مَسْئُولًا إِذَا فَاصَحَ مَا يَهْلِكُونَ قَوْلًا لِلْمُحَرِّقِ
وَنَلَوْا فِي اللَّهِ كَمَا ظَنُّوا عِبَادَ الَّذِينَ هُمْ كَانُوا مِنْ قَبْلِ قَوْلِ اللَّهِ بِأَشْنِيدِ
عَلَيْكُمْ الْأَرْضُ فَدَخَلَتْ السَّاعَةَ بِالْحَيِّ وَفَاتِ الْقَبْطَةِ وَتَحَالُفُكُمْ
وَأَنْفَ الَّذِينَ هُمْ كَانُوا عَنْ نِعْمَاتِ اللَّهِ صُورًا قُلْ أَنْتُمْ تَقُولُونَ مِثْلَ
مَا نَقُولُ أَمِ الْقَبْلِ فِي رُؤْيٍ مِنْ رُؤْيِ اللَّهِ وَيَنْظُرُونَ مِثْلَ مَا هُمْ أَنْظَرُ
ذَلِكَ أَفَرَأَيْتُمْ عَلَى هَذَا الصَّرَاطِ الَّذِي كَانِ بِالْحَيِّ مَدْرُودًا إِذَا تَقَرَّرُوا
فِي نَارِهِ هَذِهِ الْأَيَّةُ لَعَلَّ رُسُلَهُ مِنْ مَادَّةِ الْعِلْمِ الَّتِي يُزِيلُ مِنْ
السَّمَاءِ عَلَى قَدَرِهِ مَقْدُورًا يَا قَارِعَةَ الْبَقَاءِ فَانْهَدِ بِأَيْتِهِدُونَ

الْمُشْكِرُونَ فِي عَذَابِ النَّجْمَةِ الْوَقْدَةِ الْمُبَارَكَةِ لِلْمُنْبِتَةِ الرَّيْحَانَتِ عَلَى عِلَالِ
مَرْفُوعَةٍ طَالَتْ أَعْصَانُهَا إِلَى أَنْ بَلَّغَتْ مَقَامَ اللَّهِ كَأَنَّ خَلْقَهَا
الْقُدْسُ مَكُونًا وَبُرْدُونَ عِزًّا لَآلِ الْمُشْكِرِينَ أَنْ يَهْتَلُوا أَعْنَافًا
قُلْ إِنَّمَا اسْتَخْلَفْتُ فِي حَصْنِ اللَّهِ وَاسْتَعْقَلْتُ بِحِفْظِهِ وَجَمِيلِ
أَيُّهَا الْمُنَافِقِينَ وَالْكَافِرِينَ عَمَّا مَقْصُورًا بِحَيْثُ لَنْ يَجْعَلَ إِلَهًا
أَيُّهَا الَّذِينَ هُمْ أَكْهَرُوا وَأَعْيَنُوا مَرْفُوعًا بِحَيْثُ لَنْ يَفْطَحَ اللَّهُ فِي كُلِّ مَنْ فِي
الْمَلِكِ وَهَذَا مَا كَتَبَ عَلَى نَفْسِهِ الْحَيِّ وَكَانَ ذَلِكَ فِي الْوَحْيِ مِنْ قَلَمِ
الْعِلْمِ مَحْمُودًا بِأَقْرَبِ الْجِلَالِ ذِكْرُ الْعِبَادَةِ بِأَذْكَارِ الْوَحْيِ فِي ذَلِكَ الْكَلَامِ
فَمَ اسْمَعْتُمْ نَفْعَةً مِنْ نِعَمَاتِ الْبَقَاءِ لَعَلَّ يُشْكِرُونَ فِي الْفَضْلِ
أَقُولُ مِنَ الَّذِينَ شَيْئًا لَعَلَّ لَا يَنْظُرُونَ مِثْلَ مَا ظَنُّوا أَشْرَكَائِهِمْ
قَبْلَ يَوْفَتُونَ بِأَنَّ اللَّهَ يَكُونُ فَادْرَأْ عَلَى أَنْ يَبْعَثَ فِي كُلِّ
رُسُلًا قُلْ بِأَمْلَانِ الْبَعْضَاءِ مَوْفُورًا بِحِفْظِكُمْ هَذَا مَا فَصَّلَ
مِنْ قَلَمِ عَزْمِي يَا إِذَا نَالِي عِلْمَهُمْ مَا غَرَّدَتْ بِهِ هَامَةُ الْوَحْيِ
سَهْوَانٍ فَكُلٌّ مِنْ حَيِّرٍ بِالْعَلِّ يَتَبَوَّنَ مَا فَسَّرَ فِي الْحَقِّ عَنْ رُسُلِ
اللَّهِ كَانِ رَامِيًا فِي الْعِلْمِ فِي بَهَارَةِ اسْمِ اللَّهِ عَلِيمًا فَالْآنَ
قَوْلُهُ الْحَيِّ لِحَاثِمِ الْمَاسِقِ وَالْفَائِزِ لِمَا اسْتَقْبَلَ وَكَذَلِكَ
مَعِ الْقُدْسِ مِنْ لِسَانِ قُدْسٍ مَدْبُوعًا كَذَلِكَ لِحَيْثُ لَنْ يَجْعَلَ اللَّهُ تَجْصِيهَ

خاتما لما سبقه من التبيين وتلخا لما يأتي للمسيح من بعد
اذا تفكروا باملاء الارض فيها النصب كرماني لم يقدس الى
مكن الارض ساطع القدس سبيلا ولا اختيارا انما سمعتم
من علمائكم ثم استلوا امرهم بكم عن الذي جعلوا استغاثا في
علمهم وكانت الافوار من نور وجهه متلاذلا ومضيئا بايها
الناس انقوا الله ولا ينفذوا العلم من العيون المكدرة التي كانت
عن جهة النفس والجلب جربا فانتخذوه من العيون الساطعة
الصفاء لجارية العزبة التي جرت عن بين العرش وجعل الله
للابرار فيها نصيبا ان باطلعت القدس هب على المبنيات ما
وهبت الله مجوده وفضله بقوم من قور ابيادهم و
يشعرون على امر الله كان بالحق ما ميا ثم ارسل عليهم
من نبات المسكية المعصرة التي اعطاك الله ذرا البقاء
لعل تحرك بها عظامهم الزهية ولذا لا يحرم الناس انفسهم
عن هذا الروح الذي نفع من هذا العلم الذي الاذي
الابدي ويكون في هذه الارض الطيب المبنا وكذا بين بك
الله على حسن الحال تحسروا ان باطلتم الارض انت شهد و
توي بان المبنيات في بلج الانهائيات ما استغلبن بهذه

بهذه الرحمة المنبسطة للبارية التي احاطت كل من في السما والارض
وما يتوجهون الى وجه الذي منه اشرفت الروح بها الصان كرام في
الملك الامر للخلق وانك كنت على ذلك شميلا وبركفون وادي
النفس والبري ويجوزون مع الذين ما فوا بالملك في يدك
بعد الذي بشرتهم من قبل من قلم عز جليا وقلت وقولك الذي في
جيروت البقاء والابرار منذ الله وكذلك كتب اليهم على الواح
من اصبع روح قد ميا فلما جاء اليوم رانت الساعة وقضى الامر
واستوت افوار الجمال في قطب الزوال اذا ناهوا الكف بالفتا في هذا
النور المشرق من سطرا لا فان تم احقيرا بيجيات كثر فليظنوا ذلك
فاهر فواكل الملل في كل الارنا بعد ذلك كان ظنوا بما وعدوا في
ايام فلما قضى الوعد انكروا بها في الشيطان في انفسهم وكانوا
عن ساطع القدس بعد ذلك كما تشهدون اليوم شرا لا المشركين
مجبى انتظروا في ايامهم بما وعدوا ولسان يتجزر من الله وكانوا
سمعا اسعد فاهوا ونصا حو يبعث الله فيهم فلما غلب على الكفرة
انفسهم واعتصوا عليه وجادلوه بالباطل وسبحوه ونوسط
اللبال وما اظنى نخل صذرهم وزار انفسهم الى ان يغلوبوا

أعترف به أكباد الوجرد في هياكل اليهود وبذلك ترملت أركان
مدائن البقاء في جبروت العباد وناحت جمال النعب على من قدس فيها
خفيا أن باطلة العزة ناذر المؤمنين من أصل البقاء ما قال المشركون
من قبله أيام الذي قتل الحسين من هياكل ظلم شقيا وكانوا ان يزود
في كل يوم وبلغن الذي هم ظلموا عليه وكانوا ان يهزوا في كل صباح
ما ندرته اللهم العن أول ظلم ظلم حتى تجردوا لا يحجز فلما بست الحسين
فلمرض الشديس ظلموه وقتلوه وفعلوا به ما لا يفعله به لا يفعلوا
أحد من قبل ذلك بفضل الله بين السادق والكاذب في النور
والظلم وبلغن عليكم ما يظهر به أفعال الظالمين جميعا إذا ذكر
الكتاب عبدالله قديرا الذي آمن بالله في يوم الله كان الأمر
مطلع الروح مبعا وأما من مبعا كان مقفلا عليه حبرا كذا
دخل الوحيد في أرض جب شربيا قال يا قوم قد جاء به الله
بالحق ولاح الوجردان بأمل الله الضمير فاستروا اليه ولا تذكروا
أعقاب أنفسكم منكوصا ويا قوم قد أشرف الجبال عن أفق الله
وجاء الوعد بالحق فاسعوا إلى هوان الله كان الوحيد في
أياكم لن لا تحرموا أنفسكم وعينكم عن لقاء الله وهذا يوم قد

كان على الكافرين عبوا ويا قوم قد وضع الكتاب بالحق ولن يناد
في أعمال العالمين على قدر الله ولا قطبوا ويا قوم لا تتجبروا على
بعد الله كجاء في ظلال من الظلم وفوقه ملائكة القدس وكان
الأمر من حجة العرش مقصيا وإذا لا الوحيد يا قوم قد عنتكم
بلوح من الرزق من لدن على يومنا لا تستعزوا في أمر الله يا حسين
داي الله يذكركم بالحق الخالص وياي عليكم ما يشرككم إلى بين
عز محبوبا ويا قوم قد رعدتكم في كل الأوج بقاء الله وهذا
اليوم فيه كشف الجبال رطيم النور نادى المناد وشقت السماء
بالنعام أشق الله ولا تفنوا هوسكم عن جبال قانس دريا وهذا
ما رعدتكم بلسان الوسل من قبل وبذلك اخلافة عنكم العهد
في ذر العباد إذا اوفوا بغيركم ولا تذكروا في أراضى أنسار
موقونا ومن الناس من روى بهم الله وأجاب داي الحق
وممنهم من استرضى وكان على الله بغيرا ومنهم الذي متى اسم
الحق في الكتاب وأمن بالله وتبد وكان يوبخه على الحق وبقيا
وحضرتين يكر الوحيد رمتك بالعمرة الوثني وما تفرق بكلام
وكان على الدين القيم سبها ورضه في كل الخلال وكان

عليه وبذلك جعل الله اسمك في اسطر البقاء من قلم القز مسطورا
ومنه البأساء والضراء واحتمل في نفسه الشدايد كلها ونجى كل
الاول كان ساكرا او صوريا وان الذين يصرون باموالهم و
انفسهم ويصرون في الشدايد البقاء لوجه اولئك كانوا في
ازل الازل بنصر الله منصورين ولو قبلون ويحرقون في الارض لانهم
خلقوا من الارواح وكانوا في هوا الروح باذن الله مطيعين ولا
يلتصقون الى اجسادهم في الملك وينتاقون البلايا في سبيل
بارئهم كاستباق الخبز الى العفان والريصع الى تدبير محمد الله و
كذلك يدركهم الورقاء باذكار الروح لعل الناس يفتقون عن
انفسهم واموالهم ويوجعون الى قعر قدسهم مشهودا وحق
الايمان الى ان اجتمعت في حول الواحد شدة من غير تبار التي
باركها الله بين القرى ورمع اسمها في التبع الذي كان اسم الكتاب
عند مفصل الاسرار احكم الله وطافوا حول الاسرار انفقوا اموالهم
وبذلوا كل ما لهم من مخارف الملك وما خافوا من لحد لا الله
وكان عليهم عليا وكان قلوبهم زبر الحديد في ضر الله وما
اخذتهم لومة لائم وما منعهم امرض معرض وكانوا في مداين

١٠٢
مدائن الارض كاعلام القدس باسم الله مرفعا وبلغ الامر الذي قال
الذي سمع رئيس الظلم الذي كفر بالله واشرك بجماله واعظم بذكر
وكان اشقى الناس في الارض ويشهد بذلك رجال الذين قاموا
في سداد القتل مستورين ان باهل القرية فاشكروا بارئكم بما
انكم بالحق وقضاكم على اليتم كانوا اعلى ارجح بحيث شرفكم بالنا
وعرفكم فسد وهرزكم من انما رسلة الفردوس بعد ذلك
كان الكراع بها حمزا وفاركم يا سيد وارسل اليكم كتبها الله
وقلبكم الى بين الاحبة وقربكم الى بقعة عزه وبركاته ذلك
بين علي بن ابي طالب ينقص برحمته صياد الذين كانوا على كل
من على الارض وقطعا اذا ما شربوا في انفسكم ثم انفسوا
من في الملك مجونا فاعلموا بان الله كتب اسمائكم في صحف
القدس وقدر لكم في الفردوس مقامات مجردا وخالها بطير
مقام احدهم علي بن علي الارض ليعادون انفسهم ابتداء
لهذا المقام الذي كان بين الله بخارنا وليكن احبب عيون
الناس لغير الخبيث من الخبيث وكذلك يبلوهم الله
الملك ليلتزموا في قلوبهم كما طهرتكم عليهم شحيذا

١٠٣
 من مباد عبد الله في ايامهم وامر الناس بالبر والتقوى وبعثوا
 مصائب الى الله فغضوا عنهاهم في حين السلوة وقرأت
 الزبارة اقلها رجيم الى عبده فليس مسجودا فلما جاءهم
 اعدوا عند كثرها به الى ان قتلوه بايديهم وكانوا باضالهم
 مسرورا كذلك يضل الله احوال الذين هم استكبروا عليه وقيل
 اعمال الذين هم اقبلوا الى الله وخصوا باللعنة وكانوا في سبيل
 الرضا سلوكا فذكروا بالاهل القرية نعمة التي انعمكم بالخير
 عليكم ما اعمله كل علم الا ان الذين الذين هم منكم عوامهم فذلما
 ما يقدر ان يشوا على الارض واذا اخرجون كانه اخرج على
 الارض جبل غل مبغوضا فوالله يبغي لكم بالاولياء الله بان فقد
 انكم عن كل ما نصيهم عند وشكروا الله في كل ايام بما انصمكم
 بفضل الذي لم يكن لدونكم فيه غضبا وشكروا الله بارئكم
 بحبب تهب منكم واجبة الله وتكون ابدلك منار على الذين
 كسروا واشركوا وكذلك تعظم الولاية وتعلمكم سبيل العلم
 لتكونوا في دين الله راضيا وعلى الحب مستقما اتوا الله ولا
 تطلوا اعمالكم بالفضل ولا تمتوا على الله في ايمانكم بغيره من شدة

١٠٤
 بل الله من عليكم فيما ابدركم على البر وعزكم سبيل التقوى و
 الحكم بل ابع علم عزنا فغضبا لكم بالاهل القرية وناصيرهم في
 زمن الله على الباساء والفساء وناصيرهم باذانكم وشيخهم
 بغيركم فسوف يجزيكم الله احسن الجزاء ويعطيكم ما ترضون به
 انكم رببنا اسمائكم في كتاب قدس مكنونا فاجعلوا
 بان لا يتبلاوا اصلباركم بالبر والبراءة وكونوا راضيا بما يقضى الله
 عليكم ولكل ما يقضى من بعد لان الدناير زينها وخيرها
 سبقت اول من ان لا يلقا لها وشخصون في مقعد عمر
 محبوبا لغيري لكم والذين هم قدروا غصهم في ايام الله وكما
 من الذين طاروا في هواه الحب ورسدوا على قمر الذي كان
 من غيرهم ممنوعا فاذكر بانهم القديس ما قضى الى الجيد
 من اغاذه فليس الله ليكون امره في الملاء الا على بالتي
 مذكروا فلما سمع الله كسر وشي ثم استبكروا وبني ازل
 جنود الكفر وامرهم بان يقتلوا الذين ما حولوا الاخرى مثلهم
 في ايمانهم بالله وبسفر ادماء التي كانت فيما كانت بطون
 وامر الجيوش في الملاء بغير ما نزل الله في الكتاب وكذا لا كان

لَكُمْ مِنْ عِنْدِهِ مَقْصُودًا وَفَرَّ الْجَنُودَ رُبُّنَ الَّذِينَ هُكِّمُوا بِأَمْرِ اللَّهِ
وَأَيَّاهُ وَبَاعَادَهُمْ بَدَنِيَّاهُمْ وَاسْتَوْا لَأَنْفُسِهِمْ عَذَابَ الْبَاقِيَةِ
الدَّائِمَةِ وَكَانَ ابْنُ اللَّهِ الْفَتْرَاءَ مَسْقِيلاً وَأَتِيَهُمْ جُنُودُ الْكَفَرِ
وَالْعَاكِلِ أَنْ خَاسِرُوا جُنُودَ اللَّهِ وَحَبَاتَهُ وَكَانُوا مِنْ
أَشْرَ النَّاسِ فِي أَمْرِ الْكِتَابِ مِنْ قَلَمِ الْأَمْرِ كُنُوتًا وَخَارِبُوا رِجْلَ
اصْطَبَ اللَّهُ وَخَبَادَ لَوْاهِمِهِمْ وَنَارَ عَوَابِهِمْ وَعَارُ كَوَامِلِهَا كَانُوا
مُتَدَلِّينَ عَلَيْهِ لِبَنِي إِسْرَءِيلَ جُنُودَ الْوَقْفِ وَكَانَ جَعَلَهُمُ اللَّهُ فِي
حُرْمِهِمْ بِأَمْرِ الْمَوْتِ مِنْهُ مَلُوبًا فَلَمَّا خَبِرُوا عَنْ حُرْبِ اللَّهِ
وَأَوْلِيَانِهِ وَبُرْوَافِ كَلَامِهِ مَكْرُوفًا فِي أَنْفُسِهِمْ وَمَسَاوِيْرًا
بِعَيْنِهِمْ لَئِنْ أُرْسِلُوا لَمْ يَدْرُوا لِبَلْسَانَ كَذِبٍ مَكْرُوفًا
وَدَخَلَ يَسُورُ الشَّيْطَانِ إِلَى الْوَحِيدِ وَقَالَ لَيْتَ ابْنِ تَدْرُوْنَا
كَتَنَاهُ قَرْمِشْتَكَ عَلَيْهِمَا وَبَيْنَا لِنَعَارِكَ مَعَكَ بَلْ نَزِدُ
الْإِسْلَامَ فِي أَسْرَارِكَ نَسْعَ مِنْكَ مَا نَأْمُرُنَا وَنَنْقِصَ قَوْلَكَ
وَمَا تَخَالِفُكَ فِي الْمَكْرِ نَزَلَ مِنَ اللَّهِ ذِكْرًا إِذَا فُتِحَ فَمِ الْوَجْهِ
نَطَقَ الْقُدْسُ بِلِسَانِ الْوَحِيدِ وَقَالَ بِأَقْوَمِ أَنْ تَقْرَأَ وَابْقِضْ

بِقَبْلِي وَتَعْرِضِي أَنَا بِنِ مُحَمَّدٍ رَسُولِ اللَّهِ لَمْ جَعْتُمْ عَلَيْهِمْ جُنُودَ الْكَفَرِ
وَحَاضِرُونَ لَكُمْ عَنْ أَمْرِ اللَّهِ مَعْضَةً وَعَلَيْهِمْ بَدَنِيَّاهُمْ وَبَارِقُوا الْفَرَا
وَلَا تُشْدُوا فِي الْأَرْضِ وَلَا تَدْعُوا أَمْرَهُمْ عَنْ رِجْلِكُمْ وَخَافُوا مِنْ اللَّهِ
لَمْ يَخْلُفْكُمْ وَرَزَقَكُمْ وَأَنْزَلَ عَلَيْكُمْ آيَاتٍ عَزِيزًا بِدِينِهِمْ وَبَارِقُوا مَسْقِيلاً
وَجُنُودَكُمْ ثُمَّ الَّذِي أُرْسِلَكُمْ بِأَقْوَمِ مَا نَظَرُوا إِلَى مَا خَصَّتْ عَلَى أَمْرِ
وَتَبْهَرُوا فِي أَمْرِ الْوَقْفِ كَانَتْ مِنْ قَبْلِ عَقْدِيَّاهُمْ وَبَارِقُوا مَا أَنَا أَرِيدُ
أَمْسَتْ بِاللَّهِ وَأَيَّاهُ الدَّائِلَ عَلَى خَلْقِ الْخَلْقِ وَأَنْ لَنْ يَرْضَى بِنَفْسِهِ
بِعَيْنِكُمْ إِسَاءَةً إِلَى اللَّهِ وَنَارَ أَرِيدُ مِنْكُمْ شَيْئًا الْفَرَاءَ اللَّهُ وَلَا تَسْكُنُوا
دَمَاءَ احْتِبَانِهِ وَلَا تَأْخُذُوا أَمْوَالَ النَّاسِ بِالْجَاطِلِ وَلَا تَأْخُذُوا بِأَيَّاهُ
بَعْدَ اللَّهِ أَدْعِيَهُمْ إِيْمَانًا فِي أَنْفُسِهِمْ وَكَذَلِكَ أَفْضَلُكُمْ بِالْعَدْلِ
فَاتَّبِعُوا شَيْئًا وَلَا تَمْدُوا مِنْ أَمْرَانِهِ كَانَ مِنْ أَفْقِ الْوَجْهِ مَشْرِئًا
وَبَارِقُوا تَحْلُوتُونَ رَحِيلًا يَقُولُ وَيُقَالُ لَهُمْ وَيَدْعَانَهُمْ بِآيَاتِ اللَّهِ
فَيُجْزَانِ أَمْرًا كَمَا عَمِلُوا لِلْمَلَأَةِ بِقَبْرِ عَمَّا نَارُ حَوَالَةِ أَنْفُسِهِمْ
فَتَبْعُوا أَهْوَاءَكُمْ سَتَجِدُونَ مِنْ هَاهُنَا الدِّينَ الْخَالِيدَ وَتَحْضَرُونَ
بَيْنَ يَدَيْهِ قَتْلُهُمْ قَتْلُهُمْ وَتَسْتَلُونَ حَوَالَتَهُمْ فِي الْأَرْضِ وَ
تَقْرَأُونَ بِكُلِّ عِلْمَةٍ فِي الدُّوَلِ الْبَاطِلَةِ وَهَذَا مَا خَصَّتْ حَكْمُهُ فِي
الْوَجْهِ عَزِيزُهُمْ وَكَرِهَتْ بِهِمْ الرُّسُلَ وَالْأَسْرَارَ إِلَى أَنْ يَضَعُوا

كتاب الله بينهم واختاروا به وخطوه الى الجبال عز وجل و
 كذلك كانوا يجذبون في اسلحة الله وعاهدوا بلسانهم ما لم
 يكن في قلوبهم وكان الغرض صدورهم كالنار التي كانت
 خلال الكواكب متوردا واستخرجوا من الوحيد بان يشق بقدره لما كنتم
 ومخافهم واكدوا في العهد والميثاق وكانوا على هذا النفس و
 اليهودي مرفودا فلما حضروا بين يدي الوحيد كتاب الله قام وقام
 لسلام حوله يا قوم قد جاء الوعد وانت القضاة بالحق وانا صاحب
 اليهم ليطهر ما تدعى خلف سلاقي الضمائر وكذلك كان عز وجل
 في كل حين متوكلا ودخل الوحيد على عساكو الظلم وجبوا
 مع انفس معلومة اذا قاموا واستقبلوه وقدموه على انفسهم في
 المشي والجلوس وكان بينهم ابا ما معدودا وكثيرا على السادة
 اهل القرية بان تفرقوا ولا يأس عليكم لان جوارهم استنادا
 دخلوا الجوز والكفر في محالهم ومكروا عليه ومكروا كباوا فلما انقضت
 قلوبهم ونفوسهم وكسروا دينهم ونقضوا عهدهم وخالفوا
 حكم الله بينهم وتكفروا عهد الكتاب ببواهم وبذلك كتب
 اسمائهم في الاواح من فم الله معلونا الى ان اخذوا الوحيد

الوحيد وصكوا حرمته وغرلوا جده وفعلوا به ما يكن من عبث اهل
 بطن الفريوس يد اجمعهم بمنزلة الا لعنة الله على الذين ظلموا عليه
 وعلى الذين هم يتلون في ضلالتهم الايام التي كانت النفس في
 غمام الشدس متوردا وما وضوا بما فعلوا وقتلوا من اهل الجنة
 في سبعين متواليات واساروا نساءهم ونصبوا اموالهم و
 ما خافوا من الله الذي خلقهم ورباهم وكانوا ان يستعبروا
 بعضهم على بعض في الظلم وما انما الشيطان في صدورهم وكان الله
 باعجالهم شمهلا الى الارض التي روى على السنان والواقع وخلقوا
 في ارض التي تشرقها الله على جميع بقاع الارض وفيها استراحت
 على عرش اسم غلظها ووردتهم في المدينة اجتمعا عليهم للتلاقي
 ومنعهم اذ رجع بلسانهم ومنهم وجعهم بالديارهم وكان اهل القلعة
 يفتنون انا مل اليه وما فعلوا هؤلاء المشركين بطلان شتمهم
 ودخلوه في المدينة وكان الله يعلمه واورده عليهم بعد ذلك
 وهو محصى كتيبة في كتاب عز وجل ان باسبال القدس ليس
 اولا ما فعلوا المشركين في الارض وقد قتلوا الحسين واصحابه
 اهلهم واذا يكون عليه وبمنه يرون في كل صباح وقفا في الاما
 اليها بما اما اسند لهم بقتل الحسين واصحابه بما فزوا انفسهم و

بذلوا اموالهم وكنتم بذلك متكررا فكيف تسبون هؤلاء المتكبرين
بالكفر بعد ان بذلوا اموالهم وسانم في سبيل الله رجلا بعد رجلا
الى ان اقلوا بطريق شتى بحيث ما سمعت اذن ولا رأت احين
لذلك يرجعوا واذا قبل لهم لم تملك الذين هم امنوا بالله وايا
يقولون وجئناهم كخزائن في الارض قل في الله هذا ما خرج من
افواهكم من قبل على النبيين والمرسلين الى ان قتلهم سببا
على مشرودا وكان الله على كل شيء حكيما وورث لكم بما كنتم ترسل
رغمتم عليه بالمجاديل الى ان سقاكم دنانهم بغير حق وبشهادة
مارقم على الواح مخطه مسوكة قال يا قريظة اني اكتب اليكم ما يفضل
بين الصادق والكاذب يقول الحق فقولوا ان كنتم صادقين
فقلو لكم الذين شهداء الله بصدقتهم في كتاب الذي لا يات به
الباطل وكان من الواح وانتم ما استشهدتم ونبذتم كتابنا
عن ذرايتكم وقلائم الذين هم ممنون الموت في سبيل الله وشهد
بذلك اعينكم والسكنم وقلو ذلك ومن ولاكم كتاب الله شهيدا
فان لكم بما سقاكم دماء الذين ما زلت عبر الوجود بعلهم و
كذبهم بعد صدمتهم بقتل الكتاب واشيعم الذين ما برضوا

في سبيل الله بان ينقص ذرة من اصابهم وما همهم في ذلك الا
بان يأكلوا اموال الناس ويقتلوا على نذر الجالس وبذلك
يفترون في انفسهم على ان على الاخر جميعا فوالله يدينكم بان
تخذوا هؤلاء السفهاء لانفسكم ولتأمن من الله وتلعبهم
الى ان تدخلوا معهم نارا التي كانت للشركين مخلوقا فوالله
لو تشعرون في انفسكم اقل من ان لتحقا كتبكم اني كتبتم بغير
الله وتصيبون على رؤسكم وتصرون من بيوتكم وتسكنون في
الجبال وما تأكلون الا شيا مسنونا قل قد يصعب اليهم ان يشهدوا
في الارض وحينئذ يطاربون في هراء القرب ويطرون في حول
عرش عظيم وفي كل حين نزل عليهم ملائكة الفضل ويقيمهم
بحقهم عتيدوا وفي كل يوم يبعث الله عليهم بطير تزلزلون على
اهل السما والارض ويخزن مصفا قل يا ملأه الانبياء لا
تضجوا باجالكم فسوف ترجعون الى الله وتخشعون في قهقهة
العرش يوم الذي تزلزل فيه اركان الخلا بجمعوا وحقا
الله يبدل ما فاعلمت باحسانه في ايام الباطل ولما بدا من
اجلالكم شيئا الا وهو عبدكم محروضا ويخشعون بما لا كتب

١١١
 ولن يهرب عن علم الله من شيء وهو الله كان على كل شيء محيطاً
 ضوف يردون الظالمون في أسفل اللزيمات النار وفيما لم
 اتخذنا هذا العبد لا نستأخذ خليلاً ان لا اهل القرية فاذا ذكرناه
 الله عليكم اذ كنتم على شفا حفرة من الكفر والتكبر التفتل وهذا
 الى ساحة اسم وحيد واذ كنتم اعلاء والقي بين قلوبكم وجعلكم
 بالحق ورفغ اسمكم واتزل عليكم الآيات من لسان قريسيبوا ثم اذ كنتم
 حينئذ كسرنا عليكم بجنود من الملتكز وفتحا عليكم ابراهيم
 وكنتم مجتمعين في التلمذ ورسول الشيطان يعنكم والقي بين قلوبكم
 اذا وجدنا بعنكم مضطرباً ثم منزل ولا ولكن غفرا عن الذين هم
 اضطربوا رحمتنا لذنا عليكم وعلى من على الارض جيباً فلان
 الذين هم كفروا من اهل القرية اولئك اشر الناس كما انتم اخير
 العباد وكذلك احصينا الاربع في روح الله كان نجاة القريجة
 وان الذين هم ما حضروا بين يدينا وخاربوا معد وجادوه با
 لباطل اولئك لعنوا في الدنيا والاخرة وحقت عليهم كلمة العذاب
 من مقتدر حكيم بالحق الله من اهل تلك القرية فاعصوا
 بحول الله ثم اشكروا بانفضلكم بالحق واصبغتم بريحه من الله كنتم

١١٢
 كنتم على ما هي الفاس مستقيماً ان يا اشجار القرية فاصيدوا الله باركنم
 بما هيبت عليكم نسائم الريح في فصل الخديا وان يا ارضي بالقرية
 فاشكروا ربك بما بذر لك الله يوم القيمة واسئركم عليكم انوار الله
 عن افق نور خيرا وان يا اهل القرية فذكر الله فيها احفك من
 غبار النقص والقرية وبعثك بالحق وجعلك عن نفسه مصدراً
 فهبتك يا حيي جابوت بعهدك في يوم الله فبدر خلفت
 السموات والارض واخذت كتاب الله بقرة ايمانكم وصفت من
 فحات ايام الخرم للجمال غلبا اذ ابشره ملائكة الاشيا بما ذكرته
 في لوح الذي تعلقت به ارواح الكتب ومنزلنا ان الكتب
 ومن درنا ان الكتب التي كانت في حصن القصص تحفظنا
 كذلك يغير الله عباد الذين هم اسماءه وبأمانه وبأخذنا
 ظلموا في الارض الا لعنة الله على الظالمين جميعاً ان يا قرية انا
 غير خدك وغن على ثبات الرعاة الغنات عن رعاة سلال
 الاسماء فجيروا الصفات لعل الميامين يفسد بتطهر
 عن تراب انفسهم ويصعدون اوطانهم فيقام الله كان
 عن القرية منزوها ان يا جوهرة العينة فنزيت على

النجات لان حركات الجبال في العزبات قد اخرجوا من عجايبنا
 وعن سرادات عصمة الله لنبين فيك التي كانت على
 الحق في يوم الاسماء مفردا ولا يخرجها اوردان من بدائع
 وانت انت الكرم في وفاء البقا وذو الفضل العظيم في جود
 العطاء وكان اسبك في اللاء الا على بالفضل مبردا ان باجاء
 القدس ان الشكرين لن يملوا بان يخرج القوس من هذا النض
 واذا يريد الموت ان يخرج من في بصغور ايات البغضاء عليه
 وانت مع علمك بهذا تأخر في الملاء في هواه هذا السماء و
 انك انت الفاعل بالحق والاكبر بالعدل تفعل ما تشاء وتكون على
 كل شيء حكما ولو سمع نداء عبدك وتنفى حاجته بالفضل
 فاخذهم من باطن القول والطف البيان ليرجع الى داريق
 ومقاعدن في غرة خمرياتنا وانت تعلم بان ابتلاء
 الشكرين من الذين وانت للاكبرين الامرين والناظر الحكيم
 والناظر في القديين بالشرق بالشمسين والمذكور بالاسمين
 وساحب المسكين والامر بالسرين في السرين وكان الله من
 وراك على اقول علما وتعلم بان ما اخاف من نفسي بل من

بذلك فيسره ورسخ في يوم الله شرفي بقلبك وعرفني باني
 جمالك والحقني جواصرا بابك على كل من دخل في ظل ملك مجموعا
 ولكن اخاف بان تفرار كان الامر في كبر الاكبر في تدبيرنا في
 المظلم في يوم الله اسقوت على غير الوجود من ملك السمت
 كل من في المظلم مجموعا وكذلك فصلنا هذا الامر في مستقبل لوم الذي
 كان حينئذ من السماء الروح من هذا ان يا قهر الخ من سماء البزم لا
 تلتفت بالاشارات ثم اخروا الحيات ثم اظهر بملأ الله بين الارض
 والسماء ثم غر على نهات المكون في المشرق في رعد في هذا
 الايام القوي في على ظهر في الارض في عيون القلائد جميعا ان
 باعمال القدس الايديك وانا الاعيد المذلل بين يديك و
 المحكوم بامرك اذ لما عرف بالذكور في ذكر الله الاكبر وكرامته الاظم
 ينبغي بان تأمر ملائكة القديسين بان تحفظن اركان العرش على
 ملائكة العالمين بان تحفظن سرادات الفضل لئلا ينش ستر
 اللاهوت من هذا الملاء الذي كان في سلة العرش مستورا ان
 باجاء الريح لانه من فضلك بتلك الحيات فظهر بقرة الله ثم تك
 الختم من اناه الريح التي كان في ازال الا ليجام الختم محترما

لقب رواع العظمه من هذا الاناء المذموم على الخلق مجموعاً للبل
 يصح الاكون عن نفس الرحمن ويؤمن على الارض يوم الله فيه
 الروح عن جهة الفجر مشهوداً قل هذا اللوح بأمره الصبر في هذا
 الفجر الاكبر ويحكم عليه بالاسلباء في هذا الفجر الاكبر حباً لله
 قلبه ما منه تخار عن شغل الفراق ويحب على المكناات ورائج الفراق
 وقله على وجه السماء لون الحكمة وكذلك كان الامر في ام الكناات
 مقصفاً قالن يا ملوك البقاء قد طارت عن افق السماء واراات
 سباء الرجع في سينا القدس يستلج في فرائد القدر احكام
 القسمة وهذا من اسرار غيب مسوراً قل قد طارت لهم الارض
 غصن واراات غصن القدس الذي كان في ارض البحر مغرباً
 قل ان باصم الارضية قد بلغ عن مدينة السلام واراات
 على مدينة الفرائد التي كانت في بحف الامر ملكوتاً قل املاة
 والارض اذا اناقوا الزماد على وجودكم ورتسكم بما غاب للبال
 عن مداخل القرب واراات الطلوع عن افق سماء بعيداً عن ذلك
 ما قطع بالحق وشكر الله بذلك وما ازل علينا البلاء مرة بعد
 مرة وامر حبيبنا علياً من غمام السماء امطاراً من معرفنا

ان باجود الرحمن فاحتم القول في هذا الذكر لان بذلك خزانة
 اهل الملاء الاكل ثم اذكر هذا الله الذي مثل من نباه فذكر
 بالحق غلبها قل الله بالحق ان البناء قد قص في جهال على بيننا ثم
 اختلنا في العباد وارضنا عليه علماء العبد الذين كانوا
 حبيبات النفس بحرباً وانتم تعرفهم جهال الله في مقص على قلوبنا
 سبعة فمد كل من في السماء راكلاً من وهذا ما رقم بالحق وكان
 على الله مجموعاً وستعلن نبأته في شهر الله كان على الله
 ما تبارك ولكن انتم بالاملاء البيان في جهة روافي انفسكم لئلا
 تختلوا في اسرارهم وكونوا على امر كالمجرب الذي كان بالحق
 بحيث لا يترككم وساوس الشيطان ولا ينبلبكم شئ في الارض
 وهذا ما ينصركم حياءاً من الارض من الفراق من ارض الطريق بما
 اكتسب اليك المشركين جميعاً ثم اعلوا باسلامه اوسياً بان
 النفس اذا غابت شربك ليلها في القسمة اذا تم الامر لله
 اليهم وتوجهوا الى جهة القدس بحرباً يا كبر لا تتبعوا النساء
 في انفسكم ولا تعقبوا العمل حسن الذي يستقر بديكم وهذا من
 النفع من قبل علمكم على الخلق بحرباً تستمعون نداء
 الشارح من بينكم ويدعوكم الى الشيطان اذا اقبلوا

اقبلوا الى الجبال عزخنيا اذا غطى طبعكم في السموات الارض في
 المدينة لعل تصفحكم في جباله من لادن حكيم عليها واثك
 انت باعدين لا تنقل عن هذا السين الذي حان بالحق وفيه
 نسمة الله عن جهة قلعه وبها وانك انت يا ايها الساعة بشرى بهذا
 الساعة التي قامت ذك بالحق ثم اعرف هذه المائدة الباقية
 الدائمة السماوية التي كانت عن غلام القدس ونال النور من
 العز على اسم الله من زلا اذ يا ايها اليوم نور المكتات بهذا اليوم
 الذي المشرق الالهي الذي كان عز في العراق في شطرا
 لا فاق مشهورا وكذلك تفصل لكم الآيات وتلويح لكم
 الروح وتلويح على كل شيء ما ذكر فيه كتابه مستورا بعلمكم
 معين الاحدي في الرضوان كماله بالحق مسكرا والروح عليكم
 وعلى الانيب طافوا في حلاله ولا كنوا لاجل الرب

ملوكا

الاعظم الالهي

قد اشرقت كتاب الفجر من افق الارض وانت بدا البار هذا يوم فيه
 تطلع الاشياء الملك لله الواحد المختار ان الحق سبحانه لا يزل

بجزة النور السنيما التي خلقت من نصيب العظمة والقدار والخلق
 ورب لا مطلع الغيب هل لاله قنادر واليك يوم القنادر فاعلم
 كل حجر من نعمته الله ولكن الطوبى في نقاب عجب الا ان في بنافض
 من هذا النور الذي احاطا لا مكان ان الذين اخذهم سكرتهم
 العريان اولئك لا تمنعهم الا حجاب ولا مشورة الذين كذبوا بالله
 الليل والنهار ان اجلهم ارجع حتى وموتك ذكرى ومراك

ما اراد الله بآلِكَ يوم المعاد

بدي الحشر من
 اذنه من يوم

اقى سلمان ارشتم بان بسام قدس بر اهل الكوان وامان
 مردونا وبقدم استقامت وجنابك الشفيع وطلب شغل بنار
 تحب الله سالوش نابر دشناد بر اثار كند بر نور الزهر من
 واك عرا حاديه منع نهادهاي سلمان ابن ايام منظره كلكه عكده ثابته
 لا اله الا هو است جرك عرف في بابم اثبات بر جوه اثبات

ومظهر ان مقدم شده وسيت كرتنه واسكرا اهل الابلح الخلد
 باين لمظهره رايته ملكت نشده وانه مشاهده عموده كبريل
 حروفات في على الظاهر بر اسرف اثبات غايه عمود ان تاين

کند و در وقت که منتهی ان نظریه گفته است و در این کلمه جاده صافی را
 و قدام داشت و اگر ذکر گفته این و گفته و قدام تمام البتة
 منصف برایت و شاهد خواهی بود آنچه در این مشاهده
 و در ظاهر حالت اراده ظاهر شده با کل اسرار و ان شؤ و ان شؤ
 کل باراده القیه بوده و خواهد بود اگر نفس بعد از ملاحظه این
 لوح در علمه مذکور ذکر آید و بگویند و طالع شود که از قبیل نشانه
 که صورت کلمات تخریق معتمد و معانی و در آن کمال
 علیه سالان الحدیر و بدینست القیه نام بر از اطلاع آن
 منع و بهر باید و چون اراده الله تعالی کثرت و بدینست ختم
 از آن کثرت بدیناس آن و گفت بدینست مثلاً در کلمات تخریق
 و ملاحظه نما کثیر خرافات و لیب جلاله و جل و غیر بوده و جمیع علماء
 در کمال دلی و ایمان کثرت معنودند و قاسم و می شنودند
 قادر بر اینست که حرفی از کمال سوره در کثرت کلمات و ظاهر
 نبوده اند و انما جاء الوعد دست قدرت ظاهر و قلم ختم
 علی شان الناس و استنداد هم حرکت داد و لذا اطفال بعد که
 حرفی از علوم ظاهر اندرک ننموده اند بر اسرار و کثرت علی و

در بیان قدر و اطلاع یافتند بشانکه طفلی علمت اسرار و معنود این است
 قدرت بد القیه و احاطه اراده سلطان احدیست که نفس در این بیان
 مذکور و فکر نماید مشاهده و مینماید که در آن از قدرت حرکت
 کند مگر باراده حق واحد و بر حق غافل شده مگر بیست او
 شانه و علی قدرت و سلطنت و علی غلبه و علی اسر و تعالی
 علی و ملکوت الشما و الارض ای سلطان قلم و سخن و بهر
 در این ظهور حرف نفیر از اول اثبات بر داشتیم و حکم از ایشان
 از معاد و شیت از اول شاهد شد و بدین سال تمام داشت اینک
 احزان بشان حاله نموده که شان و رسن از دهم طایفه الیه
 شد قسم بر حق و امکان که ابواب و روان معانی از ظلم و شرک این
 مسدود گشته و نسام علیه تار و تیرت احاطه و ضایع شده است
 سلطان بلایام علی الظاهر از قبل و بعد بوده و تخریق این ایام
 نفس را که در ظهور و رسن بدینست تربیت ضرورت بر قلم
 قیام نموده اگر انرا سر بر قبل ذکر قیام مطلع بشوی که کمال
 از عباد که بکلمه اسرار مغلط شده اند ناچار عباد ضرورت خواهند
 از بدایع اسرارش مختلف نموده اند ملاحظه در هاروت و ماروت

که دو عبده قریب الی بودند از غایت تقدیس هر یک که موسوم
 باراده محبطه از عدم بوجود آمدند و در ملکوت سعادت و این
 ذکرشان مذکور و آثارشان مشهور و بشایع خداوند قریب
 بودند که لسان غلبت بکرمشان ناطق بود تا بمقام رسیدند که
 خود را انقی و اعلی و از هدایت عباد مشاهده نمودند بعد
 از شمر امتحان و سپرد و اسفل پیران راجع شدند و تفصیل
 و دولت آنجه باین ناس مذکور است اکنون کذب و از شایع
 صدق ببیداست و عذاب علم کلینی و الاواح غیر محفوظ و معدوم
 است از حق اعتراض نمود از آن عصر که توحید ابر بر بانه بعد از
 بلوغ این دو ملک بمقامات قدس قریب حواله غام و اخذ
 فرمود ای سلمان بگو یا بل بیان کن سلمان باقیه الله
 و کوشد ائمه ربانیه و ائمه عالمیه تبدیل نگیند و نهاده شد
 بقار از سمع حوتم تا بعد در منزل آفتاب رحمت منبسطه مشی
 کنند و در سایه سدره فتنه شاکر شوند ای سلمان این را حق
 بظاهری بن نام حکم فرموده و جمیع نبیین و مرسلین با حق
 بوده که ما این بر به بنیاد حکم نمائید و جز این جایز نه مثل آنکه

باینجه حال
 تفاوت

باینجه اهم
 فیه

نما فیضی خال مومن و موحداست و شمس توحید را و بخاطر
 بشایکه قر و معترف است جمیع اسماء و صفات الهی و شجاعت
 داده لقمه بنفشه و در این تمام کمال اوصاف در حق ارجا و صادق است
 بلکه احکام او در بر وصف او علی با هو علی الله نبوده و کلا و
 جامع بشود بآن مجلی که از سلطان جلی بر او اشراف فرموده در
 مقام اکثر فیض را و اعراض نماید از حق اعراض نموده چه که سر او
 دیده بشود مکر تجلیات الهی مادامیکه در این مقام باقی است
 اگر بکند و در خیر درباره او گفته شود قائل کاذب بوده و خوا
 بود و بعد از اعراض از آن مجلی که موسوف بوده و جمیع این اوصاف
 راجع باو بقدر خود برکت دیگران فتنه نفس باقی نیست تا
 آن اوصاف در باقی ماند و اگر بنظر حدید ملاحت شود
 ان لباس قبل بوده و نخواهد بود چه که مومن در چنین ایام
 بالله و اقرار او لباسش اگر غلبه باشد عبدالله از بر حبت
 محسوب و بعد از اعراض از سلطان نارجم در این صورت اگر
 کسیه وصف چنین فضا را نماید کاذب بوده و عبدالله از اهل
 نار مذکور ای سلمان دلالت این بیان برادرشای که بنفس گفته

و دیگر گذاشته ام معدلک بسیار عجیب است که نامش
ملشت شده اند و در ظهور این نوا موثر از پاره اند مثلا
در سراج کن ناو قند که روشن و صبر و مشعل است اگر کسی
انکار تو را نماند البته کاذب است و لکن بعد از آنکه شبی
بزرگوار را منطقی نماید اگر بگوید مضی است کاذب بود
و خواهد بود مع آنکه مشکا و شمع در چنین ضیاء و در آن
یکی بوده و خواهد بود ای سلمان الهم و آل شیاء را سر آید
مشاهده ناجیه که خلیفک کدر خلق شده اند و در هیچ جا
این بیک الله نامند و اگر جمیع این شمس عزیز با که از اقیانوس
ایبی اشراق فرموده توبه نمایند در جمیع خلیف شمس بصیرت
سپهر و منطیع در این صورت جمیع اوصاف و صفات شمس
بر آن ظاهر باشد چه که دیده نمیشود در آن سر آید مگر شمس
و ضیاء آن و بر عارف بصیرت میهن است که این اوصاف
مرآت نفس بنفشه نبوده بلکه اوصاف کل راجع است بآن
که از مشرق غایت شمس در آن مرآت ظاهر و مشرق شده و
دایم که این تجلی باقی اوصاف باقی و بعد از آن تجلی این

صوره آید وصف و اوصاف آن مرآت و اگر صرف و آن
بوده و خواهد بود و لکن اوصاف و صفات بطریق حل النمل
الک اشراق من الشمس لآخر المرآت لافشمن بافشمن
سلمان عزت کل و صفت و غلبت و اشهاران بفتح الاله
بوده مثلا ملا خضر نماید و پیوسته که بین ملل مختلفه مرتفع شد
و جمیع آن بیوت و طاعتند و از اماکن بدیه بزرگوار آن
بیوت میروند و این واقع است که احترام این بیوت
بعثت این بوده که جمال قدیم جل الجلال بخود نسبت داده
آنکه کل عارفند که جل از قدم مجال بدیتی نبوده و نخواهد
بود و نسبت کل اماکن بذات مقدسش علی حد سواء
بوده بلکه این بیوت و امثال این سبب فزونی از عباد
خود قرار فرموده تا جمیع ناس را از بدایع فضل خود محروم
نماید قطوبی اتبع امر الله و جمیع امر من الله و کان من
الفائزین و این بیوت و طاعتین آن خداوند معجزند
مادامیکه این نسبت سفلت نشده و بعد از انقطاع نسبت
اگر نفس طائف شود طائف نفس خود بوده و از اهل نار

عند الله بحسب وهم چنین در پیوت انفسیه ملا حظته
که بعد از اراض حکم صنم بر او جاریه آگاشش عند از عبد
اصنام بوده و خواهد بود حال تفکر نما که این پیوت در چنین
نسبتها لله و بعد از انقطاع نسبت بیک صورت بوده و
خواهد بود و صورت ظاهر این پیوت در دو حالت بیک
نحو مشاهده میشود بشانیکه در ظاهر پیوت چه در چنین
نسبت و چه در دون آن ابتدا تعظیم ملحوظ نه و لکن در چنین
قطع نسبت روح خفیه مستوره از آن پیوت اخذ میشود
و لایده که آلاء الفاروق و همچنین در هر یک ظاهر اسماء که پیوت
انفسیاند ملا حظت کن ای مسلمان در کلمات رحمتی طلب
ظاهر و بصیر معذرس مشاهده نما و تفکر کن که لعل امر الله
فاتر و آفریننده ای مسلمان در خروج از غرق لسان الله جمیع را از
فرود که ساسم ظاهر خواهد شد و محل بنده آید و طوبی بر لیل
بعد از غیبت شمس البته بحرکت آیند آن دو که ظاهر شده
و لکن عقیق بر طوبی لیل دعوی ربوبیت و الوهیت برخیزند
و لکن فضل الله بان یعرف الناس انفسهم لثلاثین و ثمانین

دان

حشهم و شأنهم و بذكرهم الله بهذا الذكر الاعظم و بصرف الله
بیک چو ارضهم و اراکلتهم و بیکوشن کا اراکلتهم بین السما و الارض
ان سکنتها با قوم فیظال الله ثم استقر با علی قاعد که بیکینه
و وقار عظمه و تمسکوا بحبل العروقه لله الحق انما الشان لا
یعاد له ما خلق بین السما و الارضین و بما یظهر امر الله به عباد
و بر تبه و من تمسک بغایت تلك الايام لفسر الله حق الضمیر
عنفا فداستکبر علی الله و لم یستکبر الا کل معدا ثم انشاء الله
جمیع در ظل جلال قدم ساکن و مستقر باشند و بشرط ان
و ان هذا الفضل عظیم و اینکه در معنی شعر سئل از نودی اگر
قام امر اقبال اینکه بر معانی شعر حرکت نماید ندانسته چه که
الیوم بحور معانی بکینینتها و اصلها ظاهر شده و بیک احتیاج
بکلمات قبل نبوده و نسبت بلکه کلامی حکم و عزمان از قبل
و بعد محتاج این مجرعه قریحه بدیده نبوده و خواهد بود و
لکن نظری اهن و تخصصی ذکر میشود و از نام قدم علیا اراد
السماء و مکرر کرد سوال هر کجاست پیوت بیک امیر بزرگ شد
موسی با موسی در چیک شد ای مسلمان عزمان را در امثال

ابن مقالات بیانات بسیار است بعضی حق را بحر و خلل را
امواج فرض کرده اند و اختلاط امواج را امیر و مینا را ^ت
است و صور حادث و بعد از خلط صور جمیع بحر را جمیع ^{حقیقت}
بحرند و در هر صومر بعضی بیانات دیگر نموده اند که ذکر آن در
این مقام جایز نیست و همچنین حق را مداد و ساپا اشبارا بمنزله
حروفات ذکر نموده اند و گفته اند همان حقیقت مداد است
که بصورت مختلفه حروفات ظاهر شده و این صور در ^{حقیقت}
مداد واحد و اوله مقام و حالات و ثانیا بر اقسام کثرت گفته
اند و همچنین حق را واحد و اشبارا اعداد و حق را آب و
اشیا بمنزله تلخ ذکر نموده اند چنانچه گفته اند و ما ملئنا
فی القمائل الا کثیفة و انت لها الماء الذی هو نایع و لکن
بذوب التلخ یقع حکمه و یوضع حکم الماء و الا مراع و
در مقام دیگر گفته اند و البیهر علی ما کان فی قام * ان
لحوادث امواج و اشیا * باری جمیع اشبارا مظاهر فی
ذات حق میدانند و علی اهرام سه قسم ذکر نموده اند ^ت
و صفاتی و ضلی و قیام اشیا و این حق قیام ظهور دانسته اند

و اگر این مطالب بنماها ذکر شود سامعین را بشا کسالت
اخذ نماید که از غریب جوهر علم محروم مانند و همچنین باغبان
نایب در ذات قائل شده اند چنانچه بگویند حکمای غافل ^{گفته}
حقان الاشیا کان ذاته عالی بخلاف ما افانها چه که ^{منط}
شیخ را فاندیشی نداشتند اند و میگویند بحال است چنانچه ^{این}
عرب در این مطلب شرحی مبسوط نوشته و حکمای غافلین
متأخرین مثل صدر شیرازی و فیض و امثالها در مباحث ^{فهم}
بمثال این عرب مشغول بوده اند و طریقی بکن میشی علی کتب الاخرین
سالمی هذا البحر الذی یخرج من امواج بحر السموات الاشیا
عمال و قهره الغم فیاخذنا من غیر نسه عن کل الاشیا و الا ^ت
لات و یسبح فی هذا البحر و یمراته و وصل عیالنا الماء فینا
حکمه الی خلعت فیہ فعیالنا فانین هم فسیکره معتد بیا
عرفه بوده و در آن مسلك سالک شده موسی و فرعون
هر دو از مظاهر حق دانسته منتهی ان است اولی
مظهر اسم هادی و عزیز و امثال ان دانسته و ثانیا مظهر
اسم مدلول و امثال آن و ثالثا حکم جدال باین این دو محقق و

۱۲۹
بعد از خلق تعینات بشر هر روز را واحد دانسته اند چنانچه
در اصل جمیع اشیاء را واحد میدانند و جمیع اشیاء را ذکر می کنند این
مطالب قوم که بعضی از آن جمعیان شده و لکن ای سلیمان
قلم خن بر من بیاورد ایوم مثبت و محقق این بیانات و مشط
آن در یک درجه و نصف چه که شمس حقیقت بنفها مشرق
و از افق سما و لا يزال الا یوم است و هر نفسی بدک این بیانات
مغول شود البته از هر فن جمالی چون محرم ماند و ربع
مختبر و اهرام زمان غیبت است و ایوم ربع مکا شمس و
لغاء قل انما نعوا با قوم فی ملک الا یام فی راس النکاشفة
والتهود ثم دعوا لاهرام کذلک امر که قلم الله الهی العزیز
ذکر جمیع علوم بر آن عرفان معلوم بوده و بیان ادله محسوس
اثبات مدلول حال الحمد لله که شمس معلوم از افق می آید
مشرق و قمر مدلول بر همه است امر ظاهر و لا یخفی قلب را از
کل اشارات مقدس کن و شمس معانی برادر همه است و قد
و خانی بهشتم ظاهره مشاهده نما و تجلیات اسمائیه و
صفائیه اشرا در مساوا ملاحظه کن تا جمیع علوم میده

۱۳۰
و منبع و معدن آن فائز شوی ای سلیمان قم بجا آید
که این آیام در هر چنین از سما عرفان رب العالمین معارف
جدید یازد قسطی لمن وصل الله العین و اقطع جماعته
ای اهل جذیب و شوق انصاف دهید در این بیانات که از
معارف قول عرفه مختصر عرض شد کتب لا یحصی حال و این ناس وجود
اگر انسان اراده نماید جمیع را درک کند و عمر کفایت نماید
ای سلیمان قل الله ظاهر فوق کل شیء و المک بومئذ لله ثم
ذکر الناس بما غنوا هم بار قبل را قبل بکار و وسیله آن
اعظم است بعد از ثلاثین بوم که بقرآن عرفا در هر سه اول
افعال خود را در آن احوالی فانی نمود و در هر سه فانی صفات
خود را در صفات حق و در هر سه ثالث ذات خود را در
حق و گفتند اند چون بقیه هسته در او باقی بود در اخطا
لی توانی شنید و حال لسان الله ناطق و میفرماید بیکبار
اربی کو صد هزار بار ببارت و لا یزال فائز شو گشت
فضل این آیام ای سلیمان آنچه عرفه ذکر نموده اند جمیع در این
خلو بوده و نخواهد بود چه نفوس عالیه و افنده مجتهد در

درهما علم و عرفان طیاران نمایند از هر یک در میان خلق فی
انفسهم با قسم نمودن و بگویند خود را بر هر یک از آن که غایب
و کل الاذکار من کل ذاکر و کل الاوصاف من کل واصف ^{بنفسه}
لی اخلو فی نفسه من جملی مرتبه و هر نفسی فی الجمله فکرت نماید
خود قصد حق نماید باینکه از برای خلق بجای نماند خود
مکنه و کل امثله و عرفان از اول الاوّل جللی او که از مثبت
امکانه بنفسه لنفسه لا من شیه خلق شده ^{بنفسه} فیما بین
آن معرفت عرفان احدی را با جمیع الیه امثال نفسی هر یک بنده
و بین خلقه من خبیة و لا من ربط و لا من جهة و استاره و
دلاله و داخل المکنات بشیة الخیالات العالمین حق
لمیزل در علو ارتفاع سلطان وحدت خود مقدس از ^{بنفسه} انوار
ممکنات بوده و لا یزال بشو امتناع و ملک رست خود
از ادراک موجودات خواهد بود جمیع من فی الارض و
السماء بیکله و اخلی شده اند از عدم محبت بر صفت خود
آمده اند چو تیر بشود مخلوق که از کلمه خلق شده اند بلا ^{بنفسه}
قدم ارتقاء نماید ای سلیمان سبیل کل بذات قدم مسدود

بوده و طریق خل مقطع خواهد بود و محض فضل و عنایت
مشهد از افاق احدیه را برین اس ظاهر فرموده و عرفان این
انفس مقصد را عرفان خود طریقه فرموده ^{بنفسه} من عرف نفسه
عرف الله و من سمع کلماتهم فقد سمع کلمات الله و من اقر
بهم فقد اقر الله و من اعرض عنهم فقد اعرض عن الله و من
کفر بهم فقد کفر بالله و هم صراط الله بین السموات و الارض
و من ان الله فیکون الامر بالخلق و هم ظهور الله و حجه بین
عباده و دلائله بین برتبه ای سلیمان منقطع شوازل
انچه ما بین عباد مشهود است و بجنابین انقطاع بهم
قدس ابی طار شو نا الله و تطهر الیه و تصل الیه فقل العباد
فیها لی تری فی الوجود الا لعل حضرت المحبوب و لی تری
المعصیین الا کبریم که ممکن احد منهم مذکور ذکر اینها
ان دیکر باید بیان نماید و سمعی دیگر شاید استماع
کند ای سلیمان خوشتر آنکه اسرار جهان و بدایع اذکار
جانان را درهما مثبت و محسن و مدبر گذاریم و در ^{بنفسه} معنی
شعر شروع نمائیم بدان مقصود صاحب شوی ^{بنفسه} من عرف نفسه

ذکر مثل بوده نه آنکه این دور در ذات یکی بوده اند خود با الله
عن ذلک چه که فرعون و امثال او ^{موسى خلق} اند لو
انتم تعرفون و همان اختلاف ظاهر که مابین بوده دلیل بر این
است که در یک عالم با یکدیگر و این مبانی است غنی لایمینه
الاكمل غارف بصیر و صاحب شوق جمیع عباد را در ملکوت اسماء
موسى فرض نموده چه که کل از تراب خلق شده و تراب راجع
خواهند شد و همچنین کل بحروف موسوم اند و در عالم اوراق
که عالم بگویند ^{است} ابدان جنک و جدال نبوده و ندبت چه که اسباب
جدال میشوند و لکن بعد از دخول در اجساد و ظهور از آن
این عالم اسباب نزاع بمیان میآید چه سخن و چه باطل و این
نزاع و جدال اگر لایمات امر و الجلال واقع شود بخوبی بوده
خواهد بود و من دون آن باطل و این نزاع و جدال و حجب
و اتفاق و اتفاق و اقبال را عرض جمیع طائف حول اسبابند
مثلاً ملاحظه نما یک سبب از مستبب ظاهر بشود و این
سبب واحد بوده و لکن در هر نفس بمای علیله منتقل میشود
و آثار آن ظاهر میگردد و لکن در هر مقام بطور ^{مستبب} ظاهر مثلاً

مثلاً در اسم ^{فقیه} الهی ملاحظه نما که این اسم در ملکوت خود
واحد بوده و لکن بعد از تجلی در سرایاه وجود انشا در هر نفس
باقتضا اوزان تجلی ظاهر میشود مثلاً در کرم ^{و کرم} و کرم
تجلی در شقی شقاوت و در سعید سعادت ظاهر میشود
چه که در حالت فقر فقیس آنچه در اوست مستور است و
هم چنین سعادت و شفا و در این مقام غیر میشود و بعد از
غنا در هر نفس آنچه در اوست ظاهر میشود و میگردد مثلاً
نفس آنچه را مالک شدن فی سبیل الله اتفاق مییابد و ^{نفس}
اسباب بخار و به ترتیب میدهد و با حق بخار و
مجادله قیام مینماید و نفس جمیع را حفظ مینماید و ^{و تنبیه}
خود و در آن اوزان مال و نحو و مندر حال ملاحظه کن از
یک تجلی چه مقدار امور مختلفه متغایره ظاهر میشود
و لکن قبل از تجلی جمیع این نفوس در اماکن خود منحصر
و مستور و افسرده و بی یک تجلی اسم مغنی این نفوس را
چگونه منحوس نموده و آنچه در این مستور بود ظاهر ^{مستور}
نموده و اگر چه بنصیرت در این مبانی ملاحظه نمائی

براسرار مستور مطلع شوی ملاحظه در هر چون زمان کن
که اگر خفا و قدر ظاهر نبود با "بجاریه بحال" اندر قبا
منه بود چه که در خفا انستیا عاجز بوده و خواهد بود
و کفر در او مستور بر خوشتا حال نفوسیکه اسیر رنگ و
خلیقهها شده اند و بصیغ الله فاش کنند اند یعنی رنگ حق
در این ظلمه بدیع در آمده اند و آن تقدیس از جمیع رنگها
مختلفه دنیا است و جو منقطبین بر این رنگ عارف
چنانچه البوم اهل نما که بر سفینه بقا را کبند در قلم
کبریا سا بر یکدیگر امیثناستند و در این اصحاب
احد مطلع نه و اگر هم عارف شوند همان مقدار که حق
از نفس او را که متباید ایسمان بگویند که در
شاهی جبر قدم وارد شود تا از جمیع رنگها مقلد گردید
و بمقام قدس الطهر منظر که وارد شود ایسمان جمیع
عباد را رنگهای مختلفه دنیا از شاهی قدس ایجی
موده مثلا در نفس معروف که بجا رید بر خواسته
ملاحظه ناقص با نقاب اتی معانی که لبلبا و نهان

طائف حالم بوده و در اسرار که در فراش بودم تلقا رسیده
و ایات بر الوفا میداد و تمام لیل و نهار بخدمت قائم چون
امر مرتفع و ملاحظه بود اسمش مشهور بود اسم و حُب
در باست چنان اخلاص نمود که از شاهی قدس احدی مجرور
ماند ^{بجاریه} قلله تقسیم بدید که در ادای شیدا این نفسی در حُب
ریاست و بجا دیده نشد ^{بجاریه} قولی نطقی بنیاد تقسیم که
جمیع اهل ابداع اراده نمایند که حصدا و بعضا کفش الحصاص
کنند خود را عاجز مشاهده نمایند مثل الله بار بطهر صدر
و بر جمیع تقسیم و بدید علی الاطلاق الله القدر الی العظمی
ایسمان ملاحظه در امر الله که یک کلمه از نشان ظاهر
احد ظاهر میشود و این کلمه در نفس خود واحد بوده و از
منبع احد ظاهر شد و لکن بعد از اشراف نفس کلمه از اف
فم الله بر عباد در هر نفس علی ما هی علیه ظاهر میشود مثلا
در یکی اعراض و در یکی اقبال و همچنین حب و نفی و امان
ان و بعد از این حب و منقض بخاریه و معارضه قیام ^{بجاریه}
و هر در رنگ اخلاص نمود چه که قبل از ظهور کلمه بالکلیه بود

و معتد بوده اند و بعد از اشراف کلمه مقبل بلون الله عز و جل
نفس و هوئی و اشراف همین کلمه الهیه در نفس سبل بلون
اقبال ظاهر شده و در نفس معرض بلون اعراض مع آنکه
اصل اشراف مقدس از الزان بوده در شمس ملا حظله نما
که بیک تجلی در هر آیه در حیات تجلی نمیداد و لکن در نیاج
بلون او در او جلوه سپید چنانچه میشود است و جمیع دیده
ابداری سبب جدال مغرض و مقبل بوده و رنگ شده و لکن
ما بین این دو رنگ فرقیست لایحه این بصیرت ظاهر
شده ان بصیرت هوی و صیغ مقبل عباد صیغ رحمت بوده و
صیغ شیطان از رنگ سبب و علت نظیر نفوس است از
رنگ ماسو الله و این علت الایض نفوس است بر رنگها
مختلفه نفس و هوئی ان حیات با قیام عیانت فرماید و این
موت دائم ان منقطعین را بگوثر بقا هدایت فرماید
و این صیغ بین از نوم فنا چنانکه از ان سراج حق سرور
از این سراج شیطان و مقصود صاحب مشو در این کتاب
ان نبوده که موسی و فرعون در یکدگر چیده بودند اند فرعون

نفوذ بالله عن ذلك چنانچه بعضی از جمال چیده نمیدادند
فیرین فل موسی بر دین او که اهل است صادق چه که جدال الله
بوده و مقصود او آنکه فرعون را از الزان فانی نماید
و بلون الله فانی نماید و خود در سبیل دست شریعت
شهادت جسد و لکن جدال بر آنکه جان و سلطنت خود
حفظ نماید مقصود موسی اشتغال سراج الله بن ماسو
و مقصود فرعون اخذ امان امن بنفوس و صحت سبیل
الله که محظوظ خلف سبعین نقاب فالهولاء لا یکادون
بفقرهون بیانا من الله العالم حکیم بلکه مقصود صاحب مشو
آنکه سبب جنک موسی و فرعون رنگ شده و لکن رنگ
موسی رنگی بوده که اهل ملایه اعلی خود را فدا می آن رنگ
منوده اند و رنگ فرعون رنگی بوده که اهل عجم سبلی
آن احقران منوده خود صاحب مشو در مواضع عیالیه
دگر فرعون منوده اگر ملا حظله کند ادراک صیغانید
که مقصود او این نبوده که مردم نسبت میدهند حق
مقلد اظهار اشتیاقی منوده که با احبب الیهم ما نوبین

شود و خدایت دوستان حق ناتوان کرد این است اینست
 که در مقامی ذکر مینمایند: «ایات حق و خدایان حق
 که ملک باشند سیاهشش و روق باری ایسلان بر آفتاب
 حق الفاء کن که در کلمات احد بدیده افراست ملاحظه
 مینمایند بلکه بدیده شفقت و رحمت مشاهده کنید
 ان نفوسیکم الیوم در روح الله الواحد ناریه نوشند
 بر جمیع نفوس حتم است که برترند من سرور علی الله آمین نادی
 باشد بنویسد که لک قلم من لدن مقدر و قدر چه
 الیوم نصرت حق بدگر و بیان است نه سبب و امثال
 که لک ترکتان من قبل و چندان انتم تعزین فوالک
 یمنن حیثین فی کلین با نه لا اله الا هو که اگر فی در
 رد من ترور علی الله بلکه هر قوم دارد مقامی با و غنا بیست
 که جمیع اهل ملاء اعلی حضرت امتقام بودند و جمیع افلاک
 ممکنات از ذکر امتقام عاجز و الس کائنات از صفش
 فاضل هر که در صف الیوم بر این امر اندیش ارفع اصغر مستقیم
 شود مقابل است با کل فی السما والارض و کان الله

عزیز لک شهید و علم ان بالحق الله لا تقصر و اعلی افلاک
 و اذ اعیتم بآرککم و سمعتم ما ورد علیه قوم علی الصغر ثم انزلوا
 و لا تقصروا افلاک و ان هذا خبر لکم عن کون ما کان و ما
 یکن لوانتم من العارین ابن است نفع قلم اعلی عباد
 باری ایسلان بدانکه هر کس احکام از عباد که فی الجمله شعور
 داشته قائل بآن نشاند که مقبل و معرض و موحد و شکر
 در ملک مقام و در جبه باشند و اینکه شنیده اید و یا
 در بعضی از کتب قبل بدیده اید و مقعود در ساحت قدر
 حق است و اینکه ذکر کنند اسماء در ملکوت اسماء و
 ملکوت را موهوم بدان ملکوت و جبروت و لا هوت
 الیوم طافش غرشد و از افاضه این مراتب و عوارض
 انتقام مشهور است عوارض و جبروت و ملکوت
 و فرق آن در واقع خود موجود و برقرارند تفصیل
 مقامات حال حاضر در مقام مشیت معنی الحان بنزل
 بالفضل و ان علی شیه ذیور باری در ساحت حق کل اسماء
 واحد بوده و خواهند بود و این قبل از ظهور و صلی فیصله
 است مثلاً ملاحظه کن الیوم جمیع مظاهر اسماء و ملکوت

خود بین بدی الله شهید و همچنین مطلع صفات و کلمات
و با کون بمقتضای استوا که یک قدم بر عرش عدل عنایتش سبب
جمع علی حد سواء بوده و لکن بعد از انقای کلمه تفریق و تفصل
ما بین عباد موجود و مشهود چنانچه هر نفسیکه بگوید یا حق
شد بیک حرف ناظر قسم چون جهال و الجلال که از تو که قبله عا
مقلد شده که اگر از این قسم ابر از این مقام بر اهل زمین ظاهر
شود جمیع از شوق هلاک شوند این است که در مهلت ظاهر
مقامات مؤمنان از خود مؤمنین مستور شده و هر نفسی که
موفق نشد بگوید یا حق عند الله خبر مذکور ففوز بالله عما قد من
عذاب الله لا عدل ایسلمان بر عباد کلمات و حق را القاء
کن و بگو خود را از زیاده این حفظ نمایند و بختی که متخرف
بعضی بان طاعتند گوش مدهید مع و ابراک اصفا کلمات طاهره
دارید و قلب را برای عرفان جمال و شمه کنید از یک آنچه خلیل
ایسلمان القاء کن که با از اختیار که بختی بختی بختی بختی
مرده بود و شمار بدون خود مشغول یافت بختی بختی بختی
ایسلمان بگوای عباد را بر این شوق نمایند و در افعال و کلمات
تفکر کنند و در کلماتش ندب که شاید بعضی گوش بپروا و

ذو الجلال فاتر شوید اگر مقبل و معرض در یکقام باشند
عالم الهی مختصر این عالم هرگز ظهور قبیم خود را بدست
اعلام نیکداشت و جان فدا نمیشود قسم فدا بختی بختی
که اگر ناس بر شوی از شوق و اشتیاق بختی بختی
آن هیکل صمدی را در هر او بختی بختی مطلع شوند جمیع از این
جان در سبیل این طریقی بختی بختی دهند بار سنگین
داده اند و بر بختی بختی از نفع بختی بختی نصیب و خفت
از شفاعت شمس در هر یک ایسلمان ابتلا به این ملا و دل الهی
قوی بختی بختی حکم در مدت بختی بختی سنده شربت آید
نوشیدیم و شبی با سوسم کاهی در غل و خیمه و کاهی کینار
واسیر و اگر ناظر بدینا و ما علیما بودیم هرگز این بلیات گرفتار
نمیشیم طوبی از آن کتب که از امانا این مقام مرزوق شود و از
حلاوت آن بختی بختی از نفع صمد بدینا و از نفع صفا
طلب کنند چه که نود و بختی بختی بختی بختی بختی
و در نفع صمد بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی
از نفعات مقدس این ایام نفوس ظاهر شوند که عالم و

بنفیس غنجد و عری از کل با سواد بشر الله ناظر شوند و جان
دادن در سبیل چنین را اسهل شے نمهند و از اعرابین چنین
از صراط نلغزند و در نزل دوست مقرر کنند فیاطوبی لولآ
و با شس لولآ و با شس لولآ و یا عر لولآ نالده جوبات اعط
از سونق لقای این نفوس نبار آمدند و اهل لایبها از اشتیاق
نیاسابند کذلک انقض الله هکله لنفسه و جعلهم منقطعاً
عن العالمین ایستادن آخوان و سرده قلم چنین و از ذکر مقامات
احمدیه منع نموده ضربهای رسیده و صغر عزیزا که انجم ما
کان بر خان شمس حاضر شوند الا آخولاً آخولاً از انچه جوید
است مقدم کردند ابداً کبر احرقی نسبت بپنداده اند
و با طراف نوشند که شمه پد ما را قطع کرده اند و ذالت و
پست فطرته را ملأ خطه کن برای جلب رخارف از نا
و افزای بحال قدم اینگونه معرفت باب با طراف نوشند
و خرساده اند با اینکه تودیه پیا بوده و دیده که ایداً
این عهد شمه پد این قوم را انجم خود ندیده و آنچه
هست در هر یون قیمت شده بهر نیس داده میشود معد

معدک بعضی تصبیع امر الله و اخذ دنیا بر این قسم معمول دانسته
که شنیده اید قسم بحال قدم که اول ضربه بر این غلام وارد شد
این بود که قبول شمه پد از دولت نمود اگر این نفوس همراه نبودند
البته قبول نمیکردم و قوطط شده که چه مقدار امور مهمان
صعب شده معدک شاکریم و در تصبای لای راضی و صابون
لن یصیبنا الا ما کتب الله لنا علیه ترکنا فی کل الامر و این کیم
با طراف شکایت شمه پد مینمایند و نگرانی میکنند از عار و نیت
مینمایند و از حق هر چند دیگر در پستان آن نفوس که سناست این
کرده نموده اند ملاحظه کن آفایتم و بر ایتیم خسوف با خدایم
زبانید الفهرین لای غریز مقتدر نفوس و از چهرت لای نسیم
معین و لای ناصر کذلک نزل بالحق حق چهرت الله المصنوع
المجرب و البیاء علیک یا سلیمان و علی الدین ما باعوا کلنا الله

ببریمات محدود

و اینجاست

بنام خدا یکنواخته و تحیده و قهریده قلم اعلی الازل بر اسم
خود محقک و جبار وانی از نعمات لای دایات خود منع و

نه و نه فتنه از مکن احذر بر کاشیاء در کل چنین در شرب
 بوده و خواهد متالی من فدا لنسیم که اقرب من من بحراب
 حجاب غفلت و خود را بمهر قدس وحدت رهنمود گفاند
 و علبلان سحر ای جهل و نادان از اقرب من طح البصر بنظر اکبر
 که مقام عرفان منزل بیان است رساند سبیل هدایتش
 از هیچ سالی سستور نشده و طرق ضایعش از هیچ جا
 منبرج نکشند و لکن حکایت نام غایت سبیلان بختیان یاد
 حرمان را از خداید مع انکه از نسیم قدس الهید در کمر بند
 و باجلال غم بلائیه در پشمار بر و سستین لحاظ الله در فوق
 و راس ناظر و احد بآن ملتفت نه و ملکوت الله ما بین
 بدی مشهور و نفس بآن شاعر نه نسائم و سخن که از کین
 غریبان در پشمار کاهان بر بختیان مروره نموده و کل را بدر
 غفلت از حال متان بر بستر نسیم غافل با نند و بختیان
 اعظم که بین غرض بر تابیت راجع کشند هر که فیض از مکن
 جود منتقط شده و فضل از بحر کرم مسدود نیامده بد
 رحمت منبسط ام بسی مبروط و محیط و در تبصره اقلادام

کل اشياء مقبوض و اسیر و لکن این فضل الانبایه و کرم لایذاریه
 کسان را اخذ نماید که در ظل تربیت سیه کفیه در لایذاریه
 روحانی سبقت و رحمه کفیه مقربا نند ملائحه در حبه نماید
 که اگر بدست تربیت مظاهر اسماء در لراضی طیبیه جئیه
 مبارک در هیچ شود البتة مسببات غایت و انوار و حیات
 الهی از او نرفته انفسه ظاهر و مشهود گردد و لکن اگر در
 جرمه غیور مضیه مطرح شود از او بوجود نیاید که لایذاریه
 من لدن عز و قدر بر جان فیه این علامات بر هر ذی بصیرت
 و مهربان است و ضیح این سبیل محتاج بدلیل نه چیده
 بسمه شاهانه گردد و بنظر ظاهر ملائحه شود لذلک
 کل ممکنات خود را از بدایع فضل الیه و تربیت سلطان
 احذر بحرم و منوع نمایند باسی بر هیوب ارباب
 نبوده و نخواهد بود چه که خود را از انتخاب رحمت
 مکرمت صلائیة ممنوع نموده اند و بختیان کنند
 پس چه بگو باید که خود را در ظل سدره و با نیت کشاید
 تا از آثار فضل غم متاهی مرزوق کردی قسم با ثواب

معافی که الهیوم کل از او محتجب مانده اند که کس جمیع ممکنات ^{بیفتن}
صادق در ظل این شجره ^{ببین} در آید و بر جنت مستقیم ^{کند}
هر کس که کل جمیع مبارک فعل و اشیاء و حیوانات را بدست خلع
و فائز آید و لا یفعل ذلک الا اللّٰه الذّٰی انقلعوا عن کل من
السّمٰوٰت و الارض و هر چه بر این انضمام ^{الانفس} الله الهی
القبول حال ملاخطه نمایند اگر نفس خود را از این دنیا
سحاب ربانی محروم نمایند و بکلمات الایمن و الایمنه
تلاعت کند چگونگی این فضل عظمی و عظیمه که ^{کند}
لا یفوت فی الحق بقی بقدر ذلک الاعباد مکرهون آ
نفسی ای عباد من الله الحق غلام روحی با رجحان ایمی
در فرق کل رهس الهم ناظر و افاضت که در انفس مبارک
افتد و من غیر اشاره از کف بیندیش اخذ نموده ^{باید}
ولکن هنوز اسکت فائز این سلسیل به مثال سلطان لا
بزال نشانه آله عدد و هم فوجند الا علی فوق
الجنان علی شهره ^{لن} التکبیر هم مستقرین بالله
بسیعهم المراتب و لا مظاهر الاسماء و لا کل با کثرت

و ما یكون ان انتم من العارفين ای فی هر این نه اباحت
که عرفان عارفین و ادراک مدبرین فضائل ادراک نماید تا چه
رسد بنافان و محجبین و اگر بر سر این جنت اکبر ^{ملاحظه} کرد
مشاهد نماید که از اول تا آخر لا اوشبهه و مثل و ندان
نظیر و مثال از برایش نه بدی و لکن لسان الله بجه بیان
ناظر شود که عجب ادراک او نماید و الا بر این ^{حق} حق
القدس علی اشی الایمنی ملکوت الاعمالی و له یکن لدرنم
نصیب با رجحان تو بمقر قدس و ارض و ناله و حدیث تو مستقیم
آمد در اول مکتوب این عبارت مذکور بود که چه دوسر
بظاهر از بر تو آما القلب و الفؤاد لدریک بدانند که در ظاهر
هم در نهاده بلکه قرآ بصیقل مبعوث خودیم و امر بدو
در هر عنوان قدس مجرب فرودیم و تو توقف نموده که
فناهی باب مستحیبا قائم شده و هنوز فائز برورد مدینه
قدس و صلاقی و هر چه رحمانیه شده حال ملاخطه ^{کن}
که باب فسل مفتوح و تو مامور بدخول و لکن خود را
بطنون و اوهام محجّب نموده از مقر قریب دروازده ناله
الحق در این حق فو و امثال قوه شود ند که بعضی در حقیقه

سؤال و افتد و برخی در عتبه حیرت متوقف و بعضی در عتبه
اسماء محجبه پس بشوند لای مناد عظمی که در کل جنان از کل
جنان تر از کل شیایا ندا می نماید که تالله لای قدری منزل القدر
و منظر لا کبر و نظیر و الاظهر اذا اخذت الزلزله ظاهر الاسماء و کل
من فی الارض و السماء و اگر هم که زبانه ام قریا قوم تالله القدر
للمعبرین کشف الشمس ثم اصطلح القمر لا یحیر الا عظم مروج فی فاته
باسم الا عظم الا کبر یا قوم ناعزوا فانه بالاسلام لان فیما سیر الیل
والشمس ثم هذا الکون للفقیر اللهم اذا اولیا وجهکم الیه ولا تلتفتوا الیه
کأنهم کبر بابن ندر آخوش ربانی و نعد قدس بخانی کدر کل
حین با بایع المان ناطق و معنی است احکام در نفس خود مشتم
نشده اذا تدبعت کل عین و صفت کل ذی اذن و بکت کل ذی لسان
و احجبت کل ذی قلب و جلاله فی علم وضع کل ذی عرفان الا
ایده الله فیضه و انقطع عز الالهین ای ضهر در ظهور اولی که
ثانی از اسم بر کل ممکنات تجلی فرمود بسانیکه احدی را بحال
اعراض و اعتراض نبوده و جمیع عباد را بر صفوان قدس برآورد
دعوت فرمود و بگو تو قدس از عالم خواندم مشاهده شد
که چه مقدار ظلم و بی ارحامی ضلال ظاهر بسانیکه از محجبه

الا الله تالله بالآخرة جسد میروم و ادر هوا از یخند و بر صفا
غل و عصا و مجروح ساختند تالله که روحم بر فنی علی راجع
شد و قیصر ای ناظر واحد شکر نموده که چه جمیع اشیایا
از عباد خود بیرون فرمود چه که اگر شکر می نمودند در ظهور نام
باسمی از اسماء از جمال محجبه نمی مانند این است شان این
عباد در رتبه و مقام ایشان دع ذکرهم و ما یجری من قلمهم
و بیخج من فهم با اینکه در جمیع الواح بیان جمیع عباد مرا
مأمور فرمود که از ظهور بدیم غافل مانند و بحجاب اسماء
و اشارات از ملک صفات محجبه نگردند و حال تو
ملاحظه کن که با حجاب کفایت نشد چه مقدار از
احجار طنون بر شجره عز مکنون من غیر تسلط و تعویق
انداخته اند و بیایم کفایت نموده تالله اسمی از اسماء
که برخی از اخل فرمود و بیفته حبات غشیدم بخار
بر جمال برخواست تالله لای بانکار و استکبار بحال
معارضه نمود که شبی از آن مقصود و معذرت
بانکه نام مرا به بصر و شعور فرض نموده و جمیع عقول را

معلق بود و قبول خود دیده فعل منکر خود را بحال اظهار
نسبت داده که در مابین الله ^ا نمارد هلاک ^ا اید باین
وساوس و جعل ناس را از علت العلل محرم نماید مع آنکه
اول امر از جمیع مستور بوده و احکام مطلق نه خود نفس احد
منها ^ا سنی با خداستند در سبیل پروردگار و مرجع ^ا مقدر
القصور و الاخر ^ا سنی بالکلم کان موجودا حین ^ا باین
بدینا بار بیان را از ان مقام منصرف نمودیم چه که حقیقت
قام تقدیر باین اذکار تصریح نماید حال و مراجع شو بنظر اکر
در اقلین جن و خود را باین بدی رب العالمین ملا ^ا حفظ
کن و تفکر در این ظهور منبع مبدول دار و همچنین بطرف
حدید در چرخ مرسلین ملا حفظ کن و بسط انصاف تا
شو که این عباد بجهت مومن شده اند که الیوم فوق ^ا انرا
ظاهر ملا حفظ نموده اند اگر بنظر آیات افاضه و ^ا تمهید
بنظائر حدیث مومن کشند اند ناله قدر ملت الا فاق
من تعلیقات هذا لاشتران بشأنیکه اهل ملا ^ا شهادت دهند
تا چه رسد باهل سبیل هلاکت و این تقدیر مشهور و

جو منکر نمود نفس انکار نماید و اگر بآیات منکره ناظر اند
مذاحطت الوجود من العیب و الشهود و بشانی از تمام ^ا باین
امر و بهر و سخاوت فیض احد بر هاطل که در یک ساعت معادل
بیت نازل و اگر ملا حفظه نصف عباد و فساد من
البلاد نمیشد البته اذن داده میشد که کل بین یکدک ^ا العرش
اعظم حاضر شوند و نفحات روح القدس اکرم را ببصر ^ا ظاهر
مشاهده نمایند عجیب است غافل تا بالغ که در این مدت که شش
جمال و الجلال در وسط زوال مشرق و لانج بوده احد
ببصر خود ناظر نشده و بنفس خود مستغرق نشده و این
غفلت نبوده مگر آنکه جمیع خود را بحیثیات غلظه اوها ^ا اند
عرفان ملبس علامت منع نموده اند و بار هن البیوت از ^ا شده
طبیعه حکمه صلا ^ا عیون مانده اند ای عباد از سرای ^ا و
کدره منبع یقین رب العالمین نشاناید و در ساطع کوش
رحمه الله یقین مقدر نشانید و بگو یقین ^ا بگو و انید
جمال علی اعلی راحه اخوی در هر وی بفضا معلق مسازید
در دجوا بر صلیب غل نهید و پوسف ایمی را بجهت ^ا جسد

مبتلا مکنید و رأس سلمه سپین را بسیف کین مقلع مسا
و دیار بدبار نکرد امید بالله قدری علی کذاک و لکن الناس
هم لا یبشرون بکذاک و کلمات قدسم و اشارات انهم و خطا
عمایم بدوستانم ناظر در حقیقت اولیة مخالف در کل خطا
دوستان حق بوده و خواهد بود پس ای دوستان تا آنجا
محدوده را از فراق نیز احذیر محزون و مکنر نیاید سعی
که با نوا و تجلیات غرضه پدایش مستند گردید و این نوع
و حمایت و معدن فضل سلطان احدی بحرم نشود فیا
روحانین توجیه الیه بقلبه و بتطالی فظله و یستقر علی فناء
قدسه و بهیبت عرب و ندو بصل الیه عین هدایت کذاک
یا مکر روح الاعظم ان انتم من السامعون در این چنین
روحاً فقله اعلی برین عرش ابعی واقف و بدین کلمات
منیع طیب مبارکه لا تحذوا و احذر نکم سفها ید ای بنده
من مقصودی از نظرم و منظوری از طلوع جزئیات
بر حال مجرم نبوده و نخواهد بود جبهات و هیبت و سیما
غلیظه که در میان نام سنگ بود حکم و ایشان را از سلطان

قدسم منع میداشت جمیع را بصدقه لایتم و بدو قوت فوق فرود
چنانچه مشاهده نمودید که در چنین ظهور جهان نامی بچراوها
ارغوا نم تحجب مانند و در بیان بلسان قدریت جمیع را
نصیحت فرمودم که در چنین ظهور هیچ شیئی از اشیاء از خود
و چهره از مرآت و چهره از آئینه در کل آسمانها و زمین خلق شده
عزیزان نفس ظهور تحجب نمایند چه که لایزال ذات قدس
خود معروف بوده و درون آن در ساحت قدس و معدن
صرف و مفرد بحد کتب بصل الخلقون الی خاتمه و المفقود الیه
سلطان الوجود لا یزال الی نفسه بیده بل بصل الی اقدار
من آثار ظهور اید و کذاک و کذاک لا یزال الی ارام ان انتم منتظر
با جمیع این و صایا تحکیم و مضامین متغنه بعبارة ظهور حالم
که انوارش جمیع ممکنات را احاطه فرموده و ایشان ظاهر
لافت شده که عین ابداع شبه آن ادراک نموده معدن
بعضی با عرض قیام نموده اید و برخی بمحاربه برخاسته
اید و بعضی بلا و نعم تمک جسته و تثب نموده اید و این
ما فلفم فی افنکم و نلتقم بظنونکم فوجالی کل من افنکم

والارض البریه بین بکر رب الارباب مثلک تراب مشهور است
 فطوبی لمن عرج الی معارج القدر و صعد الی موآء الانس و
 منظر الله المصی من العیش حال انصاف و دیدار که از این جمال
 احذیه و شریعه جاریه و مشرع مشرف و منجیب مرافند و رحمت
 منبسطه و قدرت محبطه خدای محروم سازید بیکار چه قدر توفیق
 نمائید لا توفی فی لکم مکر الا فی اصل الخیم طهره و ارضه و
 ثم افقوا هاجبی ثم تجسوا فی اطوار التوا که از هر چه از این
 اکبر عیاظهر لا توفی منظری لوانتم من الغافرین و لولده و نزل الی
 هل یرون قدره البع من قدره و یکم الریح لا توفی للسان لوانتم
 من الشاخرین باری اعتقاد نظر که از این کلمات مستفاد است
 که شاید در بعضی ظهور محجب نمایند و در مقصود اصل غافل نشود
 حال الا غلط بشود که کل مقام قبل یکبار اشد و اعظم بحجیات و
 و اشارات تلک و دلالات فیدار مظهر جمال الحذیه در پانده اید
 معدلک محبتون انکم محسنون و مهدون لا توفی الی الله لوانتم
 تشکرون و کاش بعضی مقدارها کاتب مشهور بدو دست
 کین برسد و مبین من رفیع نمی داید اشخاص غافلان سبب شناسان
 چه بود و مقصود از اتفاق و رحم چه اگر بگویند که احکام مشهور

بود از احکام نزع عرفان برده و خواص بود و نفوس بکبار اسباب
 مانده محکوم نزع آن تشبیه نمایند و اگر بگویند مقصود حرکات
 مرآبیه برده اند که باراده خلق شده و خواص شد با قوم خائف
 عر الله و لا تاسوا نفسه بفرسکم و لا تشقوه بشوقکم و لا تاجبا لکم
 و لا اثاره با تادکم و لا قول با قوالکم و لا سلطان بایدهکم و لا
 کلامه بکلامکم و لا بیان ببیانکم و لا شیهه بشیعکم و لا سکون بکونکم
 انقواء الله باملاء البیان و کونوا من المنفین ان امنتم بنفسه تالله
 هذا فی و ان امنتم با بقی تالله نزل من عنده ما لا نزل علی
 احد من قبل و اذا بشهد بدک ذلك ذاتی کم لکنونی ثم تلی و
 لسانی و عرفانی بشهد علیه ما یظهر من عنده ان انتم من
 الدارین اوی ملاء بیان خود را النفس قدس چون مینوع
 متماثل و تشبیه با باری مجربید من شاء فلیع تمکین
 و من اعین فانه یترساع و علیه ای ملاء بیان ایا ملاحظه
 بنموده اید که در مشربین و سنین در مقابل اعدا بنفوس خود ام
 فرمود بسا از برای که جمیع در سیرت رحمت خفته بودید و
 این جمال احذیه در مقابل شکرین ظاهر و قائم و جدا ایا محاکم
 خوف لا فتمکین در محجیات تر محفوظ و مستقر میباشند و جمال

خود

تکین در مابین شرکین و افع و لا فاع و هویدا و معذرت کتابا
 اعدا و ارد آرد و ندر نموده اکثری از شما بخارید بر مجال احادیث قیام
 نموده اید بالله اذ ابکی یعنی و بمحور قلبی و مضطرب کین فاعی و
 قشعر بلدی و بد و غطی و یز لیل ار کافی و لم امر ما توید و ن
 من بعد ان تفعلوا به و ترد و اعلم بل اننا کذا علما بکل ذلک و کذا
 فی الراح غر حقیقت حال این است کلمات منزه از حکله لسان علی علی
 بآن ناظر شده پس خوشا حال آنکه کلمات الله را اصفا نماید و آن
 کلین فی الارض و السماء و آنچه در داخل شده خود را مطهر نموده
 بمبدیه فدا که تنای قدس اعزای است و لیه شریفه فحسنا
 للوقتین و الواوین و طویلی لمن بنظر کلمات الله بصیر و لا یلتفت
 للارض العالمین چه که هر نفسی را الیوم بمثل این عالم خلق
 ایم حقیقت در عالم مدین مختلفه و قراء متناوبه و همچنین از اینجا
 و آثار و اوراق و احضان و افنان و بحار و جبال و کل انچه
 او مشهود است هین قسم در انسان کل این اشیا مختلفه موجود
 است پس یک نفس حکم عالم بر او اطلاق میشود و لکن در مابین
 شئون ذات قدسیه مشهود است مثلا سماء علم و ارض سکون
 و اشجار و حیوان و افنان و اعضاء و جرد و ارضی اشیا

و از هار حب جلال رحمن و بحور علمیه و انهار حکمتیه و انوار غنی
 موجود و مؤمنین هم و دوقم مشاهده بشود و از بعضی این غایت
 القیه مسور وجود و انجیبات ناگفته از مشاهده این رحمت
 محرم داشتند اند و بعضی بنسبت رحمت بصیرشان مفتوح شده
 و بلذات الله در آنچه در نفس ایشان و در چه گذاشند مشاهده
 مینمایند اما و قدرت القیه و بدایع ظهور ذات صنع و باینه را در
 بصیرت اهر باطن مشاهده مینمایند و هر نفسیکه باین مقام نای
 شد بهم یتق الله کلام من سعته فاقترشده و ادراک الیوم را
 نموده و یثاقی خود را در نظر رب مشاهده مینماید که هیچ اشیا را
 از آنچه در آسمانها و زمین مخلوق شده در خود ملاحظه مینماید
 بلکه خود را محبط بر کل مشاهده کند و بنظر بصیر الله و اگر کسی
 این نفوس بیثبات و افع متین در امر الله قیام نماید بصیرت علیه
 مینماید بر کل اهل این عالم و یشهد بذات ما حرك علیه السلام
 بلسان القوة و القدرة و الخلیه بان الله الحق لو یسم احد علی
 حب البهائم ارضی الانشاء و بحار معدن من فی الارض و السماء
 لبقیه الله علیهم اطلهارا القدرة و ابرازا لسطنه و کذا کان

قدرة ربك محيط على العالمين ورجن در هر شیء حکم کائنات مشاهده
 میشود این است که بر واحد حکم کل جاری شده و این است سرانجام
 بظاهر انفس من قبل الهام شده من اجی نفسا نکا فاما الحق الناس
 جمعا چونکه بکفص جمیع آنچه در عالم است موجود لازم میآید
 اگر نفسی نفسی را احبات دهد مثل آنست که جمیع ناس را احبات باشد
 و اگر نفسی نفسی را قتل نماید مثل آنست که جمیع علماء قتل نموده اذنا
 تفکر وافی ذلک بالاولی الفکر و هم چنین در مشرکین هم بعضی
 ملاحظه نمایند و لکن در این فروع ضد آنچه مذکور شد میشود
 آید مثلا سماء اعراض و ارض غل و اشجار و نفصا و انسان و حسد و
 اعضاء کبر و ادیان بنی و اوسراق و فساد این چنین تفصیل دادیم از
 برای شما بلسان مختار که شاید در مجروح حکمت و معارف الفیه
 نقش نمایند و بر فلک اجمعی که بر بحر کربا البرم جبار است
 جسد از او برین او محسوب شوید پس خوش حال شما اگر از
 محرومان نباشید بگویم بختی این از عالم که قسم بطلان حق
 اجلا لم که این شمس مشرق را فراق غمرا احده با کام غل شود
 مانند ریختن بعضی عجیب نکرده در هر یک چنین در قطب زوال
 مشرق و مغرب است و بیلا و مایع خون مینماید که ای میاید
 خرد را از اشراف این شمس لاغ منبع نشاناید و زخم خلایق

و بانی خود را محروم مینماید این است حرم الهی در باین شمار این
 بیت رتخانی که مابین اهل عالم در هر یک انسانی حاکم مینماید
 مشی مینماید و این است منای عالمین و مشعر غفر و حمید
 و مقام تدبیر تقدیر و حل الله المفسد الغیر القوی که در مابین
 خلق ظاهر شده و مشهور گشته جمیع مقربین بر باین یوم جان
 دادند و شما ای بختی این خود را باین وان مشغول نموده از
 سنجان دور مانه اید فرا حسرت علیکم با ملایم الوافین نسیم
 آنچه بر مظاهر حلیه و اهر شده و مشهور از احقیاب ناس بوده
 مثلا ملاحظه نما در تلمیز ارم که با سم علی علم در مابین انسان
 و زمین ظاهر شد و کشف حجاب فرمود اول عالم عصر بر اعراف
 و اعراف قیام نموده اند اگر چه اعراف مثال این نفوس است
 حسب ظاهر سبب اعراض خلق شد و لکن در باطن خلل شد
 لکن در باطن خلل سبب اعراض این نفوس شده اند مشاهده
 کن که اگر ناس خود را معلل بریزد و قبول علما و مشایخ نجف و
 دوندخی ساختند و مؤمن بالله میشدند بجال اعراض از برآ
 این علما نمینمایند چون خود را بی مرید و تقوا ملاحظه مینماید
 البتة بباحث قدس الله میباشند و لابد نشیر بعد قدم

میکنند و حاله که اهل بیان از تشبیه بر و ساختن و امتساع بنا
البته در پیهم آمده از غیر معانی ربانی و تسمیه^۱ باب رحمت و جلال و جود
نگردند با هم علم بجایات غلیظه بروردید و انصاف و تعلیل بر آن
توحید بشکند و بقدر توان و بخت وارد شوید نفس را از کائنات
سوی الله مظهر نمایند و درین امر کوی و مقصد عظمی^۲ را بشناسند
کنند بجایات فخر خود را محجوب سازند چه که هر نفسی را کامل
خلق پروردگار کامل صنم و معبود ابدی در این صورت هر نفسی^۳ نشاند
قابله ادراک حال بخوان بوده و خواهد بود چه اگر با این مقام
نباشد فکلف از او ساقط و در محضر حشر اگر^۴ این بکمال الله اگر^۵ باشد
شود که بر افعال او بین نشده و از نعم اعراض نموده و او متشک
شود بجمع اهل عالم و معروض دارد که چون احکام اقبال بنور و کمال
معرف مشاهده نموده اند اعتقاد بایشان نموده از خیال آید و در
مانده ام هرگز این قدر مسجع نباید و مقبول نکرد چه که ایمان^۶ و
نفس بدون او معنی نبوده و نخواهد بود این است از اسرار و تزلزل
که در کتب سناری بلسان جلیل قدسیت نازل فرمود و بقیه اعتقاد
ثبت نموده پس حال فکر^۷ فکرها نمایند تا بصیرت ظاهر و باطن باطن
حکمتیه و جواهر آنرا و مکتوبه که در این لوح معنیه آید به خطاب حکمت

حکمت مبریه نازل فرمود مشاهده نموده ادراک نمایند و خود را از
مقر صوری و سلمه منتهی و ممکن غر و مکر و انبیا آثار حق چون^۸ بین
بین آثار عباد و مشرق و لاغ است و هیچ شائی روشن و ابدی در
اوشنبه نگردد از مشرق غلغله شمس علم و معانی مشرق و از جنوب
مدادش نفحات رحمت برسل و فضا^۹ الفار^{۱۰} بین با کوی برادران قسم
بجایال^{۱۱} چنین که اگر نه این بود که مشاهده شده معدود و محدود گردد
علم نموده و بیکال سعی و اجتهاد در قطع سنده رب الایمان و ایضا
اند هرگز لسان بیان نمیکردیم و بحر قوه^{۱۲} نمیدانیم و
لکن حکیم که این معدود تا بالجمیل بایست تشبیه نموده
و بزخرف دنیا تنگ جستن ناس را بیکال تدبیر و مقصد کند و بر او
شایسته^{۱۳} دلم منع میباشد و مقصودی نداشته و نذر اندر^{۱۴} و
جمع بر امثال اهل فرقان در امرش ترتیب نمایند که مبادا و هفی
بر بایست وارد شود این است شان این عباد و چون ملاخطه
نموده اند که انوار شمس قدس تدبیر عالمیان را احاطه فرموده
و اعلام غر و ذکر در کتب بلاد منصوب شده و اشعار را نازل
بخدا عمر و خواستند و بنسبتهای گذر و معنیات نالایق نسبت
داد که شاید با این مقترحات مردم را از خضر و در هر سلطان

اسماء و صفات منبع سازند و بکمال وسوسه و شغولند عقیق است
 که بنشیند اگر در میان خلل مرتفع شود و آنگاه هم نفوذ و الحاطه
 نماید پس توبه با برنجی در چنین بوم و این روح و ادب بعضی از
 آیام ملاحظه نما که شاید رواج و خالی که از سطح این لوح خفیه
 در هر در است اریاح که غلبه و از تو منع نماید و تو را در حرا
 حب محبوب معقیق دارد باری بیخ و ریش مشک مجرب و بیخ
 همام و عصا از فوضات سخا ابی منبع مشو که فضل
 انسانی بلباس و اسماء نبوده و نخواهد بود اگر از راه غایب
 بطور ارات شمس مشرق و مستقیم کنند بکمال اسماء غم
 زبک و الا ابداء مذکور نبوده و نخواهند بود پس بنشین
 ابداع امعرا اگر فضل انسان به امانه میبود با پدر اشتهر بود
 معادل الف همام بر او حمل میشود و از علم ناس مجرب شود
 و حال آنکه مشاهده میانی که حیوان است و کلام میطلبید
 زینهار بظاهر اسماء و هیاهو که خود را به امانه ظاهر و البه
 زهدیه میآید این از حق منبع مشو و غافل مناسبت این
 ملکوت اسماء در هر حال شجره امر طائف و مجرب و مخلوق
 و دیگر آنکه زهد یک محبوب حق نبوده ان اقبال حق

و اعراض او مساوی بوده و خواهد شد مثل این که از حق غافل
 او مشغول شده سرگردان و اسم از او زهد گذرانده اند
 ما استغلو به ضوق بعلون يك نغمه از نغمات قبیل خاندان
 لوجه الله بر تو و اهل این از مشرق کلمات اشراق میباید و الله
 میباید که شاید در این بستر غفلت و ابدار نموده از حق
 اریاح و خالی که از آن بیخ و ریش میباید محبوب است اکا
 وان این است که نقطه اول روح و روح الملک فدا و مجرب حسن
 بنشین که از علما بزرگ و مناجح کبر محبوب بوده هر دو
 اند که مضمون آن این است که بلسان فارسی ملج و مذکور
 میشود که امیوت فریم علی را از مرید او و او را با الف
 مبین بوی تو فرستادیم و اگر تو عارف باور بکن و ساجد
 بدو و میکنی هر آنکه بهتر بود از عبادت فدا سازد که
 عبادت نموده و از خوف اول تو بخند رسول الله را میبوست
 میبهر مردم و از خوف ثانی تو خوف ثالث را که نام حسن
 باشد و لکن تو از این شان بختیبه ناکند و عبادت فرمودیم
 بانکه سر او را بود آینهی حال ملاحظه بزرگی او را نمائید

چه مقلای عظیم و بزرگ است و آن علی که فرستادند نزد شیخ
مذکور و ملا علی بنیادی بوده و دین و ملاحظه قادر و فاضل
ظفر برافز ما باشد که بعضی از اسماء عباد خود که پنهان همه
هیچکدام از او و متاخر صدمه را خلع فریاد و بعوث نماید
هر اینند قادر و محیط است و در آن نازه رؤسای بیان
اراده نموده اند که امر و صنایع در دست نمایند و با این
حلقه عقیده ناس و از منبع عر و جانب محرم سازند و
حال آنکه فقط اوستی منظر قیام جمیع این اندکار از بیان محض
و جز ذکر بر آید چیزی مشاهده نشد و نتواند شد و انهم
محموس و محدود نموده باشند که مفراید الی نافع
فیکل سدر آنا و فیکل شهر آنا فی کادوم و فیکل حین نازله
مر آنا لعلک عنک و این فضل و مر آباء و موجود مادی که
مقابل شمس حقیقه مغرب شوند و بعد از آنکه در کل مغرب
و غیر مذکور باشد الیوم مر آباء حجب مانده اند سید است
بلکه طو برین مصغیر شده اند احسن الفصص که بقرن آسمان
مذکور و موسوم است و بیان فارسی که از لطیفه کلمات

الهی است ملاحظه نمایند تا جمیع اسماء و مشهور آید و این بیان
از بر کست معصفتن ذکر بشود و الا آنانکه بر مقلای عفو الله
ساکند و بویکن تدس لایف باسواه جالس حقرا بنسرا و یا
بنظر مرغی ادراک نمایند اگر چه کل من فی السموات و الارض از
آیات محکم و کلمات متقنه عمل شود اعتقاد نمایند و تمسک
نمایند که تمسک بر کلمات و قی جابر که منزل است شود
نیاست فتعالی من فی الجبال لکن احاطت بوزیر العالمین بکرات
طلبند بقای بخورن شده که قادر بر اظهار الشالی مکتوبه شود
و با اقبال به تکرار باید چه مشاهده بشود که امر الله صنایع
و خجتم آبر عبد را فیه که بقول او خلق شده بر باد نماند
اگر چه فالحقیقه اینگونه امور سبب بلوغ نام شود و لکن چون
اگر چه ضعیفند و غیر بالغ اند احتیج مانند و لکن آن ترک
لغی عن غلظت لک و از لیل علی العالمین بار را ضعیف شود که مثل
اهل زمان باشند و با سماء تمسک جویند و از منزل آسمان
محبوب مانند و کلماتی تلاوت نمایند و از نظر منزل
محرم کرد بد چه که الیوم لکن کل من فی السموات و الارض مر آباء
لطیفه شوند و بلورات رقیعه منیع معتقد که در زیاده

اولين واخرين قيام فابعدوا قلب من حين دخل من اهر بديع
فابعد عن الله لا شيء عن مشهري أبعد واعدل من
مكروم كرتد اياما شله ففرد ايدك انجوه ملاه ففرد
مبهود تدك لب صف بود و احلوا من بين نهي اهر
بان تمك بود اندفع بخشيد وكرانك بقوت بين نهي
رب العالمين واريد شد بد بر شو نهد راني و بان عمر
صلا يرا و يكو بسم الله المهدس الايحي و بان تد الاربع الاربع
لا فديس الايحي واز قنا باب رضوان باصل مدينة واريد شو
لشهاد نفسك غنيا ببناء ربك وناطما ببناء بارك وناطما
بنفس وراك وبقيد انظره عيناك ونهج بر ذناك و
بدكونتلك وتكون من العالمين ابنت وسيف جمال دكا
احبا كود ما من شاء فلبوس ومن شاء فلبوس و لكما
ذكر شده فان شلت و راقا جمال جنت و فخر كشي باسب
وصيحه زن مبان عباد بنعم احلام فافان بر التعليل
والارض بان املاله البيان تالله التي قد اشرف الشمس
عن افق الجنان وللع غرغرف الزمان هذا النامان و على
وجهه نعمة النمان وبيده سحر الجوان وبيد المكات باسي

باسي الايحي هذا الروح المراء اذا فاسر جواب ملاه الانشاء
الانشاء لظهور عليكم لسان المكون من هذا الوحي المخزن الذي
هبط الالواح واستقوا منه اهل ملاه الايحي في اوان الفتور اذا
اخذتم جذبات الذين رنجات النجار ونطقوا على الفردوس
الارض تالله هذا الرحمن بخور تالله الذي هذا الخير التي بدني كات
مكونه نعت جذبات القلب وتعزوا نعت خبايا العز و مستها
اما امل الرحمن في عرش البان واطهر ما بالفضل هذا اسم الله الجليل
واسبق من وجهه بلان الاوار في السر والاجبار و قدت بر اهر
ثم تعون المسلمين ثم امان وياكون واهم با ملاله البيان الا
عزوا انتم عزو من الرحمن كسرو العمام القوس باسي الايحي
ثم اخروا سبف البيان من هذا لسان وغوا بر ويات الايحي
بين ملاه الانشاء لعل الناس يشعرون و الفهم ويزجون
خلف حجاب محدود لظنون وانتم بان هذا الغنى يتلوا
التي لا فو بالي الايحي بل كان واقفا بالظفر اهل ويزجون
الروح الاكظم في هذه المرة الايحي تالله الذي عليه شديك
في جبروت الفتور و قد فو الروح في ملكوت الايحي يتلوا
بالحي في كل حين باسب لسان الاخر في راق الايحي تالله هذا

لعلكم تظهروا باسم المسيح ثم باسم الجيب ثم باسم علي ثم بهذا
 باسم المبارك الذي له المهن العبد^١ رب وان هذا^٢ من الحق
 قد ظهر بالفضاء في خبروت العدل وقام عليه المشركون بما عند
 من البقية والآن^٣ ثم قتلوا راسه بسيفه البصماء وارفعوا على
 السنان بين الارض والسماء واذا بهبط الراس على الرماح يا
 باء لاء الاشباح فاستجروا عن جبالكم ثم عن قديس وسلطنة
 كبرياى فارعدوا لاجل الى منظر يكم المختار لكن قبل
 مسامحة بديكم بتجات قدس تجوب فانصروا اذا في وانكم
 ان تعلموا انكم تحرقوا عن جرم القصور وهذا البيت الاظهر
 للحرمة قد احرم انتم نبيهم ثم تظفون خافوا من الله
 ثم افترقا اصداركم اهل شهدون لحظات الله فوق رؤسكم
 ثم لمكون امام وجوهكم اهل انتم تشعرون فانصركم^٤
 من الذينهم يفتخرون ان بانصرا انا اجيناك من قبل و
 فخبيناك حينئذ ان تكون مستقبا على حب مولاي^٥ وان
 اليك اياكن في الجنة شرق الارض وغربها وتبشر في
 نفسك وتكون من الذينهم ببشارات الروح هم يفرحون^٦
 واصل اليك هذا الروح قم من مقعدك ثم ضعها على راسك

ثم ول وجهك الى وجهي المشرق العزيز الهيم وتل اوبى اليك
 بما انزلت علي من سما جودك ما يظهره العالمين اوبى لك^٧
 على يد عطاياك وجعل مواهبك واسمك بجبالك الاخي في
 هذا العالم من الكثرة المبارك الاخي بان تخطي عن كل ذكر في
 ذكرك وعن كل نساء دون ثنائك ثم الصيغ ما يقر في^٨
 ومغنى عن التوبة الى العالمين اوبى انا الذي قد فرقت في
 جنبك هب لي سلطان عابك ولا تدعني بيني والآخرين
 اوبى لانظر في عن باب عز سعدا بديك وفناء تدس^٩
 ثم انزل علي اهو محبوب عندك لانك انت اعلم بما تشاء
 وانك انت العزيز الكريم اوبى فارسل علي تسامم القصران
 شطرا اسمك الجبان ثم اسعدي الى قطب الزمان^{١٠}
 الترحم الرحيم ثم اغضض رايي ثم التي تليق بفضلك^{١١}
 وجهه من ذلك وانك انت ارحم الراحمين اوبى قد
 اختاره لنفسه ثم انزل علي من سما فضلك من اربع جودك
 وضاميك ثم اقص من لذلك حوائجي وانك انت^{١٢}
 وخبركاهم وهو مقدر وانك انت الفضائل القديم ثم
 بعد ذلك فاشهد ظهرك على خدمته الله وامره ثم انصر

١٧١
 بما انت مستطاع عليه ولا تخد في نفسك ولا تستر كلنا انت الله عز وجل
 فاستر هاتين بك المومنين اياك ان لا يفتك اسم احد ولا رسم فتستر
 امره ولاك لان هناك ولا توفت فيها العرب به ولكن على الامر بدلي
 فاضع نفسك ثم اتبع نفس العباد وهذا ما قد مرناه امدادنا الخاصين ان
 استقم على حب ولاك على شان ان ذاك من شيء عجز امر الله وهذا
 من نفع عليك وعلى عباده الحسنين ثم اعلم بان ههنا من ذلك من
 عن حب الله واناك لما وجدت منه راحة البصاة عن جبال السجيا
 ابعن بانه ابو الشيطان ولو يكون من اعلى الانسان اذا تجدد فيها
 استعد باسرى الفادر لاند بولكم الحليم كذا لا يخبرناك من ناسك
 لا تطلع باهو المومنين انظر للتلاقي اجمعين ان انصهر تحت
 مثل هؤلاء ثم فرغهم الى نل صفة ريك وكن في حفظ عظم ثم اعلم
 بان نفس الذي يخرج من هؤلاء انه يترك بوزن الثعبان ان انت
 العارفين كذا ان الثعناك ويحتملك باهو المومنين لا تطلع
 بملاذ الله وتكون على بصيرة منير لمه يدك عن الشبث ^{الذي}
 والاشادات الى ذنوبه كذا ان يامر بك فلم العارم ان انت
 قل املاء البيان ناله الخي بآتيكم صواغ يوم الغفر ثم ولاك

١٧٢
 ايام السنه ثم هبوب ادياح كره عقيم ويا تيكم هبنا القار لينا
 فبهرو على احد المصين العزيز العذير وانا قد تير بالنعيم من بان لو
 اطلع بذلك واستطاع في نفسه بأخذ فلم العذرة باسم من المقتدر
 العذير ثم يكتب في ذنوب من تير على الله وكذا تير في ربك جراه
 المستركين ناله الخي قد اخذنا ترابا وجنتا بهاء الامر وجو
 فسرنا ويزيدنا بعض الامعاء بين المالمين فلما رونا ذكره و
 اشهرنا السبعين من لاء الانعام اذا امام على الارض وطارب
 مع نفسه المصين العزيز المصير وافق على قول الذي يذكر من
 خلق وخلقنا للسرور الارض وانا لما رجونا في نال المالمين
 في نفسنا وخروجنا عن بين هؤلاء حسبنا واليت حله متكلا
 على الله المصين العزيز القديم كذا انك نصا ناك الامر لستطاع
 هو المكدون وتكون على بصيرة منير وانا قد تير بالنعيم من
 في لاء ثم توبه منظر الاكره من المومنين طلع جلال المومنين
 ليحفظك عن سبهم الاشادات ويحملك ما دافا نافي بين المومنين
 اذا تم على ذكر الله وامره وذكر الله انتم انتم الله الذي لم يمت
 وسواهم ثم انتم تعلمهم ما القيناك في هذا الراج فكون من

ثم من ملك من اهلنا الذين هم اهلنا بالله وآبائه ونحو ذلك
 ومن كان منهم وكثيرا والذين اتبعوا العلم من القلة العزیز العالم الله
 غدا الله في آخر القول ليفيد الله على المشركين ووجهه على المؤمنين
 ذكره الله كهيئة مع مراسله منده لسانه غرر من صيد
 وما ليجده علم استطاعت طاعة اراين فيمن غرر من كنهه
 اراين غرر من بوره ونبات يدر فانه ان حبك ايا ليجر
 خزان السوا والرجح ان تكون ثابتا عليه وكذا لا تزل الامه
 جبروت غرابين ان لا تغرب في ذلك ان ليجر كنه بده فساد
 يغيبك بده لرا اذا شاء واداد والله من امر لا بعد اذنه له
 الظن والامر حكيم ما شاء والله العليم الحكيم وانك لو
 بطريق اسرار النج يجعله الله من ان لا يجر فيمن يسل
 وزان لا يجر وغرر لا يجر وشرف لا يجر كنه حرك
 لان الله المظهر العزيز العليم لشان في فساد ونقص وفي ذلك
 من غرر لا يجر ونكون من الغرابين الذين يجر
 من غرر لا يجر
 مولانا في جبروت الاعلى
 تلك آيات الله عز وجل التي وانما الكتاب مبين ويجعلها ابراهيم

من لدنه ثم ذكرى للعالمين وبها قدرت وقادير لا يجر من كنه
 حكيم ويجعلها باقية من في السما والارض ولا يجر كنه
 غافل يجر وانما الحكيم الذي يجر كنه في السما والارض
 انما الكون الرحمن ومن يحق منها ان يجر كنه في السما والارض
 وبها فصل الله بين الحق والباطل والنور والظلمة فمن لا يجر
 وبها فصل بين الحق والباطل لا يجر كنه وكذا في قسم الامر على الواجع
 انما يجر ان استمع ما يجر اليك من جبروت ربك الذي اعطاه
 بانه لا اله الا هو قد خلق العرفان نفسه الرحمن السميع العليم
 كما يجر وسلي من غنده ليشهد برهمن الله وانه يجر
 من غرر لا يجر مقرر من رابع ومن الناس من اعتك الله فاذ
 بلقا لله وشرب من يدك التسم سلسل الجبروت كان في
 ومنهم من قام على الارض وكثر بايات الله المظهر العزيز العليم
 وقفت السرور وانت انت السيد الامام يوم الذي انشئت
 شمس البيان عن افق الرحمن وطالع جمال البيان ما ستم
 اذا قام الكلال على الارض ومنهم من قال ان هذه الامام
 انما هي الله العزيز العليم ومنهم من قال بجهله كما كنتم

يذكر

١٧٥
 بذلك احد من العلماء في معنى وكنا من الشاهدين ومنهم من قال
 ما نقل في الفسطاط بل من كتابات الله وكرامات انما كانت منه بما
 خرج من قلوبهم فذكرت من العظماء وهم كانوا اول مقام
 لمن القوا به وقالوا يا الله قد جنتكم امر الله بكم ورب
 اياكم الاولين ويا جبرئيل انظر الى الله عندكم فانظروا بما نزل
 عند الله وانظر الى الله من كتابه من العارفين ويا جبرئيل انظر
 الى الله ما عندكم من حجة الله وبعث الله وانزل به من
 لفظه لكم الى بابات وافق بين ويا جبرئيل انظر الى الله
 ان اسموا ملك الرحمن وكونوا من المؤمنين هل عرفت ان
 يقع اسمي في اخر نبي المفسر العلم اليكهم كلما زاد في
 زادوا في فضل ان قلوه في الفقه الا الله على العالمين
 ان من علم الناس وتلويح من عبادنا المتكلمين وروى
 في كتابه الواح بل كل علم جليل بان لا يفتخروا احد من الظهور
 فما خلق من السما والارضين وقال يا قوم اني قد اظهرت لفسه
 لفسه وما نزل اليك الا لاثبات امر الله وانظر الى الله
 به كما استر من اهل ملاه القرآن راذا امدتهم ذكره فاسعوا
 اليه وخذوا ما عندنا لان دون ان يفتكم لو سكتوا الى
 وان را الاخرين فلما دفعت اسمهم مع لوبات وستين معبد
 قد شقت سماه الفقه وان جمال على بالي من اتمام الاسماء

يحيى اخرى اذا ما على الفناء بهذا النور المشرق من سطر الاذن
 وشقق الميثاق وكثيرا به من مار يوانه وبعده وبادا اياه وكثيرا
 به غانه وكان من المشرقين الى ان قاموا الى ذلك كذا كان
 هؤلاء النافذين فلما شهدوا افسهم عجزوا عن ذلك ما واصل
 النور ويا قوم في كل حين بكم به ويا لبيد مع به امر الله فليقل
 بذلك يسمع انفسكم وان ذلك النور لا ينفق من العالمين وان
 يذبح شي وان يفتحه امر ان افسهم فلا تفك وان كثرتم بجمع
 اليكم وكان في ذلك مقدسا من نبي الله المشرق ان اعدوا لئلا
 بالله ما الله لراهم يدان اذكر لك ما ورد في ان جبرئيل القوس
 ولا الهول وكان الله على ذلك شديدا وانك انت حافظ
 فسات ولا اخطب هؤلاء ومن في امر يدان ان المشرقين ان
 رايك بنفسه لا بد من ذلك دون ان يفتك شي ومن في ذلك
 كل الاشياء ان انت من اسماء من اخر من نافع لجان بان
 ذلك النور والفضائل ثم خذوا من اسماء باسم ربنا الذي لا
 على بين الامرين والنداء ثم اشرق فاما ولا تكن من الصابرين
 فانه حين الله يسئل الكاس الى سفنك ليعقون اهل مدلا
 الا على بان سفنك بالانما العبد الموقن بالله واصل مدلين
 البقاء بان من تلك بالانما الشاوب من كاس حبه ويا اذكر
 لسان الكبرياء بان يفسر لك بالانما العبد ما فرت بالانما به

بِأَلَا تَتَجَمَّعُونَ أَفْطَحُوا مِنْ كُلِّ مَنَافِزٍ أَلَا تَتَجَمَّعُونَ
لِكُنُوتِكُمُ الْعَبَاثِكُمْ وَالْمُحَمَّلَاتِ لِيُفْضَلَ وَتَأْتِجُ أَمْرًا وَكَأَنَّ
الْعَزِيمِ وَالْجَهْلَاءِ ذَلِكُمْ وَنَالُوا مِنْهُمْ أَلَا تَتَذَكَّرُونَ

أَلَا تَتَذَكَّرُونَ

نور العبد

بسم الله الرحمن الرحيم

مشهدا أنه لا اله الا الله ان هذا الصلوة فانه من افنى الابد الى الابد
و هو من يظن فكل شيء بانى ان الله لا اله الا هو العبد العبد العبد
ارسلت الواسل من قبل الله لا قبل الهنا وبعث رسول الله لا اله الا الله
اسلم من المكنات الا لله من العبد العبد و قد نادى بكل اسم طالع ان
الحق و مناهر صفات الله تعالى و قد نادى الله تعالى و قد نادى
انتم من العبد العبد و جعلنا لكم من الله لفت لفتا بان يفتد الشئ
للتدين الطاهر الراجح ان ذلك احاطت و قد نادى الله بكنات و قد نادى
على العالمين و ان الله انت بارك و ان من اسنى اسمع ذلك من هذه
الدية التي اوتيت بالحق و قد نادى في قلب البقاء و قد نادى الله الا
هو ان هذا اللبالب الهما انه على من في السما و الارضين و قد نادى
الوحيد ذكرك لدا انزلنا اليك الآيات و ارسلنا هاهنا اليك فضلا
من الذي اعدنا لك ليكون من الشاكرين و قد نادى من قلبك و
اشعياك ان الله ربك و رب آياتك الا انك ان اسقم على امر

امر ربك فذلك الايام التي انا طوبى كل القوم من ربك
الا ان الله يدرك من شدة و انه ابره من العبد العبد
بان الذي خلقنا به فخلقنا من تحت الارض و من قلم غيرنا
فلمنا عبيد و رابع العبد العبد عن غفلة القناع و عبادت
الله العبد فلهما ففاني الله من مكره اذا قام على كواثر
فانه الى افترق في حقى كتماننا بعرف كذبا ما كل من كان له
درابه و لو كان افترق من شدة و لو كان افترق من شدة
فكان فيه المآهل قبل منه نفس لا فواضل الى العبد العبد
بعد و اذا قيل الشئ من العبد العبد من العبد العبد
فواضل الى العبد العبد من العبد العبد من العبد العبد
المقدس العبد العبد العبد العبد العبد العبد العبد العبد
كان الناس ينظرون بدمعهم و يكونون من العبد العبد و انك
انما تعلم نفسك عن كل الخبيات ثم ضم غولا تحت ريك
التي من فوقك على الله فكل الامور و كل من لا و كل من اياك
لا تخفى في شئ فخرج بفتح الهمزة و لو ان عين الله سفلت
و قد نادى و لسانه يظن بهذا الذكر الحكيم و انما الوفاء

ماورد علیها فی سبک کل ما معجت من الاول الایام الجید
 کان الله علی ذلک شهید عليم وکنی اناسنا شیخ ^{الشیخ} یظهر
 من بزرگوار بالحق بین الخلق اجمیع فی باقرم تالله بحدیث
 الذکوات المجهول الذکر ان نبی رحمة الله وکنی بید الله
 ولو یعرف عن سره فاولاه کل العالمین وانک انت یا عبد
 اسبح نذاری ثم استقم علی امری ولا تخف من احد الا من
 یجربک عن یوم الذی اشاء بین والیه تعلیک وعلی الذ
^{بسم الله الرحمن الرحیم}
 استقامه وایضا علی الامیر سلطان ^{بسم الله الرحمن الرحیم}
 بسم الله الرحمن الرحیم

مقامات است گذشت و روزیکه سلطان بشارت مجبات صفات ^{سپاه}
 بیرون خرامید سنجات علم را منشق نمود و خام سکت را درید
 و کشف و حجاب لسان و لب الامر باب بیکه آمد بسمیکه
 و خان از فضل نعم مبارکش بتبارک و عظام بیان از فقرها کوش
 بیانش ستارک پس الیوم سالکین فاک هما باید از کمال آسود
 منفعل گردند و بیانات شافی و صفات نایب الهی و تعینا
 و ربنا و غیره بایان در هر میزان معانی ناطق شوند بیدایح

فما ت علم اسکا را در هر جنب و ولله و سره را نرد پس انوار حیات
 ذوالخود و الجمال حیات و هم را پاره کن و سنجات سکت را بد
 چون عاشق به سیر زبانه اسباب بیرون خرامید ناز سدی
 منفع شود و نه از عرف تجویب چه که در این سبک شاد که ذکر
 آن در اربع سلاله شده فذلک کبری و بلیه عطی البدر
 کشاید بسمیکه بر نسیع از کثافات منقطع شوند و عشاق
 از دلباهن معشوق مانع گردند که شاید در این ایام و اوان
 و احسان ان غنیز بجا بخت حق و تمسک شود و بدین جهت
 او مشقت و بازم محبوب چنان ثابت و مستقیم شود که
 اکبریم هبا کل بعینه و نفوس منعیه اراده نمایند که او را
 از سر الحاح مستقیم معترف سازند که در نباشند و در کمال
 نهاید از غرض ظهور من قدم استقامت مستقیم کن که
 ارباب فغان از سطر شقایق در هر یوب است بسمیکه
 هفت صرب مشاهده خواهی نمود که او را از صفه را از
 امر به منقطع نمایند و با تواب یکسان کنند پس

و قد سبر و خرم بوشهر اعظم مقبل شو نالازيرج القديس
 اختم اكرم از هوب ارباب اشباحيه و مرمر نجات سبر
 از خيره القية منغلل شوي بالكره و ولداني بسمه كره
 از ركات توفعات حق ظاهر شود على شأن تغلب كل
 الوجوه الى وجه ربك و تستعد كل الاذان للجنات
 بارئاته و تصفى كل الصدور لانتفاع شمس خالفتك
 و كذلك قدر ربك من قدرة التي اعطيتك على هيكلك
 الكلمات في هذا الكتاب ان تكون على امر ربك على
 و المصهين فاعلم بان لكالك الى الله في هذا الموضع
 البصفا بليغ بان يقدس قلبك في تلك الايام عن كل ما سمع من قبل
 لان الناس بعد الله غايب عنهم مشهور العبد و لكنه اختاروا في
 امر الله المعين اليوم و بعد منهم فكونوا اسألوا الناس و اغروا
 في كتاباته و كلمات الله بما همهم هو انهم و نسبوه الى الشهور
 العصية و ما كادوا ان يفتقروا و بعضهم اتبعوا اسلافهم الى
 ابد و هم في كل ما همهم انفسهم و وضعوا لهم احاديثا و
 امده العدل ليقبوا اليهم كذلك كانوا في هوا انفسهم

و منهم الذين هم سافروا عن الله بارئهم في ايامهم و سلكوا سبلهم
 و ما كانوا الا بائعوا للعاور و كل كان في كساد يخطط لولوا و ما كان
 الا بائعوا و الله و هو سبي اكره قديرا فكم ظهرت ابله لاف بين السفا
 و بذلك اختاروا القول السجده بالكره كما انهم تستعدون في اوقات
 ثم في اعمالهم تستعدون و لما كان الامر ينزل الى القضاة كلف قدر
 ان تعرفوا من الباطل بعد ذلك اختلوا كما في امر الله حيث
 تجار الذين منهم على امر واحد و كان يمشي كانوا ان يخطفون فيلحق
 لك والذين هم يبعون التي في تلك الايام التي كل حبيروا
 اشدت انفسهم عدود بان تفسدوا انفسهم و لم يكن
 بشهد و يرى في ارض انكم يمشي في انفسهم من قبل الامه
 لان الذين يمشون تلك الكلمات و الاختياره اليهم لم يفتقروا
 و جوههم كانه حصره سمه الله من روع و بهو الناس كالسفل
 فيه و باخذ في الكذاب من الله العزيز المحيرون و اولئك ان
 صدر الى الله و احبوا بهما اليهم عن اخير الذين هم كرهوا و اسروا
 و اسروا اسراج الله الذي هو قد و بعضه سلف مصابيح الملوك
 معبد الناس الى ساحه القدس و القفل و بليغهم الى الخواص
 و معذلك لو يحتاج احد بشي الى الجاشع من شرايع الربوع
 عزيز مشهور و لكن انك لما فقت على باب الله ما حجب منه احد

من الخلق من الذي خلقك وشعاع من هذا العالم المذنب المتنجس
 المكفوف لتكون النجاسة بالغة من الذي الله على كل من شئت
 ولا بد من فعل الناس عن هذا قدر الغفلة بغيرك الله يومئذ
 فاعلم بان الكائنات لله وبغيره انه معاني بغيره عارف
 تأويلات بعد تأويلات وهو ذات واستأرا ودلائل
 وحكم بالانهاية لها ولكن يعرف احد حقائق ما فيها الا
 من شاء وبك فمن سعادتهم كنوزهم كنوز عافى عن كل
 ولا يعلم اسرارها الا الله العزيز القدير الهود وسيعلم ان
 من ينجح في مهوات القريب والغريب وقد است بصره في
 وبلغ للفقاهم الا ان يبعد اذان الودعة فربيع بان لا اله الا
 هو وانه هو الذي كان ولم يكن معه شئ من شئ اذا فاعلم شكل
 المعاني والحقائق المكفوفة في الحقيقة بل ان يكون فيكون
 كذلك فالحق الوجود من فجات الحق فاعلم ما بظلام
 حرج ان في الايمان والاعمال يتجلى في ذلك وتوحي هذه
 الاذن وتصفى الى سائر الاصل في مقعد تدبر بحروب
 بان المقصود من الجهد في الله في جميع الناس ان يكتشف
 في يوم الله على من يخلص نفسه وهذا الحق معلوم وفيه تعبد

تعبد الولاية وتعلم ذلك العيش وتوقع مهوات العبد وحشر
 في كل الخلائق ابعين وبكل ما لا في الحيرة الباطلة وبخون
 وبكل ما كان ان يظنون وهذا من يوم للبح قد نزل حكمه في الدنيا
 كما انهم اقربون ولذا ان يترك مجيد وان يختص بهم والحق يوم قام
 قام فيه الله يستحي بالجميع لو انهم تعزبون ولما قام بغير في ذلك
 اليوم على الامر لهذا سعى بهذا الاسم وصار خد صابا كما انهم
 اعتدون وهذا من يوم الذي سعى بالغبان والفارعة وشا
 والواهيه وغيرها من الاسماء لان في كثير من ذلك وكل ما
 انهم لا يعلمون وينتجى باقيا ما لان فيه قام الله بآياته
 ظهر بكملة فطرت عقلا في هذا وتزلزلت الارضين وبانها
 الا الذين هم صعبا وكانوا بايات الله هم موقنون وقصبي
 العقبة بقيام الله وما اسركها الا الخلق من اوسع من
 ايام الله كيف نزل على الذين هم من اوسع من السماء الغرة ما نزل
 وكل كانوا بها المستعرون وفي كل جبهه باخذهم عن الله من
 شرطهم عن فؤاد القرب والوصل في كل يوم يترقبون بل
 كل ان اتقوا بفضل من الله في كل حين نزلت عليهم ان
 المقصود القويم بايديهم سفر انه فاضل ان بايامه فيهم
 واسبق في الفضل وكان من الذين هم كانوا باياما والروح

قصت كل ذلك وصفت القيمة وانا بكي يحزن سراً فتراها
وانتم يا معشر المعبدين فابكون فواخوانا بما طوت القبة
وغطت الجبال ورجعت وغنت الورق وسدت ابواب الفضل
بعد انقضاءها واجمعت انوار الوجه ومنعت بانوار السماء فيها
الكتب ايها الذين كهزوا وبذلك احرقتم اقدار الذين هم في
الاسماء ان يكون فاق لكم يا ملائكة الارض والذين اتبعوا في
افعالكم واعمالكم فانكم اعرضتم عن جمال الله بعد ان انزل اليكم
واشرق عليكم من افق قدس محبوب ولا تشعرون بمقاماتكم
انتم حينئذ لا تشعرون وان يلم بكم احد الاقرب من السموات
وهذا ما كتب الله بابك القدر على الراح فتم محفوظاً وعلاً من
سنة الله التي صنعت بالحق لا تبدل ايها فلولي ان يبعث من
فراذه في يوم لا يبيع الكثرة في محضر الله المخلص للخاص القدر
قرا ملائكة الارض فوما من طرفة بكم وتداركوا بها منكم
فارجعوا على انفسكم ثم من جمال الله لا يحجبون فواخوانا انفسكم
شيئاً في الملك الاخذ ان انتم ائتم من ان في انفسكم تنفكون
قل يا قوم فوالله لو انفقون بما كتبت ايديكم من الذين ستموا
على مقامكم ومن شكوا في البوت وقعدون على الهلاك

كيتاً الذين هم على انفسهم بكون بل السد من ذلك بحيث ان يري
حكمه ولا تداره من العلم وبسطه عليهم حينئذ يفتح الرمز على ايام
والا للواب هم يرجعون ثم اعلم يا اخي بان الله يفعل خفية في
منوره ونوره ما يكون ما اطلع عليها احد الا الذين هم بخلتهم
في هو القرب يطهرون ولو لا احد من هذا العالم الى احد من عالمه
الاخرون ان كان فوه ليخبر ويقول سبحان الله الخالق البارئ المصور
الغيب المستند للسموات والارض ومن غوامه عالم لم ير يقب بغير من
للجود والفضل ولا ينقطع في ان ولو عمل اليه احد ليجد كل الفضل
فكل حين من الله العزيز المحبوب بحيث لا يفقد من شيء من الفضل
والرحمة والعناية والجود والكرم الذي كان والى الله لا ازل الى
آخر لا اقولهم ويتعلم فكل دقيقة بكم في عظمة ذلك انتم ايها
عليك والملك الاشيا الذي يتغير فيها المادون فغنيان من
اليه ويعرف قدمه اعطاه الله فضيلة لا ما سواه السابقين
يدركه الاخرون والحمد لله الذي يده منه كل الحكام والملك
بمؤتمره ما قد سوا انا امره في يومه فوالله ما سواه السابقين

ذكر جملة رايك عبدي بالحق في هذا في ملائكة الارض والذين هم

في كل حين بما نتمنه عليه بول على السما والارضين وهذا من كتابي عليكم
فيه ما يريب الناس الى ساحة قلوبهم ويشهد بان لا اله الا هو ^{يحل}
عباده وكل الذين يبعثون فوات الله ثم يبيعونها
كاملت بغير نصيب من فوز الله العزيز القدير كذلك فاشهد بولس الرسول ^{منه} فيقول
الناوحيين لله بما انتمس وهذا ذكر من لانا لا كين قال املاوه الارض
لو قد سوي انتمكم وارواحكم لتبدوها الطيف من البور وهذا من ^{سقط} الملائكين
وان تطالبوها بالله ما راكم لتطيع فيهم على الله المعين العليم ^{تعد}
فيما نانا القرب وبما يفيض ابدانكم واجسادكم وكل اكم وعلماكم
صعبت فودع شيايت مناعا للعب وبما اخترت بحبات النوا ^{لست}
بيدكم وبين انوار الوجه وكذلك فعلمكم سبل الحق لتكون من
الغارة من قل لو بقيت قلوبكم راحدا لفتنا فيها بكون متعافا
بالذنا ورخا وفيها التي تجدد وارواح البقاء عن قيس قدس منين
فانما بول املاوه الارض ما امركم الله ولا تتناقصوا فيها حد ^{في}
الكتاب ثم شكروا عزة الله المتدبر العزيز الجيد وان هذا
روح فيه تنطق الروح بلعنات البقاء وفاتي عليكم ما نتمنه
لكم عن صلا فانتم في ممالك المرح وفيه شهدا وذكر من ^{الذين}

وكذلك يخصص الله برحمته من يات ويترى عليكم من سما الغرض ^{كم}
عز بدع قل يا اهل الارض فدا انفسا ومصالح الغرض في رجاء
القدس واستقاء منه اهل ملاه البقاء اقوال الله ^{عنه} والجميع
ولا تكون من الخبيثين وقد صنعت قدبرت الله بانيك ^{لنا}
الغرض فسكو امها يا ملاه البيان وهذه لغتهم لكم من كبر ^{الارض}
وما كن فيها من خواهر عز مديرونا اسرعت شمر الجبال ^{سط}
الزوال وانتم رقاء على فرس الفضلة ومنعم عن هذا الغنى الله
والدركه عيون المربين اقواله ثم اساكوا سبل الرضا ^{الار}
الله المتكسر العزيز الجيد وان لن تصروا سبله انا انكم
بالحي تحرف مما اعطاني الله لتكون لجهه باله على كل من في
الملك اجدين فاعلموا بان الرضا مرليب الانعامه لانا انكم
ما يجرى الله من قلبي وهذا يكتبكم عن ملك الارضين ^{بين} والار
ومن يريد ان يهلك سبل الرضا يبيع له بان يكون انسانا
عن الله باره فيا قدبر له وبما جرى من قلبي على الحي وبكل
ما حدد من غنائه على الواح قدس حفظ وان يكون راضيا
عن نفسه وهذا لم يكن لاحد الا بعد انظما عن كل من في

السموات والارض ان اقم من الملائكة لان الانسان لو كتب في
القلوب ذنره من الحق ان يرضى عن نفسه وهذا ما
لكون من الراسخين وان يرضى الى مقام يكون التمدد
عنده سواء لان كل ذنره يقدره من مقلده فلا بد وان
بعيد الله في ازل الازل ويكون في نفسه بما يشاء من الباطن
والضاهر ان يكتب اسم في الالواح باسم الراسخين من قلم
قدس منبر لان الذين يقررون في ارضهم بحسب الله ثم
ثم يغيرون من البلايا في ان يسلط عليهم حكم الرضا فلا
ما نال في الكون في الحب من الراسخين وكيف يمكن ان يد
احد في قلبه بحسب الله ثم يكره مما يزل عليه من محبة الراسخين
الحكيم وان يكون راسخا عن احبا الله في الارض ويخفى
جناحه للذين لا يرونه لولا كبر على الذين انما كان له
عليه وغرور باقه عن ذلك باه الاله المخلصين ومن رضى
عن الله ويبرضى عن عباده الذين اموا به وبأبائه وب
الله انصقت فيه كل من في السموات والارض لان قسا العبد
عن بارئه لن يثبت الا برضاه احبا الله الذين انقطعوا به
وكانوا من المزمكين فاستقب يوم تنفخ فيه الصور وتنطق فيه

فيه الروح بآتيه ابواب الرضوان وياق الله باسمه يدع اذا ناسرنا
البيد املا البيان ولا تفتوا القوم من ان وهذا من اسلم الرضا
لا تفتلوا فيه باملا للمؤمنين حينئذ تجدون لسان الرضا
عن شرف القدس وتأخذكم غلبات الشوق وتغلبكم في المقعد
عرايين اياكم يا معشر البيان لا تقصروا في انفسكم ولا تخشوا
عن جمال الله العزيز الجيد فوالله قيامكم بين يديه مرة واحدة
لهم عن تلك السموات والارضين ولكن انك انت يا ايها السامع
للاله فاستبشر في نفسك لانك وصلت في ما يشاء الرضا وكنيت
الى ما يدبر القدس في السماوات وانا حينئذ نشهد لك بانك
طوبت في هوا الرضا وتجنبت عن جنك وقصرت بعين الله
العزيز الكريم وطاعت عن ذك بارك وسافرت الى الله عز وجل
في بقعة التي توزرها الهل سادات للذلة في بكر واصل فلو
لك ولئلا ذلك الذي يفتهم الله بالروح في سائر البقاع ثم قلتم
المرآة ومعوناته الله من وراء حجابات القدرة وزلزلوا
بقعة التي بطون في حوله اسد رات السحاب تطلع فيها
الناس كل من دخل في قبس الوجود من الارين والآخرين ثم اعلم

حُبِكَ رَبِّكَ هَذَا رَسَاءُ اللَّهِ مِنْكَ وَعَنْ هَذَا مِنْ نَبِيٍّ
الَّتِي شَرَعَ عَنْ يَمِينِ حُكْمِ اللَّهِ وَلَنْ يَتَغَيَّرَ تَغْيِيرَ نَبِيٍّ وَلَا يَجْدِلُهَا
بِأَصْلِ أَمْرِ مِنَ النَّاسِ بِهَذَا وَهَذَا مِنْ دُورِ بَعْدَةِ اللَّهِ فِي قُلُوبِ
لُحْدَةٍ هُنَّ وَهَذَا مَا يَكُنْ لَكُمْ عِزٌّ مِنْ دُورِ هَذِهِ الشَّيْءِ
لِجَارِيَةِ لَنْ يَتَرَكَ سِرٌّ مِنَ الْكِتَابِ وَالْأَرْضِ الْأَبَارِ فِي اللَّهِ
لَهُ وَكَذَلِكَ فَصَلَّاءُ آيَاتِ الْبَلَى لَمْ تَكُنْ مِنَ الْمَوْقِفِينَ وَ
أَلَمْ أَذْهَبَتْ وَرُوحُكَ بَغَاتِ الْوَرَقَاتِ وَجَدَتْ هَيْكَلِ
سِرِّكَ بِقَبْرِ الْبَقَاءِ فَارْجِعْ إِلَى بَيْتِ فِي أَرْضِكَ وَكُنْ مُبَشِّرًا
مِنْ لَدُنْ آتِي الَّذِينَ قَدْ كَانَ الْفَرْجُ الرُّوحُ لِمَنْ الْمُسْتَبِيرِينَ وَكَثَرَتْ
آيَاتُ اللَّهِ وَكُنْ كُنَّا نَمُوتُ عَلَى الْوَيْسِ عَلَى أَهْلِ دِيَارِكَ لِجِدِّ بِهِمَا
أَفْضَلُهُمْ وَارْجِعْ وَاحْتَمِمْ وَهَذَا مَا نَأْمُرُكَ بِالْأَيِّ لَمْ تَكُنْ مِنَ الْمُسْتَعِينِ
وَلَنْ تَقْدِرَ عَلَى ذَلِكَ الْإِيمَانِ تَقْبَلُ إِلَهُ اللَّهِ بِكَ لَمْ تَكُنْ مِنْ مَصْرًا
عَنْ كُلِّ مَا فِي أَيْدِي الْخُلُقِ أَجْمَعِينَ وَأَنْتَ إِذَا جَدْتَ فِي نَفْسِكَ
لِقَدَرِ أَنْ يَجِدَ النَّاسُ وَهَذَا مَا تَعْظُمُ الْوَرَقَاتِ بِالْأَيِّ لَمْ تَكُنْ
مِنْ الْمُحْسِنِينَ الَّذِينَ سَبَقَتْهُمْ الْعَدَالَةُ مِنَ اللَّهِ وَذَا قَوْلُ حَلَاوَةِ
وَسُورَةٍ عَنْ يَمِينِ الَّتِي تَغْيَرَتْ عَنْ حُجَّةِ عَرْشِ عَظِيمٍ ثُمَّ دُكِّرَتْ

مِنْ لَدُنْكَ لَمْ تَكُنْ مِنْ أَمْنِ بِاللَّهِ وَأَيَّامُ فِي أَرْضِكَ ثُمَّ الَّذِينَ هَاجَرُوا إِلَى اللَّهِ
وَدَخَلُوا فِي جُورِ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْكَرِيمِ وَمَعَهُمْ حُرُوفُ الْكُتُبِ الْكَاسِبِينَ
الْمُسْتَعِينِ وَتَذَكَّرُوا حَيْثُ فِي الْكِتَابِ بِرَبِّوَاتِ الْمُسْتَعِينِ وَمَعَهُمْ
حُرُوفُ الْكُتُبِ الْكَاسِبِينَ هَاجَرُوا إِلَى اللَّهِ وَآيَاتِهِ وَكَانَ مِنَ الْمُتَقِينَ وَ
كَذَلِكَ حُرُوفُ الْكُتُبِ الْكَاسِبِينَ ثُمَّ رَجِعْ بَادُونَ مِنْ لَدُنْكَ وَكَانَ يَجْزِي
الْحَبِّ لِمَنْ الْمُتَعَسِّينَ وَمَعَهُمْ حُرُوفُ الْكُتُبِ الْكَاسِبِينَ سَمِعَ نَعْمًا لَكُمْ
وَدَخَلَ فِي لَدُنْ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ وَمَعَهُمْ الَّذِينَ هَاجَرُوا وَرَجِعُوا وَ
مَا ذَكَرْنَا أَسْمَاءَهُمْ وَكُلِّ بَلْعَانِ الْفَضْلِ عَظِيمًا مَا لَا يَذْكُرُ كُلِّ
الْخَلْقِ أَجْمَعِينَ سَمِعَ فِي لَدُنْ اللَّهِ عَلَيْهِمْ شَرَّتِ أَعْمَالِهِمْ
يُطَهَّرُونَ بِأَجْزَعِ الْيَمِينِ فِي رِضْوَانِ دَلِيلِ كَرِيمٍ وَمَعَهُمْ الَّذِينَ
سَافَرُوا بِقُلُوبِهِمْ وَكَلِمَ أَسْمَاءَهُمْ مِنَ الذُّلْمِ الْقَدَرِ عَلَى الرَّاحِ
عَرَفَتْ نَبْعَ وَسَبَقَتْ لَدُنْ اللَّهِ عَلَى رِجْلِهِمْ أَنْوَافُ الْفَرَسِ وَ
يَدْخُلُونَ فِيهَا إِسْلَامًا وَرَحْمَةً مِنَ لَدُنْكَ وَكَانَ فِيهَا طَرِيقُ
فَرَادِ اللَّهِ لَوْ يَطْلَعُ عَلَى أَهْلِ السَّيْرِ وَالْأَرْضِ أَقْلٌ مِنْ أَنْ يَجْعَلَ عَلَيْهِ
لِلَّذِينَ سَافَرُوا وَهَاجَرُوا إِلَى اللَّهِ لِمَنْ عَنْ كُلِّ بَعْدَاهُمْ وَذِكْرُ
الَّذِينَ سَافَرُوا وَكَانَ يَذْكُرُ لَكِنْ أَحْتَبِرُوا كُلِّ مَا كُنْتُ يَذْكُرُهُمْ

خاف من الله وكانوا قوم سوء اخبرهم قلوبهم الملائكة
 فاصبروا بما يحرك ولا تجزعوا عما يسهل من البأساء والشرار
 خوف اجور الصابرين سيعلم الذين اياهلنا وكل من يصون الى
 مفرصهم في النار لا يضرهم من نذر الله المظاهر الغالب الذين
 قلوبهم الاخرى اما لنبدرون تغيرات الملك وتبدلات
 الارض بحيث ما يحض من ان الاور قد يتغير فيه الكواكب
 نباى شئ اطمانت قلوبكم ونفوسكم فويل لكم وما عملتم
 في الحياة الباطلة وانكم اقبلتم الى انفسكم واعرضتم عواليكم
 خلقكم ومرتكم وكان عليكم ارحم من كل حرم قل فوالله
 ما انتم الا كسافرة فيل شجرة ولا ابدان تزل ولا تطفئوا
 به وما ينشئنا طمنا بنا لا باخذ الفنا ويكون باقيا ..
 بقاء الله الباقي الدائم العزيز هل وجدتم اصابكم بمثل
 لئاليكم او شبابهكم بمثل شعبكم كل ذلك ذكرى لكم بالاله
 السليم وما نذرته الا لاختلاف ذات نبيك سيعلم الا ان نذركم
 بقبا انفسكم لئلا تلتفتوا اليها ولا تكون من المتكبرين فتكلموا
 بحمل الله ثم اعتصموا بصرة الدين وهذا ما نذركم لكم
 من اصعب عزمكم كذلك علمناكم جواهر العلم ونفادكم

بذرائع الحكمة والفضياكم حظا من العرفان واشهدناكم سبل النور
 لعل يفتن به قلوبكم وتلويب الحارفين والمجيد عز رب العالمين
 والرحمة عليكم يا ملاء البهاية حين اذا احب ان انقطع عن كل
 الاذكار وانما ذكر في نبغات التي تجذب فيها ائمة الهدى
 فبجنانك اللهم يا الهى فارسل على محبيك ما تخرج به قلوبهم
 وتكون برفقهم ليدذكرك في الجهر كما يذكرك في السر
 هذا عند قدرتك المحيطة لسبل يسير ثم ارفع بايجوزي
 نصرك وانصارك على اهل ملكك ليجمعوا في نيل غنايتك
 هولا المشركين الذين تضرعوا في ديارك وتشتا في بلادك
 ولن يجيدوا لانفسهم ما ولا اليك ولا مهربا اليك ولا
 ملجأ الا امنتك فجمعهم فيظل شجرة عنايتك ثم اكرمهم
 بفضلك وانك انت اكرم الاكرمين وانت تعلم بايجوزي
 كيف فعلوا اعاديك باحبائك بحيث اخذوا منهم كل ما
 يجودك ويردوا عليهم ما لا سمعت اذن احد من قبل
 ترك من ارض الاور قد سفك فيها ما نهم وياقني
 حطب الاور قد احتوت به اجسادهم وكم من صديق

باللهي موزون كبير وكبر من أم تتج لآلها وكبر من ابن بكي لآله
 أنت احصيت كل ذلك وكنت عليه شهيد وانك انت الله
 تشهد وتوتى كيف احاط الظلم ارضك وديارك بحيث
 تشهد واحد انا العدل وكل تبعوا الشياطين وكاد ان جعل
 الامر لي قام يرتفع عن الارض اسمك وانارك وكل اخذوا
 لانهم الهة من دونك تكون على ذلك اعلي خيرة لعل
 كل اهل ارضك ظلمات الغفلة بحيث لو يذكر احد من عبادك
 على سبيلك ولين استنقذ رايح حبك وكل اخذوا الدنيا
 لانهم وليا الآلاتينهم وجعوا اليك وكانوا من الامم
 وفي كل الانبياء باللهي اعاش مع العباد واسألهم في
 غفلة عنك بحيث يتجهون بكل وجه دون وجهك
 المنبر وبكل دينة سوى ملاين عز يربيك كاندك
 ما ظلم ومارهم وكذلك وجدنا الانبياء من آل الله
 ووصلت الذلة الي قام لن يتدروا الصالح ان يذكر
 ولرب يدان ان يضروا كلناك يخفون في ما كتمت وليك
 استدعت قلوب العاشقين ولو فضل باللهي هذه الامور

على نفسك فاحصرة على اصحابك في ارضك كيف
 من اعدائك ملا ينفق لك انك فباليت كلهم يعرفون
 بشهدون ويصبرون ولا يعرفون ملا لا يلبس لك الدين
 وانك لو تدعهم على تلك الحالة فوعزتك ليعدم انار
 سالتك في ملكك وتقدم اركان حكمك في ارضك
 ويحيى اسمك ورمك بين الناس فباللهي ومحبوب
 تمسك بيدك الامور فانزل لهم ما يهتكم اليك ثم
 ارتفع هذا الصبي الذي قام عليك بقاءهم الذين هم
 في مواه لطيف لرض تغدرك عن الا الكافرين
 اتى باللهي اعلم بانك اردت ذلك فبكل اهلك
 ما بين محليد لظهور يدك وهذا الذي بين اذا فاعل
 عليهم باللهي من ذمة اياك الميثية واحكامك النافذة
 التي لن يردوا البدء ولن يفرها الصراة ثم اثبت با
 محبوبي هذا على الواح غرختة وكتاب تدس حكمهم
 لكن لي باخذ النور لن يربح اليه حكم لك بل

ثبت فيه الامور من ظلم حكم قد برئ ثم قد برع به بالحق
 خبر لعبادك ومبدك للمعبر ثم وانك انت الحاكم القاضي
 العالم للعصا الحكم الالهي الذي تصبر على اعدائك فتصبر
 عزك في العلم الى قيام الله شكرا لعبادك في بلاط قدرك
 بلا استناد ونما بعد ابقائي بانك انت المقدر عليك كسنة
 وانك انت اقدما لآدم بن وانت تعلم بان جرحي له
 يكن على نفسي ولا على ولدك تحببك بل لما شاهد بان
 الكل اعزوا عنك وعن جلالك واتخذوا ايانك سخرى
 لذا تحرق كبدك ويحرق سرور وبيك عيني وانك تعلم بان
 في نفسي وانك عليك سنة تحبب اذا ما محبوبي فاقض
 وعن جرحي التي ارتكبت بين يدك لاني ذكر في
 خطيئة لايجاد لها شقي في الارض والسماء ثم اغفر لي
 واحبب عشرين واقرباني وانك انت ارحم الراحمين ثم
 اغفر لي سبع اليك ورد عليك ثم عن ابواب الانس والجن
 محبوبي بغير اعانهم وضللتهم وارحمهم ونجا من هلك
 انك ارحم الراحمين واكرم الاكرام بن

برابر سوال کا محمد علی راجع اسفندی

حوالہ محبوب

واصل

فانه اجتناب بين يدك العرش حاضر وبقدره لا تعرف بما سواه
 وما فيه بلا طاعة لمحو طامد سوال الله بود انا بیک چاکانه
 بشود کجوف علی بن بسجین تبدل شود و بالنیات بشود
 کرد و با نمره جنبه از لطافت ممنوع شود و با نمره از اسرار
 انوار انساب معانی محروم ماند فغم ما سئل و کنت
 من الانس بان بسا سوال شما مقبول افتاده چه که الهم
 و نفسی که از غریب من مضللات مسائل الله علی شود از
 مشرب علم ربانیه و فرات حکمت صمد الله سال و امل کرد
 ک شاید بر شی از ان مشرب شود و ربیاط سکر و ایضا
 مسترح کرد فقل الله بان بعد ذلك الى قيام قدير
 السلام بصرك و تقطع عن سبه العالمين و تسع فقهانه باقا
 و تسلم من اذان الخلاق احب من و تعرف نفس قلبك و
 تقطع عن افئدة كل من في السموات والارضين و تطهرك عن
 الدنيا و ما فيها بحيث لا تترك شي الا وقد تسع من ربك
 الله الا هو وان طلعت الاخي لينا ندع الملاحه الاخي و

بین الارض والسماء وکبریا شملی وکوت الارض والسماء
 یظهر کثرت ان انت لسانه بین چه که الهم برهنه فی
 فیه شد کجشم وکوش وکوش خود در هر امر لا خطه
 وفتکر کند ناز و دایح وحت وحت وفتورات حضرت سبحان
 باشرایق شمس معانی متعبر و نافر شود وعلیه که جمع
 ناس را از آلاء الله محروم نموده و با سوار مشغول داشته
 اینست که برهم صرف کفایت نموده و آنچه از امثال
 شنبه فناعت کرده اند بر اهما مملکت تقلید شده
 نموده اند و نشانهای غیر بد محروم شده اند اسرار الازل
 چون سبع نورانی ظاهر و لاخ بوده اینکه بعضی از ادراک
 محقق مانده اند نظیر بآنست که کوش و تلبس الالاشی
 کلمات ناس آمده اند مالا اگر ناظر اجمال بر آن حضرت
 باشند و کما رسبل و تلبس محروم نکرد اند حال خود اینجا
 نماید امر از وقم بیرون نه یا اندک اهل بیان و قدرند بقدرت
 القصد بآنکه معرفت نبینند باین نفوس کار ندر الهم چه که
 از ملل خود مید که یالله را مغلول دانسته اند چنانچه در

العه خبر داده بقوله تعالى يالله مغلوله و اگر معتر معتز ندیدند
 قدرت ربانی در اسبورت اعکاف باین گونه مسائل انور بوده و یا
 خواهد بود چه که بجز نشان خلق بوده و ان ذات قدم الازل بر شمس
 قدرت و اقتدار است و اگر اراده فرماید بر جمیع من علی الارض
 بموات امر متعذر فرماید و بحرف دیگر بادی ربه شمس را
 نماید و پس لاحد ان بقوله لم ویم و من قال هذا فله الله و انظر
 حق قدرته و حارب بنفسه و نافع بسلطانه و کان من الشراکین
 فی الراح عر حقیقت و همچنین قادر است باینکه هر وقت اراده
 مظهر نفس خود را در این عباد بر تبه مبعوث در هیچ زمان
 از نفس نوری او و علی بجهت و دلیل غایت که باین جنبه که الازل
 بین ناس بود اما بن فرماید و دیگر توقف باطل است بلکه اگر
 فی القمات و الارض اقل من این توقف نمایند از اهل نار محروم
 چه حج او عا و لایب نمایند برین بیکد هر که اراده فرماید و دلیل
 مبرر باینکه هر که بخواهد الال بآنچه ای فعل حال خود اینجا
 ملاطفه نمایند اگر نفس جمیع شئون ذات قدر تبه القصد ظاهر شود
 علاوه بر آن اقیان نماید بآن جنبه که الازل بآن اثبات دین ناس
 شده و اسرافیه برین برید و اثبات گفته و معدنک از چنین ظن

که منظر ظهور یافته بوده نصیب اعراض نماید و با عرضهم کفایت نموده
بر قتلش قیام نماید اما بر چنین نفسی چه حکم بسیار است و آنکه
عبد الله چه حکم باشد؟ حکم بالحق و لکن الشاکی لا یجوز ان یأدب
هیچ عیب و ملامتی چنین امری جایز نبوده الا تو نفس التین الرحیم
اگر بگویند اینطور نباید ظاهر شود چنانچه مشرکین گفتارند
قدیرت و اراده حق منوط و معلول باراده خلق میشود فتعالی عن ذلك
علو اکبر چنانچه در ظهور سستی کل ناس از عالم و جاهل با حق
منحرف به معجزه بر اعلی مقصد ایمان مستقر اند نفس ما طغوا فی الضمائم
و کما من المؤمنین فی ام الالواح مذکور باری نظر را از استوار
بودن و حق با نظر شو و بما نظر هم شده چه کردن از اشیا حق
و خواهر بود و اگر الیوم کل من فی السما والا بر حورنات بیاید نشود
که بصلوات الهیه از خرد قات فرمایند اعظم و اکبرند و اقل من ان
در این امر توقف نمایند از معرفت حق و سبب و احواف حق
حق را و غیره را با حاکم است و ربط و مشابیه و مشاکلتند و
بنسبهم لا عرفانده مفقود و معتبر بوده و خواهند بود بحال سبحان
بر عرض چمن مستور و بر توانا شمس فضلش بر کل اشیا بالشر
اشراق و شجیه فرموده و هیچ من فی الملك بین یک الفضل و هیچ

واحد تا نمند و ذره و ابر ذره افتخار و زبانی ندانستند
لا یعرفان الله و لانه ضلونی لن عرف نفسه و انقطع عما سواه
بشنو نداده الله را و میفرماید و امره شکره لا زال قدس از اسماء بوده
بوده و خواهند تا بهیچ اسمی از جنات مستحق و سلطان بیک بار او
قلش و لکوت اسماء خلق شده محروم نگوید فوالله الذی لا اله الا هو
الا هو که مقصود از این بیان آن است که شاید این جنات
خارج جناب نموده و سزاوار قدس محبوب که قدس منظرین
و اوهام عباد بوده در آیند و الا الله تعالی عن اقبال الخلق
اعراضهم و مقدرین علی الخالقین اما در چنین اشراق شمس این
است نفسی سؤال نماید که چگونه میشود که نور از انعم اخذ
شود و حال آنکه ملاحظه مینماید که نور از تاب روشنی او
معلوم نموده بلکه در ایستقامت حرم طالب ظلمت لیلند و از
نهار مغرب هر چه که تدر و ضیاء نجوم در لیل مشهور است
از جنی بر یوم معلوم و مفقود میگردند و فیجانه من الخلق
و الا مثال چه که لا يزال یترخا الشیء مستغنی بوده و احدی
او نبوده و کل ما سواه در آمده ترا بیدار عیش و مکانه خلق
شده اند و باور هم خواهند شد و انجیل و غیره و مقصد
امتناع و مقارن تعاض خود لیزل و لا يزال متدین از یک بوده و

و خواهد بود بسیار عجیب است که از تغییر و تبدل اسماء نامین در کتب
 مینماید و تغییر شده اند با آنکه تغییر و تبدل مظاهر اسماء
 و مطالع از اینها مشاهده مینماید و معذک عجیبات و
 کلمات ترکیبها و آنچه که از آنجه بصیرت حاصل میشود
 غافل شده اند ای سائل اسماء و صفات تغییر و موهوم مد
 بدانکه جمیع اشیاء از آنچه ما بین ارض و سما خلق شده
 مظاهر اسماء و مطالع صفات و حقیقتی شایسته بوده و
 خواهد بود غایبه این است که انسان نسبت بدین خود
 اعظم رتبه و اکبر مقام خلق شده و اگر در سما مائری
 من خلق الرحمن من تفاوت ارتقاء مائی در خلق حیاتی و
 مطالع صنع سبحانی تفاوت و ظهور یقینی فطوری لمن طار
 فی هذا البحر الکبیر طافات ارجفه المربین و حال ملا حظ
 نما در جمیع این مظاهر اسمیه الهیه از اشجار و افنان
 و اعصان و انوار و هم چنین در اوسر و انوار و کلمات
 یثبت علی وجه الارض که در اول وجه مقلد از طرقات
 و لطافت و وفادارت ظاهر میشود و بعد از بدو کل از
 خلق لطیفه عاقل شده بارض را بر اربع شوند چه مقلد از اثر

جبهه ثمرات که تغییر نماید بشأینکه از اینجه انسان اجتناب
 نماید یا در شکل در علو و دق و تغییر و تبدل مظاهر
 بنفسه لنفسه قائم و باقیه تقسیم بافتاب جمیع معانی که
 لسان الفی بیان و انداز نماید کدام تغییر نماید چه اکثری است
 ببلوغ رسیده اند و لا باقی را علم بر وجه عباده متوج
 مینماید که کل من فی السموات الارض با فاضله تلمذ از
 علم ماسوی خود را غنی مشاهده نموده و بر اعراس سکن
 مستقر میشدند و نظر بخدمت استعداد نام جواهر علم
 و اسرار حکمت صمد در سما مشیت الهی محفوظ و مستور
 و تا حین حرفی از آن نازل نشده و بعد از رسیدن یغیال ایشان
 و لایزال آسماء و هوای العلیه الجبر و اگر از این عبده بشنوی
 برهای متحدید و تقلید را بکن و بر هر کس که در این
 دین توحید پروا مکن تا از شرفها و همتها اشارات
 خود را مقدس بانی و بانوارین خود را متوجه بکنی که در این
 کلمات سرخشان را اصفاء کن که شاید قلب از غبار گرفته این
 که در این آیام کل من الملک را احاطه نموده و مظهر شده

الکبر راجع شود و چون این مقام از این اسم اعظم فارغ شود خطه
مبنای که مقصود ما فی البیان گذارد. ^{مستقیم ظهور} آثار شد
این ظهور بوده و خواهد بود خواله ای حدیثی فی قصه و تدبر که
اعظم از این امر مبنای بارگشته بصیرت حدید در او ^{خطه}
نمائند تا بر مقصود کلمات قدس ربانی مطلع شوید و در
جمع اولی و الواح و صفحات و زبر و کتب کل باس را
وصیت فرموده و ارجع احدی عهد نموده که مبادا در این
ظهورم ^{بیت} از این خلقت شده متمسک شوند و ارجع ظهور
عقب مانند چه که در این بوم هیچ شیئی نفع نمی رسد ^{بیت}
ازند بوحید اکبر میفرماید و انظر امانت که که الله
وجه فانکم ما خلفتم للعائد وهو الله علی کل شیء باصره ^{بیت}
ایاک ایاام ظهوره ان تمحب بالواحد المبیانیه فان ذلک ^{بیت}
خلو عده و ایاک ایاک ان تمحب بکلمات ما نزلت فی
البیان فانها کلمات نفسه فی هیکل ظهوره من قبل خل
در این کلمات سلطان اسماء و صفات تفکر نمایند با این ایا
محکم و کلمات مستقیمه دیگر بحال اعراض بر آنست باقی مبنای

لا فوالله انظر الموضع فی صدره مکانک بالمره ان فی اعراض مباد
واحد بیان خلقت اولی اند و در تمام خلقت از ظلمت و ^{بیت}
چنین بوحید اکبر میفرماید و تمایا ایاک من انیت ^{بیت}
سئلت عن علو ذکره و ارتفاع امره و ان فی البیان ^{بیت}
لک الکلمات و هم لا یلتفتون بظهوره و لا یؤمنون ^{بیت}
الذی خلقهم بظهوره و قبلهم و هم را ندین چنانچه ^{بیت}
ملاحظه شود که کل تلاوت کتاب الله مبنایند و
در لیل و نهار مینویسند و مع ذلک بحر فی از کلمات ^{بیت}
مستعشده اند بلکه مقصود از ترویج بحر حق را ^{بیت}
و اثبات آن نبوده و نخواهد بود که ذلک بشهد ^{بیت}
الملك الغیر العلیهم و میفرماید من ان ذلک ^{بیت}
قبل ان یکمل تسعه کتب و بیات الخالی ^{بیت}
من الظمه و الا کوناه لهما ثم اصبر حتى یسجد کل ^{بیت}
قل فبارک الله احسن التالیف و هیچ ^{بیت}
هذا ما وعدناک بملک الله اجبتناک اصبر حتى یفوق ^{بیت}

نَعَه نَافِلٌ بِذِكْرِكَ اللَّهُ أَحْسَنُ الْمُبْدِعِينَ وَمِنْهُ يَأْتِي النَّاسُ
فَرَقَ الْخَالِقَ وَالْمَعْبُودَ ثُمَّ فَرَسْتَ الْفَرَقَ كُلَّ خَيْرٍ تَدْرِكُونَ خَالَ
قَدَرِي دَرِ بِمَكْنَمَاتِ تَفَكَّرْنَا مَعَهُ وَهَجَمْنَا مِنْهُ فَرَقَ الْخَالِقَ
تَفَكَّرْنَا لَزِمَ جِهَةً بِرَبِّهِ الْخَوَانِ وَارِدَهُ قَادِرٌ بِرَقَبَتِهِ كَلَامًا
اللَّهُ نَهْ خَوَالِدِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ فَطْلِبْ بِلِقَاءِ أَمْرٍ اللَّهُ أَنْ يَخْبِرَ بِأَرْشَادِهِ
ابْنِ لَوْحٍ مَضْطَرَعُودَهُ كَرَشَادِهِ مَصْبَاحِي جَنَدِهِ مَشْكَافًا
إِمْكَانًا مَيْسَرَةً شُورِدَ وَبَدَلَهُ اللَّهُ بِرَضَائِهِ مَظَالِمَ فَرَقَ
قَاتِمَ كَرَمَتِهِ إِذَا كُنْتُمْ بِحَقِّ خَيْرٍ وَمِنْهُ أَوْرَعُ عِلْمٍ لَدُنَّ الْخَلْقِ
بِقَوْلِي وَانْهَمُوا كَلِمَتَهُ أَمْرًا بِقَاعِي مَجْشُودَهُ كَمَا أَنَّكَ تَلْعَبُونَ
آيَاتٍ دَلِيلَ وَبَانِي مَبْنِيَا غَيْثِ هَاطِلِ الرِّمَاءِ وَثَبِتَ مِنْ عَابَرِ
وَسُكُونِ نَازِلِ وَمِنْ دُونِهَا آيَاتٍ قَدَرِيَّةٍ وَظُهُورَاتٍ أَلْهِيَّةِ
كَعَالِمِ الْخَالِطَةِ مَعُودَةٍ بِشَأْنِهِ كَمَا أَنَّ لَدُنَّكَ مَعْرُوفَ شَيْءٍ
أَنْدَ مَعْدَلِكِ بَابِ بَادِلِكِ اسْتِدْلَالِ نَمَائِمِ وَاسْمُ رَاكِدِ الْإِبْرَاقِ لَدُنَّكَ
أَزْدَلِيلِ بُوْدَةٍ بَدَلِ لَبْلِ آبَتِ نَمَائِمِ كَلَعَالِ مَعْدَلِكِ بِيَمَاءِ شَعْمُودِ
مَعُودَ نَمَائِمِ نَازِلِي فَرَقِ ابْنِ دَرِ هَالِمِ الْخَلْقِ نَكْجَالِ قَدَمِ بَدَلِ

خُودِ اسْتِدْلَالِ بِرَحْقِيَّتِ خُودِ نَمَائِدِ بَدَلِ لَبْلِ نَكْجَالِ جَوْنِ شَعْمُودِ
زَوَالِ بِيَمَاءِ الْإِبْرَاقِ لَدُنَّكَ اسْتِعْلَامِ الَّذِينَ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ اللَّهُ أَيْ
مَرْجِعِ بِرَجْعُونَ وَبَدَلِ لَبْلِ اسْتِحْوَمِ وَفَسَادِ بَابِ مَشْدَةِ بِشَأْنِ رَاكِدِ
كَدَرِ جَوْنِ اسْتِحْوَمِ بِرَحْصَانِ فَادِرِ نَزْدِ دَرِ رُكْجَانِ رِيَاغِ بَغْفَانِ
أَوْ شَطْرِ أَعْدَاءِ بِرُضْكَ لِقَاءِ وَارِدِ وَفَسَادِ جَانَنِي مَظَاهِرِ نَفْسِ
فَرَضِي مِنَ الْبَرِّ بِكُونَ وَبِرَجُونَ نَازِلِ أَمَّا اسْتِعْلَامِ عَلَى نَفْسِ اللَّهِ
لِلْهَيْبِ الْقَبْرِمْ فَتَدَارُ دَعْوَهُ عِبَادِهِ وَتَلْبِيبِ ثُمَّ فَاغْضَا نَفْسِ
قُلْ يَا بِلَادِهِ الْبَيَانَ الْفُتُولُونَ خُطَّةَ الْوَدُوعِ وَتَقْرُونَ آيَاتِهِ فِي كُلِّ
عَشِيرَةٍ وَبِكُورَتِهِ تَدْفَعُ لَكُمْ كَمَا فَضَّلْتَ أُمَّ الْقَبِيلِ وَبَشِيرَتِهِ
عِبَادَهُ مَكْرُومُونَ أَنْ أَنْتُمْ تُسْكِرُونَ الْفُتُولُونَ اللَّهُ بِأَسْبَابِ الْفُتُولِ
وَالْفُتُولِ ثُمَّ عَلَى عَادِكُمْ بَكْرَةً تَشْغُرُونَ وَبِأَيَادِهِ تَسْدُرُونَ
كَذَلِكَ فَعَلَ كُلُّ أَمَةٍ بِاللَّهِ حَاجِينَ فَالْجُورِ مَعْلَمُهُ رَفَعَهُ فَبُكْرَ
وَكُلْ ذَلِكَ فَعَلُوا وَكَانُوا أَنْ يَفْعَلُونَ قُلِ الْبَرِّمْ لَرِجْعِكَ عَلَى أَسْمَاءِ
شَرِّكَ قُلِ اللَّهُ الْعَظِيمُ الْعَزِيزُ الْقَبِيرُمْ وَلَوْ يَرِيدُ أَلْهَمَ طَرَفَ اللَّهِ
وَلَنْ يَخْذَلَهُمْ فَنَقَاتٍ قَدَرِمْ مَحْبُوبِ الْبَرِّمْ كَرِ عِبَادِ أَرَانِ
آيَاتٍ قَدَرِمْ الْمَقِيدِ وَظُهُورَتِ غَرِ سِدَائِهِ أَرْضِ نَمَائِمِ بِحَاجَةِ

جته ودلیل اثبات دین خود نمائند بکلی اهل بیان بصیرت
اکبر ناظر شود چه که بصیرت خود مشهود نگردد اینست که
ظهور قبلم مظهر باید اما که ناظر را اله بعینه نمی نظر اله بعین
سواه این بعین باید و بدانند صفا که این صفا عباد خود را در این امر
مظهر باید فیما فی انست تعلم بائی ما نصرت فی تصفیة لك الخلق بک
لاقتالهم لا الله ربهم وایمانهم بالله یاد تمام الی آخر قوله ورجی فلا
قسم بحال قدیم که از این میان که از قلم چنین جاری شده قلب کل
اشیاء محترق کشنده هر ذی بس که از این کلمات نوحه و چنین
مظهر اسماء وصفات ادرک مظهر باید و لکن این مظهر الظالمین از
و خضارا ای که خوش جان بکش و کلمات چنین که در حقیم
اسماء نازل شده اصفا نما که مظهر باید یا قرة العین لا یجبر الله
مبسوطه علی الامر لان الناس فی سکران من الشروان لا یکره
بعد هذا الدرر بالحق الا کبر هذا ک ناظره من الشریع علی قدیم
الاوه فی طور الا کبر لم یبق الطورین فی السیاء عند مطلع
من ذلک المور لاهین الحماة باذن الله الحکم وهو الله قدیم
علیک بالحق علی شعیبنا و حال کرة ظاهر و طریق

معلوم و مفقود چنانچه مشاعله میشود و با آنکه مظهر باید
میت و لا شئی و معلوم میشود معذک تعجب مظهر اند
اینکه شمره طوبی حنظل میشود چنانچه بعینه همین را سئل از
و با صوره این چنین تبدیل گردد لکن امر الی محدود میشود
و نخواهد بود که ارباب موجودات اگر در چنین نبیند که خدا
مقابل شوند در کل اوزار خمس ظاهر و لایح و مرس و بحیر
اضراف از کل اخذ میشود ناظر و فی القیاس فی المرابا لکی
تجدد الی ما یلتصک الروح سببلا ابن نبیل مرفوع در اثبات
بما الی الله علی نواذ الی نوحه و در اینداه با این آیه که
سماء مثبت ظنیر قیلم نازل شده استدلال نموده قوله عز
قل اللهم انک انت العان الایهین شریکین لا الهه من سماء
و لایترعن لا الهه من سماء الی آخر و کذلک قل اللهم انک
رباب السما و الارض لایترعن الیه من سماء و لایترعن
الیه من سماء من سماء الی آخر با آنکه سلطان وجود با حق
فرموده که عطا مظهر باید الوهیت و ربوبیت را بعین نفسیه ابراه
فرماید و آخر مظهر باید از هر که بخواند خداوند قادر و بیک متقا

الوہیت در پرتیب کما علی مقامات است اخذ فرماید نیست
از بعضی تجریم خود تاریخ نماید بانکه خطو بر اتمر بتدبیر باید
فبحان الله عاویہوں العباد فی قدرہ ففعلی عاویہوں
حال شاهد نماید کہ بزرگ قدرت و عظمت در چہرہ او ظاهر نماید
و در چہرہ ایاکن توقف نموده اند آیا ایمان علی کتب و دبر و
معنی نموده اند و از فعل بایستاد ایستاد عاویہ چہ ادرک
اند ای عباد از او ہن بہوت بر کن شد بدہ تمسک شوید
و از ظلمات جہل نادانی بفرج منور علم ربانی توجہ نمایند و
اہل بیان در کہ مبارکہ کہ ابن نبیل ذکر نموده تفکر نمایند کہ شاید
از سبیل و ہم بصیر لطیفین در شہادت ای علی بک فلاح از ابن
عذاب حیوان کہ در ظلمات کلمات سلطان اسماء و صفات
مستور شدہ بپاشام ناآر گذر ات آیام و شہات انام و اشار
غافلین و دلالات مغالبان پاک و مقدس شوی و ابراہیم
نامناہی ربانی بروجہ قلبت مضموح شود تا آنکہ مرقع
شوہ بانکہ سلطان قدم قادر است بر آنکہ در ساعتی جمیع
مخلع اسماء کسے متغیر و متغیر فرماید و در ساعتی از جمیع

جمیع اخذ نماید ای اشک الی الله من قولہ العباد لانہم بنظر
الیہما عندہم لا بما عندک و یقاسون فیہما الله باضمہم و کلمات
فرالذی فیہ نفسہ لو یقطع الیوم کل من فی السموات الارض و یقاسون
لہما ہم من بدایع علمہ ما منہم من العالمین و در سہ شہادہ بعض
عباد بانکہ نہ مسائل سوال نموده اند و بعد حاضرہ لک امر شریع
حکمہ شاید کافیہ نوشتہ ارسال شدہ عجب است کہ نماید
و در ازل جنہم فیض از شہادت الفاء نموده اند کہ شاید نبوس
بجہات کلمات قلبہ عجب دارند و لکن غافل از آنکہ نفس
بافضا کذب الہی بلیران نموده و از خود ہمما علم نامناہی ربانی
الفا و فرمودہ شہادت و حمیدہ منوع شود و محرم نکرد قل
من و در علی علی کلام لہم لہن ہلفت الیہم اب بقدرہ و لہ شہاد
ماء لہم اگر چہ لایق ندک علم اعلی بکرم کلمات اولی البقیۃ
بیلاہر و باحوکت نماید و لکن نظر بتبلیغ رسالات ربانی
مقری ندک شاید جاہلی بجز علم درماید و بانکہ شہادہ
غفلت و شبان بہن رحمن خواند و اندہ بعد من ربنا علی صرا
و اندہ علی کتبہ دبر و لکن ابن کر بر بیان برای نفوس است کہ

فالقصد طالب سبیل هدایت باشند و الا علی غار و بنی اسرائیل
ظاهر نماید چنانچه البوم اکثری اهل میان جمیع فطورات تدبیریه
شوات القصد و ابات منزه را بچشم خود دیده اند و بکوش خود
شنبه اند معذک بقیضه قیام نموده اند که ذکر آن ممکن نه الا
من فتح الله بصیر و ابده علی امره و اخبره عن ظلمات الوهم و هداه
للمراطه الغریبه لیل و نمتک بامور کجسته اند که باین عمل الله ذکره
نموده و بشان غافلند که بجز ساجد شده و از منظر اظهر افروز
معروض کنند اند و ربیب معبود شعر من عابد پر خیره اند آن اعلی
انتم و معبود که در حد سواء فزان منکم فظلام من فرغ الا کثیر
اعرض فخذ خیر عن امر الله و ان هذا هو الحق و ما بعد الحق الا
الضلال ایا که ایا که ان بامله البیان لا تکفر با الله و لا تخافوا
منکم نفس و تحادوا بالکفر بآیاتکم عن شرق الا بر سلطان مبین
ایا که مینمایند که امر الله باعرض معصیت منع شود و یا
انوارش عن بانی با حاکم انفس ظلماتی مستوره مانند اخلاص
نظیر صدق و بعضی یلوی و امر سلفی علی العالمین و بعضی
او مشرکین از جمله شماست که در این ارض القاء نموده اند و این

که ایا میشود ذهب غناس شود فلای و ربی و لکن عندنا عمله
نعم ان شاء بلم من لذنا و من کان فی رب فلیست الله سریران
بشهادت و بکون من المؤمنین و در هر سیدین غناس بر سید^{شعبه}
همان دلجاست واضح بر عود ذهب بحالت اول لهم شرف
جمیع فترات بوزن و صورت و ماده بیکدیگر میسرند و لکن عمل
عندنا فی کتاب مکنون میگویم علم معصیت باین مقام معبود
نموده که ادراک نمایند ذهب غناس میشود انوار چشم ادراک
نموده که تراب میشود این تبه که میشود در شعور کرده که
کل از تراب ظاهر و تراب راجع و تراب در قدر و تقدیر
از غناس است چه که او از اجسام محسوب و غناس از اجساد
و این بسی واضح و هر بد است و اگر ناس این و این مشا^{له}
میشوند هر آینه در این مقام ذکر بعضی از علم مستوره القصد
بشد و لکن نفسی ما قضی بر هر ذی بصیر میشود است
که حقیقتی ذکر بر کثرتی قادر بوده و خواهد بود البته
بجز اهل تجرد اراده ذهب را بجناس تبدیل میفرماید و این
عجز در موجودات مشهود و معبود و اندک المبتدئ

الغیر الفاعل المجرود نظرا مسلمة بنوده بمنظر اکثر توجه نماید و از
اشجار لا ینقی ولا یمتن مقطوع شد اینراست از اندام اشرف
و من شاء فلیقبل من شاء فلیعز فی اهل فلنقتدر و من اراد
فلنار و انه لیس المحدث عن الثلاثین اجمعین و در سلطان تفکر
نما که معلم ملکوت بوده در ملاه اعلی و در دایم اسماء
حیثه معروف و بعد با عرض از اعلی بنی اعلی بادی ازین
سفلی مقرر کنند که کذا بفعل ربک ما یشاء ان انت و الیقین
از اینها گذشته بلیت عقی که کعبه موجودات و محل طواف
اسماء و صفات بوده چو از این فضل گری محروم شد ادا
تفکر و انا اولی الالباب کلینی در مقصد قدرت الهی اسیر اند
و در کلامین با خیر اراده فرماید در مقدر است و
نقاد قدرت محیط اش در هیچ اوان از مظاهر امکان
و اکوان سلب نشده و نخواهد شد اسرار مکنونه اش بر هر
کوشی لایق استماع نه و خیرات معانی مقصوده علیها
هر چیزی قابل مشاهده نه چه مقدار از اینها کل ظلم که

عدل بین عباد معروف شده وجه مقدار حقان علیه کرد و این
ظلم اشتیاق یافته اند نظیر اجسام نما که حال نصف من علی در
با و عاکف شده اند و من دون الله معبود اخذ نموده اند این
مرض مبتلا شده اند مگر آنکه بوجه و تقلید گفتا کرده اند
از سلطان توحید اعراض نموده اند بآرکبم مظاهر کل
وصفات در صغ و احد و موقوف واحد شهید اند آفرین
صعد الی الله کذلک باقی ملک لعل نظیر شک و صدر
کلمات العالمین و قمع ما غره الروح علی انان هذه السدرة
احالت کل من فی السموات الارضین قبل ابد الابدان مظهر ملکوت
من یلغا نفسی لعل الله فی صدق و امان من سلطان نبوی من
قلی برهانیم ثم یجی ثم دلی از انتم من النسخین قالتم باقی
افتمم بلی من قبل این الذی ظهر بالحق و یحان که سلطان مبین
و باقی برهان صلیتم آیاته و اذختم برهان و خضعت عند
ظهور رب امره المبین العالی الخیر الذی وان یقولوا انا امانه
و کتبنا بحجبه فسد عما سواه قال الله هذا نفسه قد تم فی العباد
و ظهر سلطان اسمه المتمدن المبین العالی الذی ان یقولوا انا امانه

بما نزل عليه من آيات الله العزيز الغالب العزيز فقلت آياته
 ملئت شرق الأرض وغربها إذا فاستمعوا لي يا ذوي عقول
 القديس يسمع من أوراخها ما سمع أذن الخبيث في معصية
 ثم أذن الروح في معصية لا ترمي أذن الكبير على يد العزيز
 الله الناطق العزيز الحكيم ومن وهما قد ظهر هذا الكلام بسلطانه
 التي علت على الكائنات وبشهد بذلك السن الكائنات أن
 من الشامعين ثم قل لرساء البيان ابن كنتم حين الله اضطر
 فيه انصر العباد وزلت فيه الأقدام ونغص الرعب قلوب
 وقام على كل العباد من مذاهب شتى وما استصرفت من العبد
 إلا الله الذي يفتن ولا يسلني على العباد تالله هم كانوا مستورا
 خلف قناع النساء فلما ظهر لأمر سلطانهم انهم انقسموا
 وخروجوا من الجباب فاول ما فعلوا عرضوا عن الله بدينهم
 كذلك كان الأمر وانك كنت من الشاهدين وانك انما
 بعد الله شهدت بعينك بفساد كل الاشياء وعن رعاها
 لان الله الصادق الامين ان باجال الاكبر يا ابن الامير
 غير الحق لاهل الانساة ثم عن ائمة ائمة البقاء على الحق منع

لبكت اسرار الامر فيما رتم من هذا الكلام الحكيم المدين جده اس
 بلغات عربيه مطلعته وادراك كلمات باريس اسهل است
 اصل الانسان اي سائل الجدار اسامى كدر كتاب الله ان ذكر
 وسلته منقضى وشجرة قصور ودهر وشجرة وامثال ان خاها
 مبنائى موهوم مدان مقصود اجمع ابن اسامى عبدالله
 بالله بوده وخواهد بود ومؤمن تادير نزل سدره الشاكر
 او سدره طوبى وعلمين عبدالله محبوب وبعلا نزل عرض ان
 سدره نادر سبحان ومدرجه ايمان ائمة وانما واهضان واروا
 وائمان اجمع اراشيات مشهور وبعلا نزل عرض اجمع ارفع
 محبوب بشود وبانفسيكه در اصيل الزمانى سدره بقات
 ودر بكمبر از ادنى شجرة فنا وكذلك بالعكس لوان من ائمة
 مؤمن مراد رحمة اقبال الله الحق متاهله كن با ائمة
 بلانك اجمع ائمة در جنت شنبه در او مشاهير نماز ائمة
 وائمان معارف القيد وانما ربانية واراد بكمبر وبق ذلك
 ان بشاء الله در او موجود وهين نفس بعينه اراش نفس
 هاربه بشود مع ائمة متعلق بار بوده كذلك الله بمبدل النور
 بالظلمة والظلمة بالنور ان انتم تقفون ابا تنبذ كذا بكمبر

در این زمین حکم جای فرموده چنانچه مقرر باید بر هر زمینیکه
مستقر شود آن زمین حجت عند الله مذکور است اگر شریک بجهان آن
مستقر شود از زمین بجهیم محسوب چنانچه الیوم مقرر شد از حق
شده که ابداء معرفت نبوده و لکن الیوم مبعوضین جهال رب العالمین
خود را از عتقین محروم ساختند و در قعر سجنین مقرر شدند و
بزم خود در آنجا مقعد حجت ساختند چنانچه ملایق هم
بهین او هم مشغولند اذ ابشیر هم قلم الامر بیداب یوم عظام
این قوم را لایق آنکه عمل مژدین الله اخذ نمایند و یا وساجد
غاکت شوند چنانچه شده اند کما لا یفید یحیی و کما لا یفید
نماید و با شما عذر القی رایج شود چنانچه مشاهده شود و الله
طبع کل نبوه ابد ابد کل ملتفتند که لایق بضریقه مثلا
لعل الناس هم یفرون ابائشیده که مقرر باید با بشیر اثبات
که در ظهور بعد از بشیر نفی محسوب میشود بآیه الیوم فیضیکه
از کل انچه ما بین عباد مشهود و مذکور است منقطع نشود
جمع را چون گفت طین مشاهده نماید ابداء قادرند که باین صوا
طهران نماید و یا بقدر سلطان غمر تقدیس در کمال اذال و زمین اذل
از کوبت احمر بوده و خواهد بود و علاوه بر این شومین معانی

که از شرف اصبع رحمتی استغاث فرموده این بی همی و در این
که غمر بنفله لغفه موجود نبوده بلکه با عانت المفسد از آنکه
صعود نموده باین تبهید ظاهر شده که مقام ثمری باشد و این
مقدر یکد اورا باین مقام فائز نموده بجهان قدرت قادر است
که او را در هر از امانات و اشباح را در ائیل من آن را از اعلی غمر
با دنی مقعد فنا رایج فرماید و هم چنین بالعکس و این امر است
او بوده و خواهد بود چه که قدرت محیطه و صفایا که محتومه
ان سلطان احدیه لاذال بر کائنات نازل نموده و اقلی از آن
ظهور است قدرت خود منوع نبوده بجهان الله چنانچه این
المؤمنین لئلا یالی اسرار که در اصداف بها راسم و لئلا یالی
بوده و خواهد بود که اظهار آن سبب اعراض اقام غیرت بشیر
باری الیوم فضلی ظاهر شده که اگر ابد و فرماید از کجای این طین
حروفات اولیه و اخیره را مبعوث فرماید قادر است معاذ الله
بسیار حجت است در این باب که جهال زمین بتمام فضل ظاهر
خود را باین و مشغول نماید و کل من فی السموات و الارض لا یلهیها
ثم ادخل فی غمرات هذا البحر الذی لربی بعد فی الدنالی اسم ربک العلی

المقدمه العظمیٰ انزلت بدایع ظهورات شمس امری که از آن
ملیک امکان اشراف فرموده ^{دیده} قطری للعالمین و مردک آن برقی
عن العالمین ای بافقو سبکه الیوم در امرها مستقرند و مستقرند
بلکه خود را اهل حبس میدانند چنانچه ام قیام باین مخلوق ^{مستقرند}
قسم با ثواب غرید بر خیزد که این ظهور اعظم از آن است که در ^{لعل}
محتاج باشد و بابرهان منوط کرد قرآن دلایل ظهور و ^{نعمه}
نفسه و وجوده اثباته و برهان قیامه بین السما والارض ^{آیا}
القی فیها المضرب کل من فی ملکوت الامر الخلی اجمعین و این ^{لن}
تقدیران تعریفه با فصلنا لکم فاعرفوه بما تزل من عنده و ^{و لکن}
قد را کم فصلنا من عنده و انه لیس الفصل القديم فلم اعلى ^ن
ای علی بکار بطور تقدیس قدم گذار و تقابل فارغ و ^ن
ظاهرب ارفی کو تا لا زال از ممکن قدس برزوال انظر برانی
بشکو و بلغا و جمال بینال حضرت ذوالجلال فافکر فی بی
القاء منظر نفس او که بیک تخیل تجلیات افوار فصلتی ^{بنفسه}
اشهاد الوجود مر العین و الله و به ما خلفت سدره الطور ^{این}
چنین احاطه فرموده فصلا سلطان بفعل ما یشاء و لکن ^ن
هم فی وهم عظیم و حجاب غلیظ و فغله مبین این است ^{نشان}

شان این ناس که لا زال بقول حق افتخار میکنند و انفس او ^{نشان}
مثلا عجز اطراف میکند و از ما کن بعید علی سبیلنا سعید ^{بیک}
و از جان و مال میگذراند تا بر بارش فائز شوند و لکن ^{سلطان}
مستدرکه بقول او صد هزار امثال این چنانی بشود غافل ^{بیک}
معرفتند چنانچه ملا حظه شد در سمره ستمین و هم چنین
در این آیام بصره منیر بسلاسل رنجبات و همید و سنجبات ^{نعمه}
مستور میکنند و بعد فریاد برارند که انساب جهان تاب ^{نشان}
مطلع شده اگر هم امراک نمایند سنوالت زوده که در آن ^{نشان}
میشود نورتر شو کرد و یا را پا شود دیگر غافل از اینک وجود
شمس بخود زده چنانچه مشاهده میشود که در آیام او از ^{نشان}
محو لا یتظهنند باری عتق رب بد قدرت بحیثه ^{نعمه}
چند خلق فریاد که استجاب را حق نمایند و بی ستر ^{نشان}
مبکن رب الاثر باب در آیند و در سبیل محبوب ^{نشان}
مجمود نشوند و از هیچ مانع نتوانند غیر معبود ^{نشان}
ماسو مقصود را معدوم مشاهده نمایند و در کوران اهل
امکان را بسلاسل بیان برضوان قدس رنج کنند ^{نشان}

بافساب معانی که انوار این نفوس اهل ملازه اعلام را مستنیر نماید
چنانچه مشر اهل این بر آن با علی دمع ما عندک و خنده ما را است
بر الله وان هذا یغنیک عن العالمین و من دونی لا یغنی و لا
نغنی بوده و خواهد بود تمک بعروۃ الزینتی و دمع ما را است
بدانکه الله یغنی ان هذا الجبل الحکیم الذی نلهم بین الارض و السماء
نور تمک بدفع نجی و من اعرض فقد هلك باری التورم
هر نفس حق منبع را بدرون او تعلی خواهد عارف شود و
بالدراک نماید مثل انت که از او کنه طلب اراده سبیل نماید
و هذا لم یکن ابدا دلیله آیان و سلطان انشاء الله علی
بلان بدیع با روی کلمات ربانی را اصغاء نما و اگر توفیق
البته قدرت مجمله الهیه انفسه بدعا خل فرماید که بشود
ندای او را بر وضو مرش قیام نماید پس هذا علی الله عز
و اگر له مثال فلانیمین بقین را مع شک و از تو بر حال سخن
که در درونان معانی جاری شده مرهون کشتی بکرای
اهل بیان بکلام دین متدینید و بر کدام صراط قائم

اگر بگویند بنقله بیان سروح اسواء فزاد بگویند بخت و دلیلیا
مسلمان سبیل و تن شده ابد و سعوتی کشد اید اگر بگویند
او را بنفسه شناختن نام بگویند صلیح چید که الی من نفس
عارف نشد اید تا بعد رسد بنفس الله الفاعله علی کائنات و اگر هم
این قول را بن نفوس صلیح آید چو بنفس الله الفاعله که چون
مشرق است مدفن نشد اید اگر بگویند آیات منوره و من
شده اید چو این آیات که عبا بر غیث ها طالع رسد غیب
کلیچین نازل است کافر شده اید قل اوتشون بدیع الکتاب
و تکفرون بعض قول لکم با معشر الظالمین و من دون این
دو مقام نلهم رات قدرته و شنوات الوهید که عالم
مفوده نشاند که برای نفسی بحال العزیز نماده الا بان بکون
معرضا عن الله و انبیاائه و اصحابائه و اولاده قریب است
میشود که این عبدی بر دستور ایت ناموده و در حق
در هر تقاع امر الله بنفسه کوشیده قسم سلطان الانفس که از
اول ابداع تا حال این چنین قدرتی ظاهر شده که نفس و حده
اعلام قدرت بر اعدان خطت مرتفع نماید و مع ذلك این چنین

بر حال مبین تریب العالمین وارد آورده اند آنچه را که آن
روح الایمن و هبائل و کلبین نو و ندید مینمایان و اگر
میگویند این آیات بد بعد از قطب الهی نازل شده چنانچه
مشرکین قبل در احسان ظهوری شمرس حقیقت این سخن
کنند اند بگو الواح منزله از صحاب عزرب العالمین پس
سپین نازل شده موجود و این آیات بد بعد که از تمام
اجلی نازل شده حاضر و مشهود هر دو را نزد عده از اهل
قلوب صافیه و باطن احدیده و نفس نرگه و اذان و ایه
تلاوت مینمایانم تا نجات الله و روحی قدس از حق
کلمات بد نفس استنمام شود تا الله الحق بر آنچه گفته من
الکلمات لکصب رافعه الله المهن التیوم و لکن کانیس
بن کام مینمائی کنند و هم لا یجیدون ابد الا من شاء
ربک العزیز المحبوب اگر چه اعلی و معوضین و افکار
مغزین بمقای رسیده که قلم و بیان هر دو از ذکر بیان
مانده و معدنک انا نطعم العباد من مائدة العلیین
الابدیه العلیه یدیا لک الهی لوجه الله و ما نبد منهم احد

ولا تشکروا فوالله لنلقی فی صدهم که هیچ یک از اهل قبل
احسان بیان ماثله نمیشوند چه که در جمیع کتب قبل ذکر
ظهورات احدیه بلویم ذکر شده مثلا در ترمذیه و ربیعیه از
مواضع ذکر شد که اگر نفس بیاید و دعوت نبوت کند کا ذب است
چه که الکلی حر الله موسی نبوده و رسولی غیر از من نبوده
شد در احکام الکلی غیر از من فی القریه نخواهد آمد و در
بک موضع بلویم اشاره بطیور بعد فرموده و بنای حجب
استوار ذکر شده که اکثر انبیا دار غریب فی غایر ذکر حجاب
این صورت اکرامت و اوزنا رب احدیه و مظاهر العیه
محجب مانند فی الجمار عدله در دست دارند که بان نشانه
شوند که معصلات کلمات الشیوا ادراک نموده اند
از منبع کوثر عرفان جمال جن مجوم و مانندیم و همچنین در
انجیل روح القدس بنمایان در علامت ظهور تعقی و تکلم
فرموده که ادراک آن هر نفس را ممکن نیست الا للقططین
بر موزنات خفیه و اشارات دقتیه بیان شده چنانچه
هذه عبارات ارفام عزیماتیه در رسائل نارسیده مطهر
گشت و نظرها الیها لعل یجذبون در اینصورت این تلافیه

المرستعبر شونند بآنکه عقول ما ناصر بود از عرفان این کلمات
مقتضی شاید که بعضی را عباد بدین بیزند و هم چنین در عرفان که
همه را دیده اند که در علامت ظهور چه نشان و بیان از اسماء
نازل شده مثلا از جمله یوم باقی الله فی ظلال من العمام و هم چنین
یوم باقی السماء بدخان مبین و هم چنین انظار مماء و
انشاق ارض و اندک کجبال و انفجار بحار و اقامه اموات
از قبور و دمیدن در موس و اشراق شمس و خورشید المغرب
و ارتقاع صیبه بر السموات و الارض و امثال این کلمات که در
کتاب الله مذکور است و همچنین از ذکر خاتم النبیین که اصح
کلمات قرآنی است با این عبارات صبیحه مستحب و اشارات
دقیقه خفیه اگر عباد از شریعت رب العباد و عرفان نفس ارفی
المعاده محروم نمانند میتوان گفت که ادراک بیانات الهیه
منزوده اند و از غای کلمات را بنیده غافل شده اند چه که مفهم
عباد نزدیک نبوده اگر چه این معادوس در چنین ظهور خیر
مقبول بوده و نخواهد بود چه که در هر ظهور نفس ظهوری
فیظهر من عند خدای عز و جل فی السموات و الارض بالغ میشود و در هر
نفسی از دم که مژگن قلب را از کمال غیبه در دست ناس بوده ظاهر

نماید و بعد از تطهیر و اقبال الله انوار شمس مجلی بر قلبش شایع نماید
و اکسبته الهی در احیان ظهور بالغ نباشد تکلیف از کلمات اسقاط
میکرد و مثلا در اهل عرفان ملاحظه نمایند که هر نفسی که قلب را از
اشارات کلماتیه مظهریت خود بر عرفان فقطه بیان فائز نشود
چه که ذکر حقیقتی که در کتاب مذکور است از کلمات بحکم فزنان
بوده با الثبات این جمله و تحقق معنی ظاهر آن در قلب هر کس اثر آن
نماید باینکه نبی را از اول لا اول بوده و اولی آخر لا آخر خواهد آمد
چنانچه در بیان مذکور است طهر و اولو یکم خماسه در تم التمدید
الا شهادت احد من العالمین در چنین ظهور یا بد چشم از کمال برداشت
و بطرفه الله ناظر شد که من دون ذلک لن یفوز احد بالله العلی
العظیم ای سنده گان هویتی بشنود نفقات تدبیر بقا را از
اعرفوا الله بالله قشاید و از دین و نفس منقطع شوید این بیانات
که در علامات ظهور فرموده اند و ناظر بیان روح من فی
الحج الاسماء فله جمیع این بیانات مرتفع فرموده و تحیات را
بالمزخرف نموده و جمیع این کلمات معضله بر این نفس ظهور و
بناظر ظهور من عند تمام نموده اند و معنی فرموده اند و ریشانی

دگر این ظهور احدیه را فرموده که برای احد کمال توقف نما
تا جرمید با عرض و جمیع بیان و "بل فیدر منوط" ^{نفس}
عزیز بقیه فرموده و میفرماید که میباید در چنین ظهور بیان از
مثلاً انجیب میند و بکلمات ان تمک جسته اس سلطان احدیه
محرم میند و محتوس میفرمایند از حروفات و لایا شها
بقول من تحت شده اید میباید در چنین ظهور روح المختار
استکبار نمائید و یالند در مستغاث اسراق حقیقت را با اسم
من یفرغ اسم و عده فرموده اند معذک میفرمایند که اگر
در ساعت دیگر ظاهر شود احد بر اینترسد که فریوم بگوید که ان
سلطان امکن انزل مختار بوده و خواهد بود که اگر احد بین
آینه ذکر شده قابل شود در جلال کرم و مختار ندانند بنه ^{بوم}
تجلی چنین توهمات باطل جمیع حدود و حجب و اشاره و آن
این ابهام برداشته اند و انجال دم از لایا اید اقد
او حدود و اشاره دون خود بوده و احد بر کفایت ظهور
اطلاع ندانند و ندارد و لایا حیط بعلمه احد و انه بکلیه ^{علم}
و میفرماید من اول ما بطلع شمس البقاء الی ان یغیر خبر و لک

عن کل اللیل ان انتم تدرون ما خلق الله من غیره الا بوسه ^{کل}
للقاد الله ثم وصانه یملون و در این مقام میفرماید و لایا در رب
الزوال وانکم انتم ذلک البوم لایا یقون و من یکن لایا ذات
لغای لایا سوال ما لایا رضی نفس انش الی اخر و لایا عز وجل
ای سمع امکن صاحب سمعی میشود نه فریبنز کلایا الله
را که صریحاً از غیر تأویل اخبار فرموده در ان ایام که شمس ^{طالع}
است نود یک است در وسط و زوال اسراق فرماید و لایا
ای ملاه بیان ان یوم عارف با ینجان سبحان خواهد شد و
تصحیح با یرسم هم فرموده اند بقول عز وجل من اول ما بطلع
البقاء الی ان یغیر خبر نیکتاب الله الی ان یغیر ما بجل و غیره
احد شمس نماید و بدردن ما یقصر الله و صبر نماید معذک
کل حجابات نفس و هو از اول ک شمس بما یحجب و انده اند
بما هم الشیطان و تمک و کاش با حجاب کفایت مینماید
بلکه صغیر تحریف این کلمات مظهر اسماء و صفات مشعرا اند
اند و این تللی است که در لایا ع فوق ان ظاهر شده فویل
للطالین من عذاب یوم عظیم و بعد از ظهور این شمس عز
صداقی بعضی از مرایا توهم نموده اند و رتبه شمس اتما

نموده اند و لكن غافل از اينكه در بيان فارسي نصرف نموده اند كه
 مژات او تا شمس ناپايد نوزد شمس ظاهر است كه شمس اوست كه
 او ميگردد و همچنين ميفرايد مرآه بفضيها شبيبت ندا
 و در مقام ديگر ميفرايدند **فَلَا يَشْعُرُونَ أَنَّمَا أُلْقِيَ إِلَيْهِمُ**
الْحِجَابُ وَإِنَّ تُبَايَعُ لَهُمُ الْعَالَمُ لَنَصْرُونِ كَلَّمَ كَسْبَانِ بِالْمَاءِ
فَالْحِجَابُ لَكُنْ وَتَحْتَبُونَ عَنِ الْمَاءِ وَتَسْلُونَ عَالَمَهُمْ بِدَائِمُونَ
 حال لا محظنه نمائيد كه شمس مرآه اوليه ميفرايد كه نفس
 حسيته ناظر باشد چه كه وجود و ظهور شما بعبانيت او
 و خواهر بود و ميفرايد كه شمس مرآه مثل حيان در آيد
 كه در هر حرکت ميكند و لكن از غير مرآه متعجبند چنانچه الباق
 ملاحظه ميشود كه مژات قوم در هر آيات حركت مينمايند چنانچه
 آيات غرضه را در ظاهر ترقيم نازل شده اتيات خود مينمايد
 و حركت و اظهارشان او را آيات الله بوده و معذ لك از
 جوهر آيات و منزل آن در اين ايام بالمره محجب مانده
 هر حركت مينمايد و از سلطان مبرقائل و اين بيان در هر
 شمس مرآه او را ملكوت بقا نازل ناچه و صلوات الله عليه

تحت اين شمس واقعند و هم چنين ميفرايد فان يوم
 اعطى الخلق مثل ادناه و اقربكم من يومين الا انساب بذكر
 لا انفصار الا يا ايها انكم به اين است كه اليوم مشاهده ميشود كه
 اعطى الخلق ارادتي بين يدك الله مذكور چند روز ظاهر عليم
 كه بعبين راجع شده اند و چه مقدار مطالع الاكثر بقا را
 شده و هم چنين محجاب جاسد جواد ميفرايد لا تسكن
 اليك ان يشرأه جود عن كل المرآه كل المرآه الى لظنون
 ملاحظه نمائيد كه از مرآه كليها شكايه ميفرايد و لكن
 الخيال بكون اخذ عن الله اشهر بالمرآت لا بد ينظر الى باعد
 الايام عندك باري اليوم اجميع مرآه باسم الوهيت و ربوبيت
 و فوق آن نيفر الله و ظهور الله و اذات الله در بيان نور
 باشند كه خفا نمائيد مادام كه ماين ظهور قدس رباني و طين
 ضيق صمداني موقن فتونند جميع معلوم صرف و غفرت تحت
 عند الله بخونند چنانچه در اين ايام ابن الواح من قلم الله
 ثبت شده كه فرموده اياك يوم ظهور ان تحجب بالواحد
 البائيه فان ذلك الواحد خلق منه و اياك اياك ان تحجب

بکلمات و آثار و فی السان فانه کلمات فیه و هیکل ظهور
من قبل تعذیر مفسر ابر که در سینه ظهور مبادا بولسد بیان
مظهر امر عجیب بانی و این واحد نفوس بوده اند که بعد از ظهور
بیان احدی بر آن نفوس مقدم نبوده معذک مفسر باید
که باین نفوس از حق تعالی بنماید و از این بیان مفهوم نشود
که در ظهور بعد از این حروفیات باید موجود باشند و
مفسر باید که باینچه در بیان نازل شده از حق تعالی بنماید حال
انصاف و هدایت اهل بیان باین بیان اصح اتم اگر کسی
میتواند الیوم معارضه نماید با نفس ظهور که فلان در بیان
باسم الله مذکور است چگونه بشود الیوم ارفام خود
سلب شود لا تو الله اید الی روح بنفسم چه که این اشای
و ادکار و توصیف بر فرض تسلیم کل کلمات است که در بیان
است و از جمله و استایک سلطان الامر لی این است که باینچه
در بیان نازل شده از ظهور امر تعجب نپذیرد و علاوه بر این
قسم شمس عزیمت الی الیوم که از اذن و دس برای اشراق
فرموده که ذکر این سلطان قدم خلق باین ایا باسم ربوبیت یا

و یا عبودیت هر دو در انصاحت یکسان است و در سبک
جبار است و حروف ثلاثان سراسم اعظم الشیخ را ذکر نمود
اند و مذنب نبود عباد را که در ملاخط آن باین اسماء
ناظر باشند تا در مصنیع ابیات مانع و شاعر شود و مقتدا
که این مراتب بجز عنایت فرمود اگر اخذ نماید از این است
که اعراض نماید تا الله لی بعوض احد علی الامر الاصل
ایشم اگر ناس از بعث اسماء مطلع میبودند در کربلا بیان
بفضل اسماء در هیچ امر اعراض نمینمودند باین است که
از ناس اسماء بعوث بشوند و در ملکوت اسماء معرفت و لیکن
که باین نشان ابدان سینه نفس و هوی خرج نموده حکمه
لا یلهی الا الله رب شهمه لا اصل لها و بعینه که بگویند
شده من دون اسم چنانچه حکایت خضر را استماع نمود
که احدی در زبان علو مقام مقام او مطلع نه الا الله چنانچه
از موسی علو مقام و ستودند و ستور بوده و بعد از حضور
در خدمتش خطاب انک لی تسلیع و معی صبراً مخاطب شده
اگر چه در کتاب باسم خضر مذکور شده ولیکن باعتراف الا

و عندنا علمه کتاب مبین و بعضی بگویند ذات و نفس و روح
 و اسم و بعوث بشوند فاشعده و ترجمان الله احد میدین
 اگر مایب بحث بتمام ذکر شود ملاحظه بشود که این هفتین
 با اسماء درجه مقام و رتبه مذکورند و لکن امسکا العلم الی ان
 ثناء الله و انه مبین کل امری مبین و دیگرانکه کمال اشیا
 ممکن اسماء القیسه و مخزن اسرار خفیه بوده و هستند و هر
 کسری از هر شیئی ظاهر و مضمرا با آنچه را اراده فرماید بخند
 آنچه را بخواند العجب کل العجب الیوم که جمال قدم و خاص اسم
 اعظم در طلب زوال مشرق و مستقیم شده و معدن کمال
 بایستی از اسماء ارا را نور جمال و عرفان طلعت بپیشانی ذوالجلال
 محرم کننداند قل الله الحق باراده من فله خلقت بحول اسماء
 و ملوکها انهم من النار و من ولوا خذل الیوم کلام التوابع
 و بیعت مندر اسم ما کان و ما یكون بعد از و اندام الطریق
 المکرر المقتدر العزیز العبد باله اذ ابکی لنفسه و بخاور
 عبود النبیین و المرسلین فی الزین الاحی و بیخروج و انفسهم
 و بعضین بگویند تا نام و لکن الناس هم فی غفلة و هوهم عظیم

و فیانی اهل بیان منزل نموده اند که لسان و حق بزرگ اسماء
 این کلمات مشغول شده و معدن کمال ارا و نمیزینند این است
 شان خرم الیوم هر نفس که از طاعت اسماء ارشاد بخیرد ابد
 باین بعض اعظم فائز شود این است که خطه بیان مضمرا
 که خطه نامیور بعد از حق از جیم بیان بوده و خواحد بود
 ادا تفکروانی ذلک بالاولی الالباب قول الله فام بنفک که
 عباد درجه کمال نامیور نموده اند و مستقیم از دوری الله
 مشاهده نمایند و در اثبات این امر بدیع بخواب و رسول
 محتاج بخوانند بود والله یقول الحق و لکن الناس لا یسمعون
 و هم چنین مضمرا باید قوله عز ذکره فان منزل الله که کمال
 الشمس لو بقا لینه الی الاینها یمرها کاین اسماء کاین
 تجلی الشمس فی حد هم و ان لم یبقا لایمن من بعد فی علی الشمس
 و یتریب و الخشب للمیاء حال بلا سلسله نمائند که از این باب
 قدس ربانی متفاد بشود که ممکن است شمس طالع شود
 و غریب نماید و سرا با در خجای باشند معدن کمال و متوابع
 گفت بعد از اشراق شمس الشمس الی بطریق فی حروفها

شعوس لا يعلم عدته من احد الا فضل الله العالم العالم که مراتب کثرت
 بشود از انوار شمس و تجلی آن معنی مجوم شود . مال آنکه
 مسلم است که وجود مرآه بینه لفته نبوده بلکه وجود
 شمس قائم و منتهی اند چنانچه امروز اگر تمام مرآه ممکنات نفس
 غرضه را می مقابل شوند در جمیع انوار شمس ظاهر و مشهود
 و بجز در اعتراف جمیع معدوم و مفقود بوده و نخواهند بود
 مشاهده در درجات ظاهر نماید مادر مقابل شمس قائم است
 آثار تجلی در اظاهر و بعد از اعتراف آن آثار مجبوره و
 خواهد بود چنانچه مشهود است و هم چنین مقرر باید
 اوست آن سلطان مقتدر بلکه اگر حرکت لسان قدس
 خلق مقرر باید بقولی آنچه خواهد و اراده فرماید از نیویز
 و صدق حال الا بولت از مقتدر بلکه بقول او نبی و وحی
 بشوند اعراض نمایند و یا سعی از اسماء و یا بیکری از ادکا
 و یا بجزئی از مرآه بک جوشد آن هذا الظلم عظیم بالله
 الحق امر بر امر تک شده اند که احکام ارتکاب نموده میرد
 بعد از ظن شمس در مطلب زوال بحال توقف بر آن نفس در

بلی انفس او غارت نباشند و از غارت جمال قدم بنفسه
 خود و عاجز مشاهده نمایند حجت و دلیل طلب نمایند همان حجت
 و دلیل که ایمان کمال عباد باو بحق و ثابت بوده و اگر آن
 جود و فضل خود ظاهر شود دیگر که نادر است که توفیق
 نماید مگر آنکه بالمره از حق اعراض نماید و در سبب این
 قهر و ضارب نفی و حجب اعراض مقرر باید چنانچه
 اکثر از تو سبکه ایوم خود را بر حرفت ایمان و عرش
 ایقان منگی و سقو میدانند بالمره از حق اعراض نموده
 و در هر یک کسر مستقری و در کل چنین بعیاض بدیع معدوم
 و لکن من غیر شعور و ایگاش با عرض کفایت می
 نمودند لاخر الذی انطقه بشاء نفسه که ابد کلمات
 نخواهند چنانچه نفس التي ربنا فی هذا الا یا
 و علمناه فیکل الاحیان کلمات الرحمن کما یعلم اصل الهند
 طهر هم قام علی و خارب بنفسه و اعرض عن سبالی و
 جادل بایات الله الملهین النبیین و باین کلمات نموده بر

انکار

قطع سدره الرهیب استاده فلما دمر الله وظهر ما في قلبه
 قام على المكربان ^{الذين} لرفعهم ^{الذين} ان يحصيه الا الله الملك ^{الذي}
 ومفتربا على جعل نوره والشار داده كهلم غابر استازد
 وسقا ونيكه ازاقل دنيا الى حين ظاهر شده بقدر الله
 على كل من في السموات والارض نسبت داده مع ذلك وقر
 خود ساكن و متوج است چه كه از حق ناس ^{مطلب} است
 كه كل به سبيل وهم سالكند و در سبيل قلبه ساج ^{فوالذي}
 بيده كه اكر اقل من ان يحيى ناس را با بصره شاهد ^{مبتد}
 باين مخرج فوات ارتكاب نمي نمود ولكن غافل از اينكه ^ب
 از خلف استار الهي هياكل ظاهر شوند كه بصر الهي ^{است}
 از باطل و نفس را از ظل فرقي كلاسند و بهيچ بيدار ^{نكند}
 مستقيم منوع نوزند و بهيچ سكر از ناه عظم ^{محرر}
 نبالبت من ذي بصر لينظر الى كلامهم ^و التي يحيى ^{عظم}
 دنيا تمم بعرفهم و يكون من العارفين قسم بلطان ^{ال}
 كه اكر نفس بكنامات معصين بصر جديد ملا خطه نما ^{بد}

و رتبه و مقام ابن انفس و هيئه و الادراك مي نمايد و اليوم
 رؤسا بيان بفان اذله كه بت ترين اعلى فرق بن حقيقت
 خود استدللال مي نمود نذ بفان دلايل استدلال نوده و
 مبنيا بد من حيث لا يشعرون مثلا حكم وضايك ^{ظاهر}
 قبله بالمره از كتاب محمونه چنانچه مطلقه كه بخروفا
 و مرابا در بيان از فلم رخن نازل شده و مرابا راه مستدرك
 فمهمودند چنانچه در دعوات مبصر با يد الهي در كتاب ^{است}
 مرابا تسعة و بلورات صافه ليحكي عنك و يداني منك
 و در جميع الواح من قبل الله ابن كلمات نازل من شاء ^{الذي}
 و يكون من العارفين و حال عيش اقص فرقان كه خاتم ^{الدين}
 درست نموده و از هر مزل و مبعت ان تحجب عاذا اند
 ابن احبابهم اراده نموده اند خاتم الوابين بر كنفس خود
 ثابت نمابند چنانچه مشهور شد و نصير كه بقول احد
 هنله و ط خلوشه و مشهور در پتر بعضا انداخته اند
 و در كل حين اتجار ظنون از كل جنات بر وجود مبارك

میان دارند و در نفس خود صیحه می زنند و دعوای مظلومیت
 که شاید از الله در انفس ضعیفه القا نمایند این است شأن خدایا
 که ظاهر شده فلان یوم لو حکم الله لاسم الله بکون افضل لایما
 عند الناس بانه هزیم لکم او بالعکس لای احدان قبله لای
 لانه جل و عز و جکم مایرید و لا یستل غا اراد و انه لاهل الصدا
 القدر و در این ایام و سالی در سر دخی با نامان ترکیه نوشته
 و ارسال داشته اند قسم با کتاب معانی که مثل اطفال بکلمات
 مزخرفه بی معنی تکلم نموده اند بل احقر لو انهم تعرفون حال بن
 و رسایل این فتنه را با آنچه از خدام این ببت ظاهر شده
 نمائید خود انصاف دهد که شاید ایوم از نفس جبر چنان
 که جمیع ممکنات را احاطه نموده محرم نمائند و حال خود بنای
 نموده که از اطراف متابعان رسالت فرقه باشد سوال می نمایند
 باید جواب مرقوم دارد مثلا نفسی حرکات را با قوت فرض کنند
 و بعد سوال نموده که با قوت قبل از بلوغ و قبله او باین مقام
 می رود تعبیر نماید و بعد از بلوغ چگونه تعبیر می نماید یعنی

حرکات قبل از وصول باین مقام حرکات معنی برد تبدیل شود یا
 نماید و لکن بعد از بلوغ با نظام چگونه متحول می باید چنانچه اگر باین
 مطالب بدیهه ایوم از سلطان احدیه محرم مانده اند و لا یستل
 احسان فی الله بان بوقفت و یوقفت بشان تعریف کنند
 فی مقام و یقطع عن کل الاشادات و لکن تفهیمه الملك الا
 یحلی انوار الی احاطت العالمین و یحیی من قلبک کل لادکا
 و تقوم علی ثناء ربک العزیز المختار و لان فی مثل ذلک ایوم
 لاحدان یلفت الی شیء مما خلق به الیه و الا یزید علی شیء
 نقص بعد اشراف الشمس و قلب التملک یشتغل بذكر النجم او
 یستل علی السراج و لو کان سراجا منبیا لافرح الی المشرق و المشرق
 الضمیر المبرور و کل لادکار عن و سالی ثم تمک بعد اذ
 الله یظهر بالحق و یظهر فی کل شیء بانه لا اله الا انا الله المبین
 العلمی که موقوف با آنچه در این آیات متضمنه است آحادیه
 نازل شده شد و جواب مسئله خود ناظر باین شیء است
 ابی و از افق غری اعلی و اولایان که کل شیء بکل شیء تبدیل
 و می شود و علم ذلک فی کتاب ربک الذی لا یضل لایستل

ثانیاً اگر متوسل شود که حق با من است بر تبدیل باقوت جواب
 خواهی گفت باری عزوجل! ایشان غلطی بوده و حق مع اوست
 قائم عجز فادر است که جمیع من فی الارض را قطع از قیادت و حمله
 حمله فرماید و بخوفی کل را بفرار مجبور نماید فعلاً غنائم فلتتم
 فی قدرته و تظنون و از این گذشته باقوت را در هر یک از
 بعد ملاحظه کن که چه شود تا بر تبدیل با حق فی الله متوسل
 و هم چنین باقوت طلب که در هزار نفس و هری صیلا شد
 البتة لطافت و لون و صفات و محرم ماند و البسم یعنی
 قطعات باقوت که بجز راجع شده و خود شاعر بنشیند که
 بالعکس را نام من العارین ای قوم ندای طرب بقرار از صفوا
 اعلی بنویسد و رجب الفلک ای اصفی را نام دل و دل و دل
 بنویسد و از کل ماسوی الله غنی و بی نیاز شود تا بجز
 و حکمت رب را از قلب و لسان جاری شود و از امثال
 منائل فارغ و مقدس گردید و بهار قلب را که در عجب

۲۴۴
جمال بخار است با لا یش کلمات مجاز و شبهات اشعار و مبالغه
چه که الهوم بکل جبل و مکر ظاهر شده اند و همه بخور که می کشند
القای شهید در قیاب مینمایند و از همه این بیانات نکشند
و خط
اگر در عالم شیئی یافت شود که تبدیل بشود و متغیر نباشد این چه
تطلب این قوم دارد مثلاً باقوت بنعم این قوم اگر تفتیش نماید
این چه مناسبت دارد بالذکره قبل بنمود که معین شود
با موحده شرک و موافق کافر و در بعضی اشیاء و ملکات
امکان تغییر نکاشته و در بعضی نکاشته مثلاً خالص
دارد ذهب شود و لکن تراب با بقا امکان ذهبت
موجودند و این تطلب با چون اهل علم از قیاسی کرده اند از این
عبد درست نکاشته که معضل ذکر نماید و لکن در بیان
امکان علم و جهل و اقبال و اعراض و ایمان و کفر موجود
مشهور است و اگر مقصود سالان از ذکر ذهب و باقوت
رهبان بوده این از مقصود او قیامت دور است چه اگر
با فخر ذهب مناسبت بشود و باقوت رماد از این تفتیش
در سایر و مصنوعات صانع قیاس نمود و این نزد اهل بصیرت

۲۴۵
بنظر ابراهیم باطنی و داغی و الخ است و اگر مقصود در تبه انسان است
معلوم بوده که ذهاب و باقوت در تبه موثر است ایمان باقیه
و عزت و تفسیه بوده و خواهد بود و این بسی واضح است که
تبدیل بشود چنانچه با الزام که در این احوال حال خوشی
ناور شده اند و بعد عرض و اگر عالم و هم مصاعف
و قلب را از اشارت و قولیه مقدس عانی بر تبدیل کنند و حقیقت
بکنایه مشاهده عانی و من فیه لهذا الصلحه من اری اکیسه
لدى الله المفسر الخمار جریه بیان طلعت سخن اندک اگر
از احوال مقدس از ذکر و وصف و متحد بد بوده و خواهد بود
و هر تفسیه با بنجات اراده نماید ملک فی فیض الاغنیاء
ادراک نماید ایدام و حق نخواهد شد بقوت سلطان
حجیات اسماء و درون ان و فون از اخوان نمائند و عید
اعتراف منع اند پس ای می و ارشد بد که الهم جز طاعت
و بر خجسته مرده بوده و خواهد بود و هم چنین از
علاء ابد نموده اوتوبت الساعده و انش الله الرحمن الرحیم

[illegible]

٢٤٩
بگویند بایمانا نظر الکتابت عدا در برابر خود می نمود و اصل
ملاحظه نما و اگر بگویم کل من فی السوا و این بنیایه مبارک را
نمودند و دره عاقل صورتی را تفکر نماید هیچ و کتابت نماید
که امر در خمس باطن از افاق ظاهر باشد اثر فرموده و سخی
قانع در سر ذوق سپید غریبه را در اولی خود زده اند و فی این
باین نظیر و هیچ ظاهر نشده چه که در چنین نظیر فطنه اولی
و فی علم غریب ناس نبوده تا منقوش شود اذ ان یتبارک الله
اندر القاسم بن خالد بن ایمنه که در کتابت و اضاف
دهید و لا لکونان الذین هم یعرفون نعمه الله ثم یسکون
و ای کاش این ناس باین دلی و عزالت که برای خود من در
اخذ خوده اند مطلع باشند قسم با انبیا غرضی که اصل
امر که در باره عزالت شنیده اند آن بخوبی نبوده و هر نفسی را
علم نماید کذب برب البقا و اینچه نظر بحکمت الله این عبد
مذکور داشته بنی ناس اشتیاق یافته و مقصود از کتابت را
فطنه اولی جلالت را احکام آن فرموده و این عبد اصل
از کل سوره داشته که لا یعلم الا انفسه العلم بالحکم فرای

فعل بوجهی که آنکه خلفه بنحی که من عند ما لا فضل فی العلمین و اگر
 خلقی از الواح بدیده که از منم. ترا حدیده در بار ایام نازل شد
 ببصر الله ملاحظه نمایند از حق تحقیق بنمایند و ماسوا را بنظر آمدند
 مشاهده میکنند و موقت میشوند که مادی و نفسی بنظر مذکور بود
 و خواهد بود تا چه رسد بمعرفین و بعضی الیوم بصفت بعضی
 من ذری الله قائل شده اند چنانچه اهل فرقان من غیر شعور
 تکلم میشوند و مقصود از عصمت را ابد ادرک ننموده اند
 حکم عصمت الیوم محقق بشود هر نفسی که بعد از استماع کلام الله
 و ندانند بیکله بی موقت شد از اهل عصمت بوده و من ذری الله
 از عصمت خارج چنانچه نطق بیان روح ماسوا قائله
 مخاطب العظیم فان الامر قد ثبت من حدود انت تصفی
 عباد احین ما یحیی الله لهم بهم قد عرف الله بامرهم و اصبروا
 و ینبیه ما شغل احق اجعلهم مثل ما جعلت من قبل من الانبیاء
 و الاوصیا و الشهداء و المقربین و المعصومین و المعصومین بعد از

لا یجسده و لا یقتص من کلام الله قدر شتی و لا یزید قدر شتی
 و لکن تری بقیه لئلاک الارجیه لعصمة الکبری و لکن لیس
 بماتر عند الناس من احتیاطا تم فی دینهم لایتم حین
 معوا نذره الت بونکم و اما الیوم قد خرجوا و اما لعصمة
 الایام تا قال الله الت بونکم قالوا بلی و ان الله لم یقل الا بعد
 الا بجا هم نفسیه فی فصل فیور انشی و بعد از این بیان که
 اصح کل کلمات من قلم الله نازل شده دیکر که میتوانند
 برای خود عصمت ثابت نمایند الا بعد از تصدیق این امر
 اعظم الختم بکل ناس فی ای مرتبه کان از عصمت شایسته
 مکران نفوس هم که باین فیور قدس صلا فی موقت شده اند
 ابدی ای عباد بشوید فداء الله را و از ان فطرت را از استماع
 کلمات اهل فرقان ظاهر نموده تا بیان لسان حق را
 ادراک نمایند آخر تفکر نمایند این فیه در کدام قول
 صادق بوده اند هزار و دویست و شصت سند شریف
 ظهیرات قائل بوده و هم چنین یکن تا ثمانی علی هیکل حق
 و هم چنین در علامت ظهور که بظهر روایات متصل است

بنابند که منکرین این اقوال را کافر میدانند و بعد معلوم شد
در ظهور نطفه بیان جز ذکره که جمیع محلی بوده و مظاهر احدی
لمیزل طالع و لا یزال مشرق خواهد شد و همچنین در سایر اقوال
این ها کل ظلال ملاخطه کن که کل بر تو هم بوده و خواهد بود
و معبود هم هوایم و معبود هم اوها مهم اینم نه غریب مع
انکه جمیع اهل بیان مشاهده نموده اند که آنچه درست است اینفته
بوده و غیر حقیم معذک متصلاً بکلمات اهل ذوقان استدلال
مینمایند و مستکنند چنانچه ناره این فته بدیگر مصایب قبل
مقبولند ناس را از غرات قدس الهی و شر بعد غیر صمدی منع
نمایند قدس بحال الله العلی الیهی که اگر هزار مظهر ظهور در
ظهور نطفه بیان موجود بود و در ظاهر بر امر ملک بخمار
اقل من جنین اصطبار به نمود از اهل ناره عند الله محسوب میشد
خون کشید حجاب و هم را و به آغز الهی عریض نمایند و
میخواهد حق بر جمیع معلوم گردد چند نفر از منصفین حاضر
شوند در این مدینه و آثار الله و کلماتش را ملاخطه نمایند
و همچنین مدعیانهم در این ارض حاضرند در دست استفسار

نمایند اما حق از روش مبرین گردد و بر جمیع محقق شود که
دونه فقره آمدی بایه و بخمار عند حضرت و فقدا آمدی
ظهورات انوار و در بیان فارسی لسان الهی فرموده اند
مشی جبر و جبر خود را ننوده که در یوم ظهور حق از کلمات آن
او احتیاج نکرد که کل بیان کلام ظهور قبل اوست و اوست عالم
را آنچه ناز فرموده از کل خلق زیرا که روح کل در قبضه اوست
ترد کل نیست الا شیئی اگر بر حق سبب باشند و الا لا یزکریلت
اشی این بیان جمال چنین حال ملاخطه نمایند با اینکه کل را منع
فرموده از احتیاج جان جوهر وجود و سانج معبود در صرح
اند کلمات بیان بمنزل آن در ظهور بعد احتیاج ننمایند
ذلک الیوم مشاهده بشود که کل احتیاج بر خواسته اند
میکنند فلان را در بیان با آما حسن موسوم نموده اند جمع
ذلک چگونه بشود از این مقام منزل نماید و هم چنین
غرض ذکره امر است اخذ با بایات و احتیاط در هر فن نکرده که
بقدر همان در بار خدای بود اشفی و نظایر این کلمات محکم

الیه کل محتاطین در این امر اصرار آید در باز نداشتن در
و قوله بذكره اگر چه ما بین خود را قریه میکند مثال است
که در اینده شهادت با او را واجب نگوید و بشناسد کبریا
که در بر او عرفان ارجح شده ابد انشی قوله تالی در بر دهر
ظهور پیچ حقیقت مؤمنان بار و کتاب او از قبل ظهور او از بعد
محبوب بنویسد چنانچه نمائند آموختن خالص را و اعراض
کبریت احسان است انشی چنانچه الیوم کل یحیی شده اند و اکثر
از بریه او سلطان احدی را عرض نموده اند و میگویند فلا
در بیان باسم الله نامیده شده و همچنین با مثال این کتاب است
غیر از الحمد و مانده و ملکت نشد آنچه را عامل شده اند
بر فرض تسلیم نمائند که اینک اسماء در آن ساحت اندیش
صنع واحد عطا معبر باید کف نشاء و اخذ معبر باید کف
یرید قوله تالی چه کسی عالم را ظهور نیست غیر الله هر چه
شود باید کل تصدیق بنقله حقیقت نمائند و مکرر الهی بیا
اوسند انشی معدن بعضی معارضه در تریب ظهور نموده

نموده چنانچه ملا فیضی این مآثر را مشغولند و اول آنکه چه
تبدیل نموده اند تحت الهی را و بسبیل هم و خطا سالک شده
بالا که هیئت را از هیئت چوین نکرشته که کل بقدم اول را می کشد
پایه که از این مختار بوده و از این مختار خواهد بود و چه مختار خواهد
منشود و آنکه لهر المختار و ماسواه معبر غرض بقصد فایده
المؤمن الیوم قوله نفسی دیده لم یکن الیوم ظالم اعظم من ان
الک یظفر کلیمه بالی لا اله الا هو را دان نیست اعباده با نه
بکون مقتدر با آن بیدل اسماء من اسماء نه معبر از این بکون
ملکوت الاسماء خاضعة لسلطان و جبروت الصفا شسته
من خشیته و لا هو ت الهاء متفاد ملخصه و معجزه بارادته
و بدعه با هم و بر جمع الیه این است شأن این خلق نا قابل
مقتدر به که کل اسماء خلق شده باراده او و اهل ملاء اعلی
ظانند حلال را باید استلال نماید بر اینکه قادر است از
نفس معبر می از اسماء و از انواع فریاد می اندک اطلاع بر آن
اسم نداشتند و نداشتند و مریدین در قدرت سلطان فیضی

پناه و این ظهور را باین امانت اعلیٰ بدارد الله بر امتداد داشته
 و در بیان احوال نماید و بدین شهادتیم 'ان المختار
 ولهم یکررون قوله جل شانہ اذ عند الخ لکن کلمات
 تاما اطلوا بمردک فیها و الا فلا یحبوا یوم ظهورک انشی
 این است که البوم کل یکلمات بیان از منزلت ان محجب مانده اند
 مع آنکه بمراد الله مطلع نبوده و نخواهند بود چنانچه آن
 جمال قلم بر وسایک بیان مرقوم فرموده اند که مراد الله را
 کلمات او انخوف حتی که تلفاء و حیرت استال نمایند چه که
 مشا غارف بمراد الله نمیشد و خوف حتی مذکور خجاستان
 سید حبیب بوده و هو استشهد فی سبیل مولای و فائز شد
 نفس با ظاه و انوار معانی کلمات صمد آیه استفسار نماید
 و مقصود از این بیان که لسان رحمت فرموده اند که رؤساء بداند
 که غارف بر معنی کلمات الهیه نبوده و بنشیند و چون ظهور
 مبین قریب بود الا سید مذکور بمقام اعلیٰ رتقاء جست فکر کرد

فذلك بالبرهان لا بغيره قوله جل شانہ و ان کلمات ذکر
 ذکریت لک فی مقام الاستدلال شیخ من لطام الظاهر ان
 اوتی سلفوا بحکم طلعه الباطن لاثربالها الاشارة و لا
 بواسرهما الخبیات الا انما یبایه و لا یحتاج بذکر لدیان الا انما
 هو نفس الظاهر و تمام البطون فی بیان الله بما یصفون
 انشی جمالوا که مبینا یا اشار و مرآت شاحت غرل حدر به
 سبیل ته اعزاز الحضر و اخبار الصفاته کتبوتند و لطف
 رتبه مع ذلك بعد از آنکه بکل ظهورات الصمد و تمام
 شئون احدیه شمس جلال خود را از افق صفات ظهور
 از کل جهات سهام کن بر جمال مبین رب العالمین انداخته
 و اولی من وانی هو الی فی خطه تحت جناحین فتعلی
 و رینهه تحت عینیه و علناه فی اباهی و هو الی فتعلی
 لبیف الاعراض و سفک دخی و ضیع حویر الله فی
 و انکر ابائی بعد الله کان خاصه لطف منها و غلظت
 عنها و جاحد حق الله فی حق و حارب بنفس الله فی

واضح على قولي في الظاهر ولما استمد الله سلطانهم وظلم خضعت
 قلبه على الذنوب هاجروا وسبيل القبر اذ انما على الاضراس
 وظلمه لا يفسد الظلم اطمأننا من الذنوب انبوه الله انفسه
 سموا الاضراس فاعلموا شفقت ارضي القديس من ظلمه وقلت
 ستر حجاب الملائكة من اوراقه وبكت سكان ملائكة القاء
 من انفسه وهو يضحك في نفسه كانه ما ارتكب في الملك شيئا
 والله اذا لم يكن كاشف ولكن انه لا يكون في العالم من فوق يعلم
 حين الذي ياتيه وبدور عيشته من سطوت القهر فيقول
 هل لي من جرح لا استغفر عما فعلت اذا اضرب عافيه بالين
 الهاويم وكذلك قدر المستكبرين على الله الهين الغر الذي
 قوله مرشأته فيجاءك اللهم بالهي ان تقبل قدره فوق
 البيان ومن فيه فاذا كل في خضعتك ورجعتك وان تقبل
 فاني انا لا اشد باذبال جودك والمستغني اليك بنفسك
 وشكر بده كذات قدم تكلم فيها لم يكون بلان منطهر
 خود مشاهره مما يندد كدرا ببيانات جبر مقتدر خضعت

انجرب امكان ظاهريه كجميع بيان وما فيه بنفس
 بقادر ظهور المروى منوطه فمود اند وخالج جميع مليك
 شهرد ملاذ شد و كان في الملك اقام وجميع من في المروا
 والاخرى برقم البسته اذكر من عاجز شوند و اي كاش كرا
 اهل ايمان و شهرد تد فلعله الله على العالمين وصد
 بيان وحياتند واستكتاب مهيأند قريباليمان
 والبيان بلعد وريب عامل فيه والعجل يره مندر وريب
 والذكر يضر منه اعاذنا الله واياكم باملاء الروح
 من قهر لا وشهم ومكرهم وخدعهم وهم جنين
 مناجات مليك اسماء وصفات ذكره يناد فاسكن
 اللهم بغنائك عن كشي ان تقبل البيان ومن فيه فاذا قد
 سميت كلما قد ظهر في على ذلك الائم ورجعت كل ذلك
 كتابا وره من اوراق الدراق اليك وان تقبلند بالبحر
 فان ذلك من ظلمه فضلك ورجعتك وان تردنه يا
 محبري فان ذلك من ظلمه عداك وغنا وريب يدك اش
 مع انك جميع بيان بقبول ان كبريت سبحان وطلعت

منوط بود حال بدست برین خا به شغل و از جمالش بچویم
فرای خولا، ثم و بل الخولا، تالله ما برین خولا، علی شری الا لله
بستید بالله منه و بیره عنه و بلان سره بقول ایاها الله
الفاصلی بای حجه امتت علی قبل نبیل و بای برهان کفایت
قبل علی لایومنون ما امتت من قبل احد من رسل الله
ولو امتت فی عهد ذلک الايمان ما کان ایمان حقیقا بل
کان شجارا لو کان علی القصر و اکفرت بالله به حق رساله کل
رسل و ببت کل نبی و ایمان من فی السما و الارضین من حجه
این کلمات امع صمدانی بلان ابداع با وی خالصا لله
ذکر بشود که شاید نفوس از لایشتی نفس وهو بال شد
بسماء عزیمتا که مقام عرفان نفس سرچین است عریض نماید
و لکن اگر بگوید من نبأ الانجیاله المقدس البهر الیوم هر نفسیکه
از وجه معبود حقیقی اعراض نماید و در مرتبه نماید بر هیچ شیئی
مکواند بلان سره بگوید ای مشرک بالله بکدام حجت
و برهان بجمال حق در ظنیه قبل ایمان آورده و بکدام دلیل
از تلبیک سبیل را برین ظهور کافر شده قسم بافتاد غیر تلبیک

که بپزل کافر مشرک بوده و لکن اگر در عهد اظهار ایمان
نموده از سر حقیقت نبوده بلکه شیئی در تو فرایان ظهور
شده دام الايمان فی الايمان و مرجع الشيطان الی امر غیره
الجبیه و اگر ایمانت علی التیقین بوده کافر نیست و بنفیکه
بارحق شده رسالت کل رسل و ببت کل نبیاء و ایمان
انچه در اسمائنا و زینها است ای عباد الله قبله بجا
و نظر انصاف در امر الله ملاخبطه نماید که شاید از حرم
مریانی محروم نشود و از کعبه قدس صمدانی منبر نکند
ای که چه تو سائل و جواب باسم تو مرقوم بشود و لکن
بسیار مشکلی بنظر میاید که الیوم مدفن جمعی شود و امر کل
ما ذکر فی اللوح متمدن کردی چه که قلبت بختجانات
محجب شده و بصرت بسجایات الانبیاء مستور و لکن نظر
و لحاظ در سرائیل و دیگر در این کلمات مترجم است و غیب
بقدر حق ظاهر شوند که جمیع ماسوی را در ظل خود مشاهده
نمایند و لکن نظر بسبقت رحمانی و احاطه فضل سبحانی با ۴

توانا شد لعل با خدک نجات آیام الله و یقطعت عن العالمین
 بیان حال احسانه لیل الله ترن مثل النور و ما دونه المراتب کلها
 علی قدره ما یقتل لایا من فیها الیها فاذا یصل علیها کل یوما
 فامرن و یو برع عنها الی الی و یجلی لایا من فیها فاذا یصل
 الملائک من شیء یذل علی الله کذا لایا من فیها فایرغ الله ما یفرغ من
 من عده بابات افندة الناس و لو ان کلهم یقولون انا بالله ^{یابا}
 و یؤمنون ما شئ الله علیهم بما هم یسیر یطرون ای یروشان
 خملو هام یسویند ندرت علی هر که در این کلمات بالغه
 آیات محکمه متضمنه رفیع شده که شاید بر خود و انفس عبا
 حرم برسد و امیر القیاد اخبار طنبیه بغضیه بیندازند
 اگر خود هم معتقد شود عباد را از سر به تربیت الی ابد
 این آیام شلاد محرم نثارند مفرها بد کل را فند و غا
 از شمس باندازه و تمام خود علی قدر یجلی شمس در این ثلثات
 بنفوس ثلثات در این وقت استدلال بشود باینکه کل عالم
 و موجودند و اگر اخذ شود آیة یجلی شمس که در هر ثلثات بنفوس
 ثلثات یجلی فرموده باقی نماند در ثلثات شیء را دلالت کند بر

بر یجلی و خالی و با این کلمات محکمه غیر متشابهه بالغه اهل باب
 شمس عوده اند که چگونه شود ثلثات از یجلی انوار شمس محرم
 ماند و در این رتبه یثانی توقف نموده اند که ذکر آن ممکن نه
 یونفسیکه از یک یجلی از انوار اسم انوارش صد هزار برابر
 متضمنه و مستتر بشود و از یک یجلی اسم اخذ شود کل یجلی
 نفس مرده و اعراض میبایند و از هر حال اعراض و دیدار از
 اشراق جمال در قطب زوال میگویند انوار رد لبیک و حبیب
 ای بی خبران سر از نوم غفلت بردارید و انوارش که عالم
 احاطه نموده مشاهده کنید بیضه میگردید و از اشراق
 ای بی بضات با قریب با بعد حال اشراق فرموده شما ملا ^{خطه}
 نماز این اشراق محقق است یا نه دیگر قریب و بعد از این ^{ست}
 شما و این غلام نبوده و نخواهد بود حکمت الهیه که از انظار
 مقدر است اقتضا نموده با قیوم فارضو امار الله لکم
 و تقصو علیکم فوالله لو کان الیوم یبیک ما لظهرت نفسی ابد
 ای صاحبان بخصا قسم با ثواب فالت بقا که اگر هر ^{ست}

ابن عبد بود هرگز خود را معرفت نمودم چنانکه در کتاب
دارد از ذکر این سخن ظاهر گزید و در هر چند که من
شده وصیت اختیار نمودم روح القدس از این ناطق
و روح الاعظم قدام و جسم و روح الا من فرق اسم
و روح البهاء در صدمه نذا فرمود و حال که هیچ لطیف
استماع شود از جمیع اعضا و احشاء و عروق و اعقان
ند آه الله را استماع نمائید حتی از شمارم بپسندید و بانه
لا اله الا هو و ان هذا الجبال لهما من فی السما الارضین
ولو کان هذا نبی تالله هذا لیس من عند بل من الان
ارسلنی و یحق بالی و جلیه سراج العالمین او قوم تو
راخص صدق از کتب بی معلوم و واضح است پسندید
بر نفس من انچه بر خود نمی پسندید آخر دلها نامل شد
مقصود این غلام در این آخر ایام در این چنین کبریا
بوده و چه خواهد بود فنا ملوا با ملایه النافلین باقی
فاستحیوا عن الله و لا تنکروا فی امره و لا تستل الدلیل

عن النبی و استمر ما لا ند له ما هو ضیائنا و انوارها و انک الکن
مریبا فی ظهورها لا تمنا اشرقت و لا تدری لهما فاسئل الله ان یشیع
بصک لتدک انوارها الی احوالت الکونین قل الله یلهما
قله القدس من حقک ملک علی حبیب البصاء و خطابی
ان یا ملایه الارض و السماء ان هذا النور المحیو فی الیوم
عین الایضاع مثله و لا یزید الاضلاع شیهه و انه لیس الاضلاع
یجالیه عین الله الملك الخیر الجبل حدیث قبل است که
تو پند در دست یکی از اصحاب رسول الله بوده حضرت
در دست دار سخن خود تو پند فرمود بکلام این که اگر میباید
صاحب ان اطاعت مینمود در حاله لا اضطر کن کتاب الشی
که امر کل نبی و حروفات و مرایا و ابواب و ارکان بارحق
ثابت شده اخذان و قریلت ان ممنوع شود جایز و کن
تبدیل یکی از مرایا علی عینم که بر وجود حروفاتی حق شده
ان حروفات بکتاب ثابت و محقق شده اند جایزند قول الله
تقرین ما لا تعرفون و تحبون انکم و هتدون كما یفنون یل
القبل و بذات بفرحق تالله لا غاصم لاحد من الله الا بالحق

بنطق عن خلق في السما والارض وبسبحه لا اله الا هو العليم
نظير لمظهر ما خلد تاجع اشياء والبرم در صفت واحد الله
كسند وانوار شمس قدس الزاقي قبح عيسى وبصر ظاهر
باطن مشاهد تائب وجميع ابن براهين كاشف افيها
اسد الله كلفه اولي بار خطاب فرموده ان بامظهر الله
الاخذ به حال انصاف دهيدي كيكه محل ظهور سلطان
باشد بقول الله چگونه ابوالشهر هينا ميد واكر بركشيد
شان را كرات ازار في نمود بر فرض جواران حال اكر
نفس فقط بعض قبول از مرآت ازمز باه از تراغ فرمايد چه
اعتراض بران حال قدم را رد واكر بركشيد از تجا حق شد
كه ابن فقط مشهوره وكلمه جامعه در له عا شود صا
باشد ميگويم بشان جهت برهان كذا نظر في كلام
من شدة ونزل من لدر اسم داشتند ابد به ان حيث و
برهان ناظر شود و مجزا هيد ان را به لا تكفر بالله الله
خلقكم باسمه ان اتم من المتصدين وهم خزين باسم الله
مبفر بايد ان با حروف التاليف من من بظهر الله جل جلاله

وعم جين در هر ساله بغيره كه مخصوص او انما هو بدار
در صدر رساله مكتوب وهذه صورته ما تزل من له كاشد
والفرد الاحد المسترق بالقرن الصمد اسم الله الذي بان العبد
المعتمد وبعد مبفر بايد جل ذكره ان باسم الله الذي بان العبد
علم مكتوب خترق قد اودعنا واشتاك غرام من عند الله ان
عين قوادك الخيف تعرق قدره وتغتم بمانه وبعده مبفر بايد
عز قدره ان باسم الاحد لا تنظر الى ذلك المخلوق الا بمثل غنا
بدهيه راعه كيف بناء من درق انخذ ذكره كليات
فليس صمد لقبه كه در هر صيف او نازل در كتاب موجود
اليه و ابن بنده نظر بخصا و نموده احكامه وجود بصير
و ملاحظه بهم خود نما كه همان و همان فلي را كه خود
ربان عالم جلال ان متعجب متعجب ما ندره چنانچه ديان را
ميگوي و فرد الاحد كذا اعظم اسماء التي بوده ابو الشهد نا
و معدلك اعتواض بر سلطان بفعل و ايضا نموده كه جاوره
خلو شود و يا عزت جبر كردد با اينكه اسد الله انكار حق
نمود و حجت و سرور مدنيته الله بين بدي العرش حاضر

اهل بیان در آن ایام بان متر بوده اقلر نموده معذرت و
 علیه ماورد بلکه گفتا با و حذر نموده برجی کم قتل بکار
 نموده کتاب مستقطر موجود ملاحظه نمائید قسم بافتا
 که در آن کتاب بر کل مظاهر احادیث فوری قتل داده شده
 اند که حکم قتل با نمره از میان و اهل آن نفع شده بقض منزلت
 د و افترا بران بچاره زدند و حکم قتل چنان نموده اند و غیر
 اذن الله و ربیب مقبول شمرند خبر من الف قاتله چنان
 حال بر جمال احادیث ظلم باین واضع و مبرهنی وارد و قتلش
 تمام نموده اند معذرت با طراپ نوشته وجه ظلمها کجاست
 عدل و منیع و معدن ان نسبت داد که شاید غل و بعضاً آه
 صدق بعضی از متهمین القاء نماید و لکن غافل از آنکه ولایت
 تحت ظلال اسماء البصیر عباد یسحق الشمر بالشمر ^{ایضا} یمنع
 حیات العالمین و همچنین بسبب ابراهیم مبر با بند ذکر آن
 یا خلیل فی القحف ان با ذکر فی الکعب من بعد الحسنان ^{ایضا} یا ای
 و البیان لا یترک انزل این بیان الهی که در ذکر او از قلم قدس

جاری شده حال با بر الذی میسر و شده با الهی خود افتخار ^{بند}
 که بیکر الله فی العالمین در کتب الهی ذکر شده اند و نمیکند خلیل
 صف الهیه و بیکر الله در کتب منزلت و با اسم الله در بیان قسم
 شده با بر الذی تعینر میبماند و در ذکر که اعترا این است
 شیت الله و عظمت او نموده تعینر جایز نمیدانند قدرت الهی
 مثل قدرت خود فرض کردند اند و قلمرا علی بر معطل دانسته اند
 قسم بمطلو میتم که قلم قدرت کل چنین در محو و اثبات مشغول
 لا یعقل ذلک الا النفقون کذلک یحیو المرحن ما یشاء و یثبت و
 هنده ام البیان و عجب از این نفوس که با بر اسماء افتخار ^{بند}
 و از حق مغض کنند بلی این اذکار و اوصاف در هر نسبت
 ما دامیکه از حصن امر الله خارج شده اند و الا لیس لهم تدبیر ^{ایضا}
 علی قدر سواد عین غلظه متبینه و از این گذشته کل انشیاء ذکر الله
 العالمین بوده و خواهند بود چه کل انشیاء بکین متبینه اسم الله
 بود و اسم او نقل شده ذکر او بوده بین عباد لم یزل ^{ایضا} یحیی
 و لا یزال الخیر خواهد بود و الا ^{ایضا} فخره بالقر و البیاء که اگر کسی بود که
 نظر الله خلق را با بال مشاهده نموده هر آینه هر چه از دست

وجود ابواب علی همکندیم که جمیع خلق خود را از غرضش عاجز و
قاصر مشاهده نمایند و لکن چون اغیار موجود اسلحه ستر به
کدنگ قدری از آن معتد زبیر قل با ملایه البیان انهم خطیتم
للقای بعد استغاثی عنکم و وعدتم بنفسه و غرض بقای بعد تقدیری
عن غرضانکم و بستریم حیالی بعد استدلالی عنکم و غمخلی باطلی عنکم
و اکثرین معذلک باور من اسماء الیوم تثبت نموده ارسلنا
اسماء دوس و غافل ماند ابد اگر بکلمات ناظرید معادل ایسان
ارسماء مثبتی رحمن نازل ریشانی ظاهر که احکام را بحال عمرانی
نه میگوشتن که مرتبی قلبی آن نفوس و الزامی و ادمک منع
نموده از این گذشته کلمات شریکها الیوم حول امر الله ظاهرند
با کلمات من اتخذتموه مردن الله الانتمکم و لیا مین نماید
تا بر غیبت امر مطلع شوید که لعل بر جمال ذم بخیر و هم ضرر
وارد نباشد پس قسم بقی که اهل امر ملتی از ملل قبل که در استیلا
خود از ظاهر غرضانیه مجازین الایه متغیر میشوند شاید
لکن از بر کمال بیان هیچ جیت و قدرتی باقی نه چکه سلطان
ذکر ظهور بعد از با صرح بیان و اوضاع بکیان فرموده اند

کلیان و مآول فیما یستولون و مؤلف فرموده چنانچه از قبل از
خبر پادشاه فطوی للعارین و از جمله در ابطال حق و اثبات
معنی با الله باین کلمات تمک جست و چون لایق بود که
کلماتش بعینه ذکر شود لذا ما حرک علیها فای الله و معنون
این است که از قلم عز صادر میشود محبوب شما صاحب بصیر
یا نه اگر نفی شود حکم از منظر اکبر هذا ظلم علی الله و اگر آن سلطان
قدم صاحب بصیر علم برده چگونه بشود نسبت بر وصفه با بد
با اسماء حصی ذکر نماید از مقام خود منزل کند و از هر چه
کردد اولاً آنکه مآل این قول حق ذکر را بفعل بایشان گذاشته
و قدرت بجهت تقدیر و انکار نموده و چنین قصه ابد عباد
بوده و خواهد بود بشیر فطره بیان چنانچه از قبل مذکور شد
قل اللهم انک انت الباق الالبین لتوین الا لوفیه من تشاء
و ستر عن الاوفیه عن تشاء الی انک علی کل شیء ذبیر قل
اللهم انک انت رباب السموات الارضین لتوین الیوفیه من
تشاء و لتوین الیوفیه عن تشاء لا اخر من حال امیر که

در این کلدیجا مع که از مسامح نظیت سلطان احدیجا نشد
 چه میگوئی اگر حق جل و خیر اصادق دانسته سلطان ^{عقلیه}
 قادر است باینکه الوهیت و ربوبیت را که از اعظم صفات
 بوده عطا فرماید بفرقه فسبکه اراده فرماید و هم چنین بخند
 نماید از هر فسبکه بخواد الهیه قادر بوده بر اینکه خلقت و
 از فیض اشراق فرماید این ذکر هست که کلیه فرموده اند تخصیص
 با حکم دانسته و ندارد و اگر تخصیص وصف تا شکر و لا اله الا
 معقول دانسته و قدرت محیطه را انکار منتهائی پس میگوئی
 در همه این اسلها که بقص صبح در باره او میفرماید آن حق
 الثالث المؤمن بنی بظهور الله و ابنی بیه واضع است که حق
 ثالث مؤمن بنی بظهور الله جل جلاله بصلوات بر همه انوار
 بیان و مرایای او عند الله مقسم بوده چه که خود نظیر بیان
 روح ماسوا فله میفرماید نطفه بیک اله زمان من ^{الله} خلق
 اقوی است از کل من فی البیان حال انصاف ده نظیر بیان
 صاحب بصیره بوده بانه اگر ابر اصادق و صاحب ^{صفا} بیان

مبدائی چرا فیض را که باین علو و امتناع و ستر افعاد در اصل کتاب
 ذکر نموده ابو الشیر نامید و بر تفسیر امر خودی را بادی
 عین واحد شمدیت عیوب الناس و غفلت غبار فتنه
 اگر میگوئی از حق اعراض نمود از این حکم بر او چاره شد بر فرض ^{تسلیم}
 میگوئی هم حرف ثالث من بظهور الله که ابی و علی از خلق ^{الله} بیان کنند
 بوده بقص قلم امر که بیان است معنی و کافر و مشرک نبوده
 چرا جان من مبدائی که سرای از برای ^{الله} تخصیص از حق اعراض نماید
 الذي کثر فوالله احد بر اصل این امر مطلع ند و لم یطابقون به
 و در بر تویی و حبل این و رفقه بقاء بایده نجات تعقی فرموده
 فبار و حال نسیج و بگون من فی اباب الله بنی للمؤمنین بیان
 بیان ^{الله} فوالله قال الحق و بزم التمسد و انبئت بانک برم فلیتو
 لا تؤمن بدار نعت عنک حکم الا باین نبذ لا الظهور لانک
 ما خلفت الا له و لو علمت ان احد من المصارف مؤمن بجلاله
 فرقه عینا و احکمت علیه بالا باین نبذ لا الظهور و من و ن
 ان اشهد علیهم من حق انی قسم بمشاهده که شکافت شب
 قلوب را و خلق فرمود انسا نرا که اگر مؤمن بودم که تو در ظهور

بعد ايمان نبياسر بان مشرق افتاب حضرت هرايش
 مي نمودم از تو حکم ايمان را در اين ظاهر چه که تو خلق نشد
 مگر از بر اعران انفس سماء ايقان و هرگاه بدانم
 از نصرت موقن بشود بعين ايمان و ايمان يا و
 هرايشه ميگردانيدم او را قره چشمه خود و حکم مي نمود
 بر او در اين ظهور با ايمان از دون ايتکه طيرت شود
 از او اسرار حال اي اهل بصير ملاحظه نما که امر الله چه
 مقدا و اللطف و ابرق بوده و رحمت منبسط الهيه
 کل وجود را احاطه نموده که در باره نسيان از نصرت
 که الهوم کافر و مشرک است بجهت ايمان در ظهور
 اندر الهی او را بالطف و ابرق اعطاء مبارک خود
 نسبت داده و منسوب ساختند اندر معذک ابن شبح
 ارض در چه رتبه و اهت و ناظرند ضحاک با
 ملاده الفا فانن فوالذي جعل الهوم دليله افته و
 سلطان مايجي من قبله للمير که اگر کل مرش البيان

اليوم معرض شوند و بکفر از نصرت موقن هرايشه اسماء کل
 لوح محفوظ خواهد شد و اسم نصرت ثابت بخواند
 و ثبت و عنده ام الكتاب و ارجع گذشته يا احکامت
 که در کتاب الهی مقرر است نشنیده اند که با الله یکی از
 اوصياء قبل بوده و جميع اهل انظار عالم خدمش را
 بشمره ند و طاعتش را طاعت الله ميدانستند و
 اسمش جمع ديوار احاطه نموده بود و چون جمال کلام از
 افق غر تسليم ظاهر شد بعارضه ايمان الهيه قيام نمود
 و هم چنين هموداي استر بر طي که یکی از حروف است
 انجيل بود حضرت روح را بیدار بود تسليم نمود و نبيک
 از انسان امتحان الهی اوده نشويد در کل چنين پناه
 بخداوند متعال بوده که شايد الهوم از ضراط و اخر منصف
 نشويد و نلغريد فطوبى للتائبين چه که امتحان بر
 کل بوده و خواهد بود و احکام گذشته خارج ندالا
 من شاء و يك اگر تبسم عدلش مرز نباید صلاحش را
 فوالذي جعلت نفس وهو مشاهده مائى و اگر تبسم

صوب نماید و در هر جا که بماند با بصر عرش با بصر ملائکه
خداوند تعالی مطلق نیستند و بصر و هم حرکت منتهی بشود
فصاح بدیده الضیاء و در هر ملائکه تشریف نماند و خود را بعد از آن
لایقناهی معذب سازد و از بصر عظمی مواج بسیار بقیعه
خود را مشغول نکند و از بصر عظمی بظلالی قانع میشود
بیان حق را از لسان رحمت بشنود احد الیوم بر بیان و ماذکر
مطلقند و علم خدا را الوافه من العارفین از سلطان اسماء که
ملکوت اسماء بفرموده او غلبه شده و بقیص اسم مجتبی نشین بدید که
جمع اسماء بمنزله نماص اند بلباسها علیهم فیضا فضل اسماء
و بزرگواران پیشه عدلانند و در این استقامت فعل و اندامها
القدس و الیوم که اکثری از اهل ایمان عبده اسماء بزرگوارانند
بوده و خواهند بود چنانچه اگر بنظر اولی بنظر نفس عارف
شده بوده اند قوله اقل و ان در این ظهور قدس صلائی در
عرش چنانی توقف نمی نمودند پس معلوم شد که عارف بنفس
جل و عز نبوده اند بلکه بقیص اسمی او تعالی شأنه عارف شده
اند چنانچه ایامی نگذشت و بنفسه لقصه ظاهر شده و او را

شناخته اند و بر او دلبر آورد اند بخبر واکه قلم جها میکنند از ذکر
و این عدم عرفان شده مگر سید با بقیص فرموده یعنی اسم اعظم
ایمانی تبدیل شده احد عارف شده الا الذین هم افضل من کل
کلمه من الملک و صعدنا الى الله بکلامهم لان دخلوا مقبره کرم و الله
اولی الخت ظلال عناهی و بزرگواران علیهم سلکینه و عظمی هم علیهم
الاستقلالهم مستقرین اولی الخفظم الله عن ربنا الخیات و هم
و ساد القدس متکون و لا طیفی ناظرون علیهم فیکل حین بنما
ثم رحمتی و عناهی ثم فضل و فضل و کذلک اخصهم الله
و جملهم من الواسعین او عباد سعیه نموده که شایان بزرگواران فضل
رب که از باب در نظر قبایله ثواب قدس عناهی وارد شد
و از اجزای نفس رکن آسوده و محفوظ مانده از است فاضل
امر و من مع نفسه و من اعرض فاما و الله یعلم من العارفین
و او یأش که اهل ایمان در بیان فارسی که از ظلم چنانی ناظر
نمودند که شایان در این ظهور قدس صلائی خود را از سلطنت
ربانی و قسم مکرمت سبحانی محروم ننهند و در بقیص
بر توب غیبه طاهره وارد شده که کتب عرفانی من ای واک
قلی ان کثر بر بزرگوار سلطان لایزال بر شیهه مطهر شود فی الحقیقه

شبهه دیگر باینکه سبحان الله بآنکه بسیار مقدر و معترف که
نبوت بر رسول الله ختم شده و سندیستین اولی از رسول الله است
معدن و مع اینکه حق تعالی بنفسه و کتبش و شهود و اوراق
اشقی آنرا حق تعالی را باینکه ظاهر طالع مجده اذکر و صفت
و امثال آن صفتانند و بنسبه و هم ما را از این طالع الفرقان
اراده نموده اند اراده شمس یعنی را که در سما قدس برزوال
ذوالجلال مشرق شده ستر نمایند نه گریست ذکر این فرموده
این مقام ای سید الخیام الدین فی الایمان و قدیم
قصدا این دارند این کل پاره ها کار خست بر شند و بیک
بلکه بدین احوال آینه را و باصل امر و ماحق با اسماء ظاهر
شود فلهم قیام بهر باید اگر تاس ضعیف و لایق نباشد
هر آنچه ذکر شد بهر مردم حال تدبیر امر و ارتقا ما
اود الله لکم را مشاهده نمایند و در مرتبه خود را ملاحظه
کنند که حال بادیه بسترین عباد از اهل فرغانه ملک جسته
و مستدک شده اید فراموش علیکم با ملایه النافین یاد
ایام ظهور است و چون شمس فی وسط السماء ظاهر
و نه خورشید نیامد مساحت قدس موجودند که محتاج بر

برمی باشد از اقصای ناپدید اگر میگردید در امرش محتاج بر
هزار نفی منکم علی الله المصن القیم چه که امرها فاضل
بوده ولی بنار منته ای با که ان جعل الله و زبوا نظیرا
اوصدا و انذار و صیا و قرنها و امثالا و در بیان این ناسخ
و ماحقه تم بدانکه جمیع را محرف بوده اند که ذکر بر اباد
بیان من قول الرحمن نازل شده و ان محدود نموده و خواهر
بود امیدواریم که از رشحات سما قدس امطار قدس
بر قلوب غیر نگذرد و مبدل شود که شاید انشا الله شده
بنظر بیک اسماء و صفات و بجه نمایند فوالله باقم و قصور
از ذکر این براهین مقنه و ادله محکم و کلمات غریبه
اثبات نفس نموده چه که هر نفسی که با قاع قیام بهر
نازیده الله انوار شمس این را که در کشته علی شیده
ان لا اله الا انما الغیر الحکم فیله نموده مشاهده
بلکه مقصد من باقی فی السیفان الله اذ اینک فی وانا علی
عینی و قلبی و کلام و معدنی و دمی و خطی و جلدی
بماورد علیه من هو لا اله الا الله هم کفر و بالله و حال و انفس
و جاد و ابایان و انکروا فضله و انکروا علیه بعد از آنکه

الآيات والنج والعلامات فوالله يعلم ما فعل الحارث بن مله النبل
 امرتكم ماشق عند هبكل الخطه وهدا الصبر ولكن انتم
 على الاثر كن لا ذنب له فان لكم باملاء للمشركين بالله احو
 اتر الكذب والنج وكذلك والصدق لو انهم يطهرون قلوبكم
 واسماكم ولست تشق الجذون والحمد لله اعلم ان التبريم فكم
 است كرجه ذكرها به وحال امر عفاي وسيله كمناف
 ووجهه كرجل خطاب ابعي كلمات عالمين واقع شوه
 خود را بخون و شاهه میناید باید باستماع ادنی کلمات
 مشغول شود که چگونه شود ذنب را می اضماع شود
 بکرای قهری بصرا لا رای را نساخند و ثانیاً سالفاً
 ذیاب رای شما بوده چنانچه بعد از ظهور پیر ایمان
 افق سماء متوکل مدرك نموده اید که متابعت قوی ^{بد} صبر
 که صدقهم مرتبه ذنب از آن نفوس عند الله است ^{نه} توج
 چه که بعضی این ذیاب مظهرت الارباب مقام ظلم
 شمه شد لعنة الله علیهم وعل النبا عهم واکبر کوی
 قبل از ظهور متابعت ان قوم بخوی و عند الله مقبول

بوده و بعد از ظهور و توقف این قوم در امر الهی از نا محسب
 شدند حالام در این ظهور قدس صمدانی همان حکم بجا آرکن
 بشود و بضع الهی بر او قلب و از اشارات کلمات خجاست صلمه
 سازید بکوی بندگان هوی قدی بسو خذ او را بد و
 او را بر نفل بهر آیین طهاران نمایند ان باقم العدم بدخ
 ما ردت ان نکره لعباد الله ثم اذکر اخذک الله خا رب فیضک
 و جاد بآیات الله لیکون ذکر للعالمین لعل بدارک ابصار الله
 اراد الوعد فی الغفر والاسراق و ما ذلت انذارهم فی هذا البر
 الذي فیما لست الساق بالساق فوالله فیفسر بیه که بیت
 سند در تعلیم و تادیب و تربیش و حفظش سعی بلیغ
 جهد منبع مبدل شد که ذکرش ممکن نه تا آنکه شربت
 واقع و با این ارض وارد شدیم چندان گذشت سید محمد
 اصفیانی از بیت الله و حسن جبهه خارج و بقره دیگر
 مستقر و اخوی فرالله لا اله الا هو در سدد قطع سدره
 ربانی بر آمد لی ان اظلم الله خافیه نفسه و اشهر بکوه
 بین المهاجرین را رفیع التبریم عن کل انات و ذکر و بر صفت
 کبر و این عبد بالمره از جمیع گذشته خارج شده که شاید

حرارت حد بنهند و نار یقضا ساکن شود و انبساط خروج
 دخول بر کل مسدود نمود و اهل حرم چنانچه ارستماع اینها
 متکرر در توجیه و ندبه مشغول فوالله ان یقینا احداث کما
 ماورد علینا و لن یطیع ان یجمع احد من الجنین درین
 خروج سه نفر برآید و مت معین شد و دفتر حضور
 ملاکون کلام و یک نفس برآورد و هم چنین در اهرام
 که از دولت علیه مبرسید این کل قسمت شده و بعد
 کل منفرد شده در اماکن متعدده ساکن و این عبد در
 بیت و حله جالس مغال الدیاب و مرغی الخاب و ابد
 بنفیس از احباب و غیره معاشرت نفورده بالمره باب
 لذا مسدود و مجال بقا مستور و بعد از استقرار حال در
 عهد بالآخری پیوست و بغض الله سبب و علل انتقاد
 این دو شد و بخند و مکر مشغول شدند چنانچه
 نفیس را بدرام هم ضرب داد که ببلاد سرود و اینها
 ارتکاب نموده اند بدیده امر نسبت دهند و مکر تفصیل
 بسیار و لکن اشتغال با این اذکار را چنانچه با نام الله
 مشبهه این بقدر ضرورت اظهار میشود که میباید اناس

کلمات کذبه فانیه از طراط امریه باز نهند تا آنکه نفس ما مر فادام
 نادم شده نزد بعضی رفقه تفصیل او سر را مکرر فرود و چون
 ملاسلانکه با او همراه نموده مشاهده نمود ندجیم و این
 دست داده چه که انچه عا دل شده بچرخ راجع نموده اند
 و همچنین رساله در هرده الله نوشته که با طراف انتشار
 فوالله ان لا اله الا هو بمثل صبیان بلادی نکره نموده اند
 تفرنون و انچه برزعم خرد در هرده الله نوشته اند
 این امر بدیع بوده لکن الناس بصیر الله فی کلما تمام
 بنظرین دیکر چه مقلد مقتویات بملک اسما و
 صفات نسبت داده اند و انچه درون خبر بوده باطل
 شجره ربوبیه راجع نموده اما اشکاراتی و حقن الله
 اذ یکم لسان الله و بقول هلم آ صاف بظاهر حقین
 هؤلاء المعرفین و هلم و نسف لسان بفتح بالبان و بلغ
 عن فتائی شتر المشرکین و هلم من ذی استقامه بنفیس
 فیه الا یام النی احاطت المنکرین و هلم من ذی
 بعض بنفیس و بقطع عن العالمین و هلم من ذی بصیر

فی امرک و ماورد علی من جنود الشاهین و هل من ذی قلب
 رقیق ظاهر لیبکی بکائه و بما علی من هراک المستلین
 و هل من ذی علم یصل سیوف الرد و البغضاء عن وجه الله
 الملك العزیز لللیل ان بائدکم الا علی قال الله الی ما استنصرت
 من احد حین انزلت عارب معی محل الملل و کان الله یشهد
 و کتبنا استنصرت من احد و تا مریب العباد هذا لم یکن الا للذل
 الذی ذرعه الفصل و دون ذلک ان الله اخفی حمید باد
 رسایل و متعلده در رد سلطان احدیه نوشتند ان الله
 ذلک احاطهم و ضل سبعم فی الدنیا و الاخرة و هم لا
 یشرعون و انما سبب و علل اعراض ناس و استنه
 اند باین عید ثبت داده از جمله ثبت دنیا و این
 کل ذی شعور واضح بوده که این عید درها باین مرض
 چون شمس واضح و لا یخ برد قسم حیال قدم که در هیچ
 نبود که لیل ادراک شود و هم چنین هیچ لیل بجان مشاهد
 غیر نه چه که مشرکین بکمال جحد در قطع سدره رب العالمین

برده تا آنکه شمس ندرت بداند یوق ایدیم اراق حجب غطایه
 اشراق فرود و مشرکین مغلوب و جماله لعل الغالب علی کل شیء
 بر مشرق ندرت و اقبال مستور و با غر تمام از غر حرکت و این
 معلوم بوده که امراده آن بوده که روحه عازم اسلا و مبرل شوم
 چون جمیع خراج و فزج لا یحصی نمودند بعضی اذن خروج داده شد
 و بعضی هم من غیر اذن حرکت نمودند تا آنکه وارد ارض مشهور شد
 و ابدا بدلت علیه مطیع اظهار شد و هر نفس که باین بدو
 شد ملاقات واقع و الا فلا جناحی جمیع استماع نموده و نفس
 مدینه کبره هم شنیده اند که امراده الی چه بود تا آنکه چند
 متصعفت خفتا لا انقسم و شائتم مضطرب شده خراج نمودند
 لذات و لا انقسم حکم بدنازل حال کلام یک از این امور متسلط
 بدینا بوده باری قیاس نفس نموده اند که ذلک صفت لهم
 السنم الذی یقولون ما لا یشرع و الله الذی لا اله الا هو
 حیا میکند از آنچه عامل شده اند ذکر نماید و اگر ذی بصیر
 یافت شود از مسائل حضرات که اسرافه جعل و بنسب افشا
 شده مقام و شان و مرضین مشهور گردد و مسند قبل شعر
 جناب امام عزیزی و جناب سلمان سؤال نموده اند که

جواب نوشته بدست بنده باصفهانی باین یک حاضر و دیگر در اشت
 میرزا علی ملتفت منتهی شعر نشده از حلیت نسبت ابر کنوب
 بلبلان داده شود این بنده سکوت نموده بدیاجای میرزا
 احد نزد آن خود کلمه پیکر نهوده انداخری بعد از آنکه آن
 بقیه بالاخره معذرت شد که شاید سائل اصل شعر اغلاط
 باشد بعد شعر را ملاحظه نمودند و صحیح نوشته بود و نوشته
 نزد سلمان موجود است و جمیع ملاحظه نمودند بلا فتنه
 نشد چه که کلیجیات و همیه محبتند حال ملاحظه نمایند تا
 مقدر معجزین معلوم شود و مع ذلک جمیع و معدون و مصدق
 علم ربانیت اعتراض می نمایند فاللّٰہی قامت لکن القدر علی
 قناء باید که کل انحصار نذر جاری نموده اند این بنده بخوبی و
 خواهد بود و لکن عمت الانصار اینجا هم و این و آن
 لا یلتصون الا اللّٰہ جل اللّٰہ ابصارهم منہم عن الخیاب
 هم ببصر الحدید فیکل شیء بنظرین ای صیاد ملاحظه نما
 که ضربه قاصی رسیده که قلم اعلی باین کلمات مشغول شده چه
 که نام ضعیف و نابالی مشاهده بشود که مباد از کلمات

جمله معجزین از حال سبین غافل شوند و لا کفر للبلد معجز و بعضی
 باشد ایداً ذکر معجزین و اظہار معجزات و غیره بنشد چه که الهم کل
 مکلفند که در نظر ابر و اظہار من عند اظہار شوند و من بعد
 لای ذلک الخاتم بنشد بانه هو الظاهر و الباطن الشرع المنصف و
 السماء یحکم ما یشاء لا یسئل ابرار و انه لیس المفسد الخمار و
 جمله نسبت ظلم باین ظلم داده اند حال و همین شعر فکرتما
 و انصاف دهید جمیع اهل بیان یا ابن عبد الوقات نموده و
 ظاهر بدیه هرگز بضر فتنه راضی شده لافزوب العرش لیا
 به صفون و قد کان نصر الخیر فی ذم الشیان عشرین من السنین
 و مع ذلک ایداً اظہار کرده و حالهم اکر این مکتب بحول
 دیده بنشد ایداً اظہار میروفت و بشهد بدیک کل بنده فقی
 و کان علی صیبره منہر بیت سند آخری نزد این صید بود
 و استکار او مطلع اند و مع قدرت بر او و اطلاع با شمر و
 قلبه کمال شغف در پیش معجزات شد و بشهد بدیک کلام
 ان انتم یسمعون و لکن چون نام بر مقتدری صبر باشد ایداً
 باین کنه کلمات اراده نموده اند این فتنه و انحراف و
 و بر جمیع اهل بیان و فتنه واضح و مبہن که این عبد با احد

معاشرت در این ارض ننموده و هم چنین ورود در بدنه کبریه
 الا من خضر بین بدینا و ما حرك لسان الا علی ما یبعد عن الی
 حیروت الامر معد لك نوشتند اند که نزد اهل سته ما را
 رافضی نامیده اند فوالله الذی لا اله الا هو که خود این تفسیر
 معوضه نزد انجام نسبت دون ایمان بیده و سخن داده اند
 و عند اهل سته و جماعت بسته و نفس حال رافضی خالصا
 لله باید صدق و کذب راه علوم نماید و بهترین حق و باطل را
 بصدق و کذب همین قول ظاهر میدهد هر ادا بتباد لسان اند
 عن عرش الاضطر و یقول لعن الله اول ظالم ظلم فقطه الاولی
 فی قتلهم و الاخری و کفر با یانه و خارب بنفس و جادل
 و اشرك بذاته و الحمد کما انه و اعرض عن جهاله و کان فی الیک
 فی الواح الله من قلم القدس مکتوبا فوالله در هر وقتی از این
 که در این طایفه با علق و مواضع دیگر حرفی در اخذ این
 طایفه مذکور بشود استخوانی از عرق با طراف می بینند
 چنانچه اکثری شنیده و می دانند و این صید و حده ما
 اعلام بوده اند که از قله بت ربانی امر مرتفع شد و جمیع از
 نفوس خود مطمئن شده از خلف ستر بیرون آمده از ل

اول کار یکی بان مشغول شدند قطع سدره امر بوده و چون
 خائب و خاسر مشاهده نموده اند " در این باب احاطه نوشته
 وارده خود را باراده الله و مشیت نسبت داده باینکه این عید حکم
 فلان را که ما بین این فتنه شهرت نام داشته متوقف نموده و در اکثر
 الواح من قدام الله جاری شده البته بنظر بعضی رسیده از
 جمله سترال که مقصود از نصرتی که در آیات بدایع الهیه نازل شده
 چیست و ما ترغیب جبهه العرش فی جواب این است که سواد است
 بعینه ذکر بشود و هر هذا مقصود از نصرتی که در الواح
 منبسطه ذکر شده معلوم احیاء الله که در حق ذکره مقبول است
 از دنیا و آخرت در اوست و مقصود از نصرت این نبوده که
 احکام بنسب بخاربه و با ایجاد نماید سلطان جلال جمیع
 ارباب و عیبه بیدار ملک که از ائمه و اولاد منزه اند و قدرت
 الهی علیه را برایتان و اگر در فلان وارد شوند از حق محروم
 و من دون ذلك آن سر بک لعلهم خیر و این حق جل ذکره
 از آن خود جز آنست که قلوب عباد اوست که کائنات و حق
 و خواص تحت الهیه اند و هرگز اراده سلطان از برای این

بوده که قلوب و از اشارات دنیا و مابینها و علیها ظاهر نماید تا دل
 شوند از ترس او از تجلیات ملک اسماء و صفات پس باید که
 در مدینه قلب بیکانه را نیاید تا دوست بمشغول شناید
 یعنی حق جلالت نه ذات و نفس و وجه که از برای مقدر این حق
 و تزلزل بوده و خواهد بود پس نصرت امر الله الیوم اعراض
 با حاکم و مجادل بنفسه و بخاربه مع شی نبوده و نخواهد بود
 بلکه محبوب است که ما بین قلوب بسف لسان و حکمت و
 بیان مضموع شود نه بسف حدیث پس هر نفسی که اراده نصرت
 الهی نماید باید اولی بسف مغایر و بیان مدینه قلبی خود
 تصرف نماید و از جمیع ماسوی الله او را مطهر سازد بعد
 بمبدأین قلوب توجه کند این است نصرت امر الله که الی
 او شرق اصبع ملک اسماء و صفات اشراق فرموده است
 فساد محبوب نبوده و نیست و آنچه از قبل شده من غیر این
 است نبوده بآیه الیوم باید احیاء الله بشارتی در پس عباد
 ظاهر شوند که جمیع را با فعال خود برهیزان در کمال
 هدایت نمایند قسم بافتای تقدیس که با حق و اختیار

او که منسوب یا وینند ناظر بر این و اموال را بشمار آورده و
 بود چه کار مقصود تصرف در این بود و مقصد برین
 جمیع عالم را تصرف میفرمود و لکن سلطان ببلای این عتبات
 فرموده و حکمت را بمقتضایین و عرفان بنیادین و حقیقت
 عباد خود را مخصوص خود مقرر داشتند و بدون آن ناظر
 و نخواهد این هم نظر عتبات کبری است که شاید انور
 امر شنوات تر باشد ظاهر و مقدس شوند و مقام یافند که
 سر عنوان غر احده است و آمده که در و الا آن سلطان
 بنفسه نفس مستغنی از کل بوده ندارد خب ممکنات نفی
 راجع و نه از غیر ایشان ضرری با و واقع کار میکند و باید
 و با و راجع خواهند شد و انحال قدم من مصلحت منفرد
 مقررند که مقدس از مکان و زمان و ذکر و اشاره و
 و وصف و علل و دق بوده مستغنی و لا یحتاج الی کل
 ذی فطن بصیر معذرت اینچنین خود شامل و فاعل
 اندر بی تنالی شانه نسبت داده اند مع آنکه بر کل و انچه
 حق بفعل باشد بوده و بر هر چه حکم فرماید و این

ان حضرت علیه معذرت که خدایتان سپیده که اگر انی نفس
 بوده و بشمید بدان که فکر الله ان انتم شیدون و انچه
 در مکاتب خود ذکر نموده که این عدد پس خوانده و این
 کلمات منزله از علما کثیری حاصل شده چنانچه در احیان
 هر چه بر اینگونه کلمات فایده مذکور شده چنانچه
 بظاهر قبله همین نسبت داده اند و من قبله بجز سر
 اثبات علیه بشر لسان الله یلحدین الیه ایچی و هذا لسان
 عربی مبین حال نفسی در کل ایران و عراق نفس نماید تا
 صدق و کذب معلوم شود و بلایم و بما هم بکتاب
 ای بفرمان منبع این علوم ذات قدم بوده و مبین
 نفس الله که عظم لوانه من الشعیر و اگر هیچ فطرت
 استماع نماید اینچنین در این فطرت جلی و غیر علماء
 و جمال احصاء اعراضاً علی الله بان تکلم میبودند حال اجماع
 انکلمات را استماع نماید فوائده یا قوم الی الا کون
 فی امری و ما و در علی نیابت ما ولایت من ای و ان
 ولایت ما صنعت و ما صحت کبریا و لکن ظاهر این

نزلت بنود الوحي وقصه الامرين لك الله الفجار يا قوم اسمعوا فولي
ثم اخبروا الاحباب ولي يكون مرآة السمت والارضين يا اكر ان ينعمكم
شيء عن نعمات الانام تالله لن ياد الخيا لكانوا لا يراون ولا تفران الا
خبروا وكان الله عز وجل لك شهيد روعليه قسم باذئاب الملك بائي
كدا كرا مر بايت ابن عبد بريد يك ايد ما بين قوم تلات نبشيد
كنا ناس الميرة ازنطرت اهل يد القيد مخرف سنده اندر لكي الله مخي
اراد وامضى ماشا لاسرا لشيته ولا مرد لقضائه وان يكتسب حكم
واكر نه بود كه اهل ابن بملكت مخطوب ملا حظر بشهرا بنديان
داده بشد كه كرا بين بك الله حاضر شوند لبشيدوا ما لاشهد احد
من العللين واخرجه نوشد كه مقام شمسيه در نزل ثرات
واقع بشود و ابن تبه فوق دغا مات است و همچنين از ابن ت
شهر منق سحان الله چه قدر ناس جاهل و فتن تو
مع انك بسى واضح و مشهور است كه خلی ثرات وجود ان
بيجهان بوده كه حكايات از اشباح و امثال نمايد بر هر
بصري واضح است كه طين و عوس امثال و اشباح هم
او بنفسه نفس حق نداشند و ندارد و ابن قنبر بر او ظاهر

تاجر رسد بكن بصير مع ذلك باين عبارات كه فوالله الذي لا اله الا هو
صحيح جاهل بان تكه نميابد در سهاله بخود نشد و
اراده نموده باين كلمات ناس را از موجود و محض اسماء و صفات
محروم نميابد و ابن نبوت مكر انك عباد را در محروم و محرو
مستغرق ديده و مكان نموده كه انچه ذكر كرد دارد ملبا مقبل
است و الا باين كلمات كه كذب او ظاهر ان س در وسط السماء
است مشغول نبشيد و مملكت باين شده كه بظن بيان روح
سواه فله خود را در بكفام قلمت الله ناميده و الا امر بايت
فوق ربه فاحس است فوالله انك بظن بالحق و اسرته من افق
القدس على العالمين نفس در اين بكفهم فكل ما يدور به جميع
ابن هيج رعاغ مطلع بشود اول اينكه ذات قدم بكن اسماء
خود را من سوم ضموده اند و بكن صفات موصوف چه از
اعلى تراب اسماء و چه از ادنى مراتب چنانچه در ابتدا
احسن النقص ميضر مايد الحمد لله الذي لا اله الا الله على
عبده ليكون للعالمين سراجا وهاجا حال ميتو اند كسى قائل

قابل شود که رتبه سراج فوق شمس بوده لا والله نمیکوید این بیعت
مکر نفسیکه برهوی نکند نماید و نخواهد در طلب صافیه و صافی
شبهه القاء نماید قبس و اهرم فاعلون باری بیعتی داشته
که در اساحت در جمیع اسماء در صفت واحدند چه که آن
کبریت قدم در چنینیکه میفرماید انار رب الارباب و انا
الارض والنزاع دران منظر اکبر این هر دو در یک تیر بود
و خواصند بود و این بیان ارق و الطف و اصفی هر اقل و کبر
نخواهند نمود چنانچه انجبال قدم میفرماید قوله عز و جل قل
نزلت حتی نأتی انا و ذر و دون ذر و مثل انی انا نزلت
رب و حریف کل ذی رب لا مستغفر الله عن کلماتی و اخی
ال الله ربی من الریحین انی انا لکان بواکجهل و صلا
که کاس ذوق نوشیده اید و سلسیل قدم منجمودا
اید در تار و کجی محروق شده اید و از اهل ذوق اعظم خود
شمرده اید نهی حسرت که یک آن در حکمت بالقر و سخن
تفکی شود اید و در یک حین در امر بالک يوم الدين
منبر توحید بنموده اید کلمات و سخن را که بکمال انبساط

مکنته

احاطه من دون حدود نازل شده بجهت نفس خود چنانچه در
کمال عالمین از ذکرش عاجزند حال این تره ملاحظه نمائید که
اوتلم قدم الهی جاری شده میفرماید نزلت و دم تا بهای که
میفرماید هم ذره و دون ذره مثل آنکه در ذره و هم رب و رب
کل هر یوب بلکه استغفار و بکبر از این هر دو و ذکر حال ملاحظه
نمائید که جمال قدم خود را بکل اسماء نامیده اند معذرات میگویند
گفت که ذره فوق شمس است و یا مژگن فوق رب الارباب
فانصفوا ان انتم من المصطفین و الذی جعله منظره الله ثم کتب
و عتره و جهان که که در این کلمات مبارکه الصبر تفکر نمائید
ابواب علوم لا یغایب و روحه در طلب مفتوح شود بشانیکه
دیگر مضطرب نشود از اینکه فلان را با اسماء الله نامیده و با
بذات الله و مژگن الله چه که جمیع اسماء در اساحت مساوی
و لا فرق بینهم و کل این اسماء طائف حول منظره نفس قدم بود
و خواهد بود مثل اینکه در این چنین احوال قدم شیخ را بکل
اسماء حسنه صفات علیا موسوم فرماید آنرا بشمار و لیس
اصدان بهتوض علیه لانه هو الخار و ما سواه فی قبضه

ابو

حکم بالغه و معدن علوم الصبیان و الاطفال در انا صدور
و خواهد بود ز بهار که خود را از رشحات فصلت محروم نماید
و متابعت هر نفس به یسر و با وجب شمرید و همچنین در
رساله خود مذکور داشته که بعضی استن چند کلام و
فهی این دعویها نموده و مقصود از این کلمات سخن در
این بهی که پدر جمعی از این بوده فرا از آن تقریر بالظن و
الاقتدار که در کل لیلی و آیام مثل آنکه معاینه اطفال را
حروف حیاتیته تعلیم مینمایند بهمان قسم در تعلیم
جهد بلیغ میدویشند فبالبت قوی معلوم ما صغیر
حد و حقه شان و اکثر عمر و کبر قول و این بر هر
قصه واضح و مبهر من است احتیاج بیکر تفصیل نداشت
و ندارد و آنچه نسبت داده که این عبد نسبت بنقطه اولی
مختلف ادب نکرده و حال آنکه این عبد ناظر است بر
سنوات و ارض باقی انا نفس و ذوات و روحه و چگونه
بهمان معذک چگونه میشود یا نحو هر اعلی و سابع ابی
روح من ممالک البقاء نداده بپر ضاء الله بکلم تمام بیکر
بسیار مثل ملا و فرقان که در اول فیض بخت میدادند

بوسلایه خب نذرند که شاید باین غیور فات عباد را از
نفس الله فی يوم المعاد محروم نمایند چنانچه نموده اند و مستحق
عالم الله فی الفوتون با اینکه جمیع عالم انا را بدین احاطه
و جمیع اهل بیان بر این شاهد و گوایند و معادل ناظر فی
البیان از این فیض بدیع نازل اند اهل ایمان نفسی که از این
نور من موجود نباشند و من و ذلک افتد در این ارض
موجود کتاب ارتح پرش عاجز ما ندانند چنانچه اگر تو بر
معذک نوشته بخیر عبارت فهی و چهار کلمه این دعویها
نموده اند داخل شما انصاف دهید قولیکه گذشت مثل شمس در
وسط سما مشرق و لانح و واقع است معذک چه جویت
جسارت نکرده نموده اگر چه قوله الله لا اله الا هو که این
ابد را اراده ندانسته که اختیار نماید و میت بدینا نازل است
انتشار باید چیکه انظر باینجه بسیار قبل شاهد میشود
قابل ملاحظه انا را الله باشند الا لا زال مستور میداشته
چه مقلد آیات که در عرق نازل و جمیع در شطوح
و حال معادل صدقش بیست در این ارض موجود و دستور
نشانده و مدید چیکه این امور که معذک میزد فانی

برده از زال ابن عبدالاروم قدس بوده و خواهرش بوده و چند
بعضی خواسته که اعیان موجود است مجلات نموده با طرف
ارسال دارند و هرگز ندان داده اند چه کسی یک از
مظاهر الهیه بنفسه مباحثه از امر شده اند چنانچه نظم
روح ماسواذ فراه خود بنفسه اعتقاد باین امور نرفته و
فرموده اند که بعد با حسن خط نظم شود و بهتر باشند
عزیزم قدری بمن بنظر آید نظم بجا و الله و بشکر به ناته
نظم را کمتر من عند الله البیان و هم چنین نقل کرده
که بعد از ثبات آن ذات قلم قرآن جاریشد و من بعد لیل
و با آنکه آیات عزیز من شرق و غرب عالم را احاطه نموده
باین کلمات تنبیه است اندر و چهار یکدین نموده اند
چنانچه احوال حج در مسند قبله عقاید از قلم عزیز رسیده و بابت
معذرت ارسال اند که سوره که پیوسته است
هر کس این عید در ایشان اینگونه امور روایات صحت نموده
و خواهر خود شأن نزول شان حق است و انتشارشان
خلق و آنه انتشار امره بیدار اشارت من ملائکه القریبین لایند

از خلف حجاب سرادق عصمت ربانی عباد سر روحانی ظاهر
شوند و آثار را راجع نمایند با حسن نظم منظم سازند
و هذا حصه لاریب فیه و دیگر آنکه بعضی عبارت نوشته
اند و نسبت بنظم بیان و راجع سواء فراه و از آنکه
هذا کتب صراح و حشود بیه فیه البیان و هم و من کلام
و کار الهیه بشهد بدلائل ان لا شهود و چه مقدار
با سماء و افقار و متماثلند و الله لا اله الا هو که بشهد این
در اربع دیده شد شب و روز از آن صرف نموده اند
در کتاب الله بیا بیا و بخود تفسیر نمایند و این چنین
حین تفسیر از کتب باین حصار خطوط و دوا و اینها
که بنظم نظم اولی نزد آخر نموده و پیغام نموده که
چون تو بسیار بایلی که بعد از اعراض از حق با داران
انتشار نمائی لذا فرمود و امر سال شد که این بسیار
بجهت بعضی از احوال بار مختلفه ارسال اند و از ایشان
نمائی و با آنکه هر نفس نزدت حاضر بشود انتشار
چنانچه البوم بفرمان جلال مغولی و یکدین بعضی کلام
خود را با نکلمات منظم ساخته لعل بزرگواران عالم

باری ایجاد از این ملتب چشم بردارید و دل را مقدرین غایت
که الهی فضل ظاهر شده که در یک بوم و لیل اگر کاتب آن
براید معادل بیان فارسی از معنی و نام و ربانی نازک شود
کذاک نشان آیات علی السان عربی بدیع فاضل و این بدی
الغیر استعدوا بعبودتکم ولا تضاسوا کلمات الله بکلمات
و تکرین علی بصیرت منیر باقوم فاشهدوا بما شهد الله و لا یستحق
الحادونه و لا تکرین من الله بدین شهد الله انه لا اله الا هو و
فقطه اولی عیده و همانکه کذاک نزل من قبل من قبل الله الخ
الغضیه و اگر معنی همین یک آیه تمامه فائق بشود بدی
ارض اطاعتم التي تحب فیکتفید چنانچه الیوم اکثری من اهل
بیان شهادت مبدهند و چون باین اسم مبارک مهربند
اذا اسود و وجههم تقطرب قلوبهم و تزل دلائم و یکنون
للموتهم ناله الی هیچ علی نزد حق مبرور نه مکر یا اشتراط
اسم مبارک مطهر فطوبی للذکرین و الذراستین و دیگر که
در سبایل انوار نموده که جناب طاهر و عظمی با و مد من
اند اگر چه این عبد انشا و این کرده امور را مفقود صرف
بخت بشهرم و این نه از غرض و استکبار است چه که این عبد

خود شافی ندیده و نخواهد و لکن نظر بانها و نشان الله ذکر شد
چند که کنیزات و وفات با صلحا و اسرها بقرین مبعوث بود
و خواهد بود حق را این ندر را بابت ظیورش بفرشته
و باقی من عند استدل لا یزید یا چه که کل دلیل بانها به الهیه
محکم بوده و خواهد و کل سبیل بنسبه الهیه مستقیم و لکن
نام ضعیف مشاهده بشوند و غیر بالغ لذا این عبد ذکر
که انچه از کلمات الهی که مخصوص این امر نازل شده خارج از
احصا این نفوس بوده و خواهد بود و اگر ناس بصیر الله
باشند همین یک بیان فقطه بیان جل شان جمع را کافی است
که مبهر باد انی انا حی فی الاشی لا یبغی چنانچه الیوم از
افق اجنبی ظاهر و لا یخ و مشرقتند و حینند جمع و بری
کل ما یقول و بر تکبید الخ لایق اجین و من دون ذلك
شهادتیکه در الواح ذکر نموده اند و جمیع را بابت ان
امر نموده اند و دلیل واضح من ناظر بعبودت الله و تیر قریب
شهد الله انه لا اله الا هو و ان فقطه اولی عیده و یاندر
آیات دلیل است واضح و برهانی است قاطع و لکن این بدین
الموتین الاضارا چه که متوجه جمیع آیات برهمن

تفسیر خود اندر هم چنین مینویسد که و انما اعز
 الیهما بالحق لا یجد کت فوق مطلع باقوه الکیا انزل
 و مقصود و در این آیه مبارکه که اگر تفکر رود بر علی
 ظهور مرتب اقدس امع مطلع میشود و هم چنین مینویسد
 قوله عز شانه لقد خلل الله فحول ذلک الیایه من ماء
 الاکبر یحتمل بالذهن الوجود و حیوانا بالتمیز المقصود و کت
 الله لم یسقا من فوقه الرتبة الشجرة و الاکبر فیها الا اهل
 البهائم باذن الله العلی و هو الله قد کان غریبا حکیمها حال
 سفن باقوه عزاء بر عجز که با عجز و سب است اعامل عی
 منقطع از ماسوی الله شده در فلک احدی و سفید غری
 باقیه در لشد و راکب شود که در مقصد که شکست
 بان فلک عند الله از اهل الثبات و یحیات و علیین و در
 مذکور و هر که عقلت نمود از اهل نار و هلاک و مستحق
 ها و بد محسوب و پندار دین را بدینا مدهد و یوسف
 احدی را بالا و دنیا و اخوت میادله نمائند و عقوبت
 مشهور و فقیر خواهد دید پس بکار جهد و اجتهاد بنظر
 رب الایجاد بنیاید که ممکن است جز ظنش نبوده و بخواند

بود قوله عز که یانه و اما الفلام فهو من انزل التفسیر
 الموقد من خلد العین التفسیر قد قلناه فی صیقل الخ لمان قد
 قدر الله الکتاب خطا من اویس فشیان برهقه اخلال
 النار فی جلال الیه طغیانا بلا علیا حال صبی واضع است
 که کل بر این حال الطهر انرا بر این طغیان خود بنانیده
 علم الله احکام که انی نرو کاش بطغیان و استکبار کفایت
 میبودند بلکه در کل چنین در ان مقام بدت الله و حرمه
 مشغول بوده و خواهد بود و لیکن بکن تلویح الا فی شریح
 بعد الله غلغله و غلغله امیر و صفة جلی
 فلما استدرهم و وجد الا طینان من انفسهم فاصوا
 قلی بطغیان غلغله فلما باحت الی ذلک المقام فاد المنا
 خلف سرادق البقاء ان باطله الا حلی لا یصل امرک حذر
 بذكری و ذکر قل الله قد قل البیان کلا دري المنسج
 و لولاک ما نزل حرف من البیان و لا یخالف عزیم روح
 الوفی لان الذهن هم امیرات غریب احیا الا فی شریح
 و لا یصلون و لربی علیهم کلمات الا و ان و الا و ان و ان
 احیاهم الله بک اولیک فی حبک قریا کلاکت و لیخلفون

چنانچه این شی سواک این ظهور یک بنفسه جعل شده چنانچه عالم
فرا سمعت الملائکة الکفیت مبارک من اصبع ذریه منیر مبارک
آیات عز احدیه در این اسم ظهور نهاده از آنست که حصا
توان نمود و معذلک این هیچ بر جمیع این اسم مبارک را برضی
تصویر نموده چه که حضرت اعلی روح ماسواه قزاقه اورا از
بهاء نامیده و انفسه شعور نداشته که ادراک نمایند که
مقصود حضرت این بوده که اخبار فرخنده از ظهور حق تعالی
در آن ارض ای ارض پیشه علیه البهائم و سکن فیها لهذا
المشرق المنیر چنانچه این اسم مبارک را در کلام رب اسبق از
کلی اسماء ذکر فرموده اند و هم چنین در دعا قبل و لاحظه
نماید که اذین اسماء این اسم مبارک ذکر شده بقوله اللهم
اسئلك من جملة ما یجاء و هم چنین شهر که اسماء
نامیده اند اول آن را با این اسم موصوفه فرموده اند در
شیء اگر ملاحظه نمایند که احسن آن را با این اسم ذکر فرموده
اند و معذلک ملاحظه نمایند که بخصایر پیچیده رسید
که این اسم مبارک را برضی تصویر نموده اند که خبر من
مرا بجا خبر منم و من دوامت و حقا بقیم فاق لهم و

صدمه هم من اول الحسد والبغضاء و هم یقرین جمالی کلین
لاشعرون و در کجانب قدوس جل شانہ الوهی چند
بدشت مرتب فرموده و ارسال داشته و ابد این عبد الهی
نموده و اینجمله در این اسم هیچ اخبار فرموده اند پس بجا
خبر تلویح قبله جل شانہ و اذا التهم الارب تسرا من اقل البیاض
ارض او ارضی فقد كان ذلك الملعنة للملأه مد من فضلة
الباطل و یا فاذا قامت السموات المبدیة بالسلسل بالسطر
فذلك من امر الال الاله قد كان طلیعاً وان الراح مبارک
الآن موجود است و در جمیع در ذکر این اسم بار صحت کلمات
و کراه فریب العرش الاله که حیاطان است از ذکر این
چه که این عید الاشرار اراده نموده که کلمات قبل شانی
برای خود ثابت نماید آن شانی شانه و نه و نه و نه
و سلسله الاستقلال و مافی ذی جبر الا و قدیر شانه
و الهیای لیس له من نصب قل الله شانی شانه و قدیر شانه
و سلطان سلطانه و نلی و نه و نه و نه و نه و نه و نه
کلان ظهور میجده و مایحی من قلبی برهانه و
بخط عباد نابالغ نور و از جمله فقط باین خبر

طاهره علیها سلام الله لادنی مرتبه یا ابن عبد بوده و الحق
 این غلام را بملك دنیا و آخرت مبادا بخشی نمود و ما ارادت آن
 قنار حق اهل من آن را کنی حق ماقت وجهه قنار را با
 و اشعار که در این امر بدیع ذکر فرموده از جمله در وصف
 ابی قرنی گفته و یک فرد آن ابن است که بر اندازد بها
 از رخ نقاب صدها زن چون از او بدیدند را هم
 چنین در دین ابن عبد هم بسیار وصف نموده و فرمود
 ابن نبات کتاب مکنون فقط اعلی روح ماسواه فدا
 گل در این امر بدیع ناز شده و با نظار صورتی کشته از خدایا
 تابان ظاهر شود و فواید نفس بدیده که اگر هدی جمال
 الیم از این گونه در لایزال کتاب خود مذکور نمیدار
 و تمکین می جست که باین آله سبب اصلا اخل شد
 شود هر که این عبد باین آله استدلال نمیدار
 ای عباد خدا اعلی علی را در ظهور سر او بشنودین
 این دلالت را از قلب جو نمائید چه که اگر یکلمات و اشار
 و محف و کتب در این ظهور بدیع و بانی تمکین جوید
 ابد با جوهر عرفان طلعت رحمن و سلطان امکان فائز

خواهد شد بلکه ناظر باشید بهمان نسبت که نفس نقطه
 اربعه از بآن اقبال فرموده و امر خود را ثابت نموده
 و هم چنین از قبل اقبال قدم محمد رسول الله و مرتبه باین
 مسمی و من قبل کلمه فوالله نفس بدیده که یک حرف از
 ابات الله اخراست نزد این از کلام فی السموات و الارض و
 اینکه ذکر شده که در چنین ظهور ناظر یکلمات و اشارات
 دلالات و اسماء و صفات نشود این حکم که خود نقطه
 اولی روح ماسواه فدا فرموده و مقصود آن جمال الهی
 مبادا در چنین ظهور اهل بیان بمثل اهل عرفان مبادا
 و آیات تمکین جوید و عظمه و موجد و مقلد آن اعتبار
 نمائید باز اگر قدر که در این ظهور اید امع تفکر نمائید
 اسرار الهی مطلع شوید و مشاهده نمائید که اول الامر
 چنین ظهور ظاهر نشده که چه نظر بدیدم استدل
 مع هم موجود لبفصل الجوهرة العزیز و الرحمن عن العزیز
 فانه الحق الیوم اگر قدر از جوهر در صدرش از سنک مخلوقا
 و در الف سبعة لجمه صورت هر پند دست قدر حق
 او را ظاهر نماید و آن ذره جوهر را از او فصل نمائید حق

قوم نسبت الله در سبب است و روح الله در اهل بیت و جلال
 ازان حق مشرق جلال رخ طالع سر از نور و هوی بردارید و
 نمائید که چه ظاهر شده در ابداع و زینهار کوشش میفرماید
 مدهید چه که الوم اگر هیچ ظاهر یافت شود میفرماید
 این طایفه انجرا اهل افریقان میباشند و انجرا اهل افریقان
 و انجیرا استماع میفرماید و من ذون احوال بلکه همان احوال
 بعینه بصر ظاهر و باطن مشاهده مینماید چنانچه الوم
 کسکه بنفس حق بخاریده بوده و استکبار علی خلق در
 کلماتش مذکور داشته که اگر حق ظاهر شود چنان اهل
 بیان وجه غیر آن چه بعد و چه حق و چه سبب و چه
 این عید طبع است حق ندانم حال را خطه نمائید که
 این یعنی را در وقت میگوید که در همان حق بخاریده
 با جمیع الله مشغول است و در کمال اعراض معروض حال
 شما تفکیک کنید و ملا حظت نمائید که حجت حق چر بود
 و علامت ظهور حق چنان ظهور یابن می شود که انوارش
 عالم را احاطه نموده از آن معروض و بوقتلش استاده و

بسر

بعد یابن کلمات مشغول شده لاجل توهم نامی مثل اول
 که ظاهر شود سببها بر دست و در کمال خضوع و خضوع
 معالیه بعبادت مشغول و بشائی اظهار زهد میفرماید که
 چون اسم حق مذکور میشد بر میخواستند و بیکال خضوع و
 تواضع میفرمودند و در همان حق تواضع و خضوع بر تعلق
 فتوی میدادند و حکم دین ایمان در حق جلال میفرمودند
 و زبان مشککه که چگونه میفرمود ما معین اثنی با نسیم و حال
 آنکه شبها امل بوده ایم و سر زده اثنی با نسیم هر وقت ظاهر
 شود مطیعیم و متذلل حال حق بانه قوله الله لا اله الا هو
 الا هو من طهر حق را بسبب حق و فحشا و سبب حق
 حق مینماید و در این حق با کرم خاضع با کمال طاعت که حق
 حق ظاهر شود من طهر قوله الله با قوم شما را با طاعت
 که یابن گویند بذرات تکلم مینماید و اینقدر شمار امت
 با که حجت که جمیع ظهورات ظاهر شده فتوی بر تعلق
 داده و در کمال حق بخاریده با جمیع مشغول و معذرت
 یابن احوال تکلم نموده حسرتا و اسفا علیکم که ما غفلان
 الله کان اظہر من کل ظهور و استعلم بالله قوله الله و کلم

ظاهر

كنتم مطلقا عليهم لغتهم منه الف منازل ونزل الله بان
 بنى وبنيته من التي اكون عليها من رجب واوله الفاسقين اذ يكتفون
 في دار اخرى والله ليز فضل على العباد والله لي كنيتي قد
 بكر اي جاهل فخر محرب ظاهراست وجون شمس لا
 توعدون او الوهم ناذر تشد بلدا او اجمع حج وبراهين
 كما اليوم عالم الاحاطة مودة الله بان من شمس هعدك
 يكما انشيتك جسته اراده موده كما راسي براسي
 خود ثابت كني ناله التي اذ ايكذبك كل الاشياء ولكن الله
 لا تشعرون مثل شمع الله مثل اصل في ائت كبريت
 رسول الله راسيت خود ثابت موده اندر بر اعراض
 غرت حكم جالس ونفس او را در اورد اندر انحرار كه
 جميع بصره در ابلع نديده وادراك موده آي ست نفس
 وهوى ارسطان معلوم چشم پوشيده وجون شمس
 جسته هين ذلت تو را كذبت كما انكار موده اياها كه
 بان دبت ثابت شده وياورفتار مبهاني وانه بر آخود شان
 ثابت ميكنه ومعدك شاعر نيسر اذ لم يكن لك شاعر عند
 الاكثان الذين هم اعلم من ابيد ما مضوا وانكرا بعد الذي

اعترفوا انك من الغافلين ناله التي عرويح الايمان راسع
 وانك بالمشرب بذلك وكنت من الغافلين وجلس جريا
 الغفات على الزيادة من ذلك وانك تكون في نفسك من الشين
 ناله التي من كنيتي وبنيك بلسانك ولكن الله غفلت وكنت
 من الغفدين وانت الله ناله المحرب للتشيعر على الناس
 محرب الايمان واخرين لو يقع بصل الشين في ذلك
 للمحرب في الهوى وتومعه في كل حين برى المحر والبعضا
 بهام الغل والعدا ثم برسان الاغراض وكان الله بانك
 لشهد اذ ابرج عدي الا في الاغلى وبنيك المرح في المرحي لا
 بغي ثم عند سدره المشتى ثم هون الشين والمساكين افي
 مست باده غرور اقل من دين شيعر افي در خود وانك
 تفكر ناكهم برابن كره ناله الع امر الله را مشبه مودي
 وجيع هم تو را من دن الله ساجد شده الذبح نفي
 تو حاصل الاخر رب العالمين جو خضران دنيا واخوف
 حاصل ناشته وندارد واكر اليوم بر سر باقوت حاصل
 شوي عند الله وارض خاوم ساكني فلهذا كرمي فتمت
 اسماع فملى مبتكر كمان ارضك بر او جالس بناه مبهدي

مبدء هذا الزمان وميكيد ابا اظلم حجت ودليل حقا ابايت
 ربح من الماني وبه حق الحق انكار ميكيد فان عليك وعلى الله
 اتخذك لاقتنهم دون الله حبيب الحق بوقن لشدة ربحها
 برقتل قيام عودي اخيبت در حفظ توسعي نورد معدا
 عالم بر دما في قلبك والكراني اراده مغيره موجود نبوتك
 معدا مستبته لشدة با طرف عالم فعل خود را بحق نبوتك
 ناله نبوت در اين قلب مكران و تجليات غريبه و بر فرضيه
 مراضيه ان باخي اسمع نداء هذا الذي وقع من ظالم في
 هذا البر الذي لن يكن ليما من تعمر كان قهصر مشوشا بدم
 صادق من غلك في قصر البر بنادي وقيل باخي لا تفعل تا
 كما فعل ابن آدم باخيه باخي اتق الله ولا تتجادل باياي ولا
 تخارب بنفسه ولا تقال الله جعل صدره محلا كيف الاعداء
 لثلا بر د عليك من من وكان يفتك من كل الليالي اوكا
 وفصل بكره واصل باخي ناله الذي ما انظر على العري ان
 هذا الاوحى برحي علمه شد بالاربع عند سدره المنهى
 ناله باخي ان هي من ناله نفس بل في ذلك العزير الكبر
 كذا قبلت اليك لئلا تحدث من فتنه يفتن بها العباد

حفظ الامر بك ناله ربيت خوي رحي الشفاق وكما
 نصبت بك لعل يكن بذلك نفسك قمت على الفاني
 وبشهاد ذلك اركانك ان انت من المتكبرين ناله باخي
 كلما كنت صامعا عن بلأع ربي روح القدس قاضي على
 امره وروح الاعظم انظر عن ربك وانظر بالحق بين
 السما والارض ان كان هذا ذنبى فلست انا ازل
 اذنب فدار تلك ذائب الذنوبهم هم كانوا من قبل ثم
 الذي سعى باخي في ملكوت الاسماء ثم ختم في جبروت
 القصور ثم باخي في ملائكة الاعلى ثم بالكلمة في هذه الدنيا
 المقدس للمبارك المنزه الرفع باخي فانظر في كتب النبيين
 والمسلمين ثم في من حج الله ويوهانه ولا اله الا الله و
 ظهور له وابانه ثم انصف في اخيك ولا تكن من الذين هم
 ظلموا وانفس الله ثم استظلم المداخل الشك والرب في قلوب
 المؤمنين ناله لما عرف انوك بانك قمت عليه ولا
 تسكن نار الشدة في صدرك خرج بنفسه واهله حلة
 ودخلوا بها اخرى وعلق على فيه باب الدخول والورود
 وكان فيمن الشاكين ومع ذلك انك ياخي ما سكنت

سكنت في نفسك وكنت ما كنت وارسلت وارسلت يا
 ابن الذي يصح ليحيى على ما ذكرت وبما اتيت على اخيك ^{ثنا}
 بذلك ضيق حتى ورحمة الله بين العباد فوق شهيد
 وتوى وان تكون حينئذ بين العباد ان اذقم عن يد نفسك
 وهوبك وتصبر ثاب الصمد وقلم اطوار البغضاء ثم تطيب
 من طيب الوفاء ثم غسل بماء المقدس وضع وجهك على
 التراب بخصوع وخشوع وانابة ورجوع محبوب و قل
 ارب انا الذي فرطت في جنب اخي في هذه الليالي والايام
 وكنت غافلا عن بدائع ذكر الحكيم اذ ابا الفخري لا يرضى بالحب
 عن نصري لا عرف نفسك واتوم ببنائك وانطق بحاسنك
 واقبل الى وجهك الكريم ثم اجعل من عبادك الذين جعلت
 لهم مقعد صدق عندك ثم اوزني من تسبهم عنايتك
 كوثا فذاك ثم التقى بعبادك المخلصين الذين بالفتوا
 الدنيا ولا يأسها ولا يها فيها وعليها وانطقوا بانفسهم
 واموالهم في سبيل بارئهم وكانوا من المنقطعين ارب
 يدعي بنفسه ثم خذ يدك بمد يدك ثم اخذ في من ثاب
 النفس والحق واليهما واشتد اليهما ثم اجعل تلك الساعة في

وسلا ما وروحاً وروحاً ثم الكيف من عبادك المنقطعين ارب
 وتفتي بخدمتك وتبلغ آياتك ثم اجعل ناصر الارك ^{ثنا}
 لديك وناظراً بينك واجعلنا بالبع افضالك واكرامك وابنا
 انت القدري على تاشاء وانك انت العزيز الكريم ارب لا تخيب
 من حبك يجعل عنايتك ولا تظلم من على سبائك الرحمة على
 جعل جودك وفضالك ارب لا تخيب من منيع ومالك ثم ارضه
 بالافكار ما رضى وتزله من غمام فضلك ومخابر ^{ثنا}
 ولست المخلص في كل الاحوال وانك انت الغفور الرحيم ارب
 لا تعجزك عن قصيص الاوصاف والافعال عن يرد الاضواء في نفسك
 الرحمن الرحيم ارب فاجعل يدى ثاباً على احوالك بجيد
 لا انك ما دعوتني به فيك آياتك والواحد وزبك كيتك
 واسفارك ومخائفك فذلك المنيع ارب فاجعل ناظر
 الى شطر واهبك وراجع الى المحرقة فذاك فلا تنفي في جعل
 شالك وانك انت الفاضل على تاشاء وانك انت المستدير
 ما تريد وابلي بان لا انك ما حقق به ايمان وثبت ذكرى
 ورفع اسمي وبعث كنوتني وذوب حقيقة وكنت من

من المؤمنین ارباب الختم من زلف نفاقه مدین رحمتك ثبتت
بذل الصالحات وفصلت ارباب فاجعل في كلمة من عندك لا تكون
جفافا للعش ولا شرا في ركنك من ذلك تظنك لسان المظالم
في فعلك لعل لا يفتخر الاضمار من سبيل اذ انما طلب الله
لهم فليس الذي يهب عن غطر العرش وجعلهم من الامم غداة
على العالمين لا تفر في تلك الايام من رسول الرب سلك العباد
بيضا شئت امره ويجعلهم من الذاكرين والمشتبين لا تفر في
سجن الدنيا افلعل اياتكم يدين وارجل الصالحين ومن ذك
الذين وقع في بن الحسد الذي ما طلع بقعة الا لنفسه في العلم
الجور كذلك قص الله من قصص النبي بلسان الصادق للتمك
العلم الا يدين افيهم ساجون فاصدق ماضيه فيشود نور
بر ائجه تبصر جمال الزهوان بغير حديد اراحيهم حرمها
وبسببك روح و آيات ظلمه جميع را اگاه كن كه شايك
از نفوس ان جميع من على الارض وشان بان باك شده مقدس
بفره ومن اعظم راجع شوند ولكن افيهم با فطاح تما
مردم فاني انكه اكثر من عالمين بر تو وارد شود صابرا
واكرمت ان بر تو نازا كرد تو جبهه نمانی چه اكر جهات حد

دفعن ورد قبول وسكون واضطراب جميع من على الارض من
نور قادس بر تطلع منبع فاقول في السراير بان شجرة كذا
بأمرك لسان ربك لتكون من العالمين بكو احياب وای
ارو لا لالباب آخر قد نرى ظلمه ارا توجده دنيا وشوق ان
مقدس فمانند و دیده بصیر ترا امورات ظاهره وشوق
لا تعد كما ارسله عرش ابی ظاهره وید راست ملاحت
تفكر فمانند كه شاید در این آیام كه سكر غفلت جميع اهل
دارین را احاطه نموده خود را عجزند احاطه را بدیه الی كمال
را نرید ابع رحمت بر تو الش محروم فمانند كه مباد نموده با الله
ار مقصود اولیه العبده يتوجب كره بد و افره منین در كتاب
رب الا رب محسوس بد و ان الله شاعر با شيد في حق
بأنه من ذاك بالاولی الالباب جميع انبياء بر رسل اسرا
بسبب اخر من جمال رحمت دعوت نموده اند كه ابر من مقام
اعظم مقامات بوده و خواهد بود قدره لا خطه نموده
در ارسال رسل الله كبر مجد رحمت ابن هياكل الحق برا تيب
بهره بشود دانند و جميع بالا و رها كه شيد ايد
فصل فرموده اند شك نبوت كه مقصود دعو دعوت عباده

بر غیرن حال چنین نبوده و نیز آمده بود اگر بگوئید مقصود او اوست
و نواهی برده سنگی نیست که این عود او پدید آید و نخواهد
چنانچه اگر کسی بعبادت اهل سورات و این قیام نماید و آن
عرفان الهی محروم باشد هرگز نفی بعالمین آن چنانچه در حد
بخشید و در جمیع کتب معاری این مطلب مشهور و واضح است
و اگر نفس عارف حق باشد و جمیع احوال الهیه را تزلزل نماید
امید نیجات هست چنانچه نزد الو البصر واضح و مبهره است
پس مقصود او پدید آمدن ابداع و خلق و ظهور و بروز و احوال
و سل و تزلزل کتب و حمل و حمل مشقهها که هیچ را جمیع
هر آن حال سبحان بوده پس حال اگر نفس جمیع احوال مشغول
شود و در تمام هم و قیام و قعود و ذکر و فکر و دادن آن
احمال مشغول گردد و از عرفان الله ماند ایدامتی باو هیچ
نخواهد شد و عرفان الله هم از احوال عرفان مظهر نفس او
بوده در میان مخلوق او چنانچه در جمیع کتب خاصه و غیره
که در جمیع الواح آن این مطلب بلند آمده و این طبعه اش
ملکوت کشد و مبرهن انده فطری للنا و بین و اگر بعضی از
ملاحظه شود مشهور و مبهره که جمیع هبائل الصلحه که جان

و مال و تنک و نام را در سبیل محبوب افشان نموده اند و در شهر
اولیه مقصود نداشتند از آنکه عباد را بر سر عرفان گشایند حال
ملاحظه در انبیا آمده که چه قدر بلا یا آنچه حمل نموده اند
که ناس حییات و هم را حق نمایند و از کوفتین مشرب
کردند و چون حییات غلبه نماید و هم در انتظار بسیار برین
لذا هر سولی که از جانب حق ظاهر شد جمیع بر اعراض بان
نفس و بانیه قیام نموده اند تا آنکه ارسال و تزلزل و سبیل
در سینه سبیل شد ملاحظه نمایند که چه قدر ناس و بانیه
افس خود را سالی قلوس بین دورها اند و از بانیه که او
خبر صریح و از بانیه جزو نل مبین در بانیه ایشان ملوک و در
جمال علی الهی خبر حق انتخاب فرمود جمیع بر اعراضش قیام نمود
اند تا آنکه مدد دوی قلیل باصل مقصود عارف شده جمیع
حییات و هم و سببناط ظریفه و بانیه سلسله و بانیه خبر
فرموده بعرفان جمال حق فاکر کشند تا الله الحق اگر نفس در
انچه بر آن جمال مبارک وارد شده از اعراض و ملایم و بلا یا
لا یحیی فکر نماید در تمام عمر بناله و در بدو و نوحه مشغول
کرد تا آنکه اهل کین انجبال مبین را در هوا معلق نموده اند

و بر خاص شرک و بغض آن سده غرضی را قطع نمودند و آن
 جمال مبارک در چنینیکه مطلق بجزی بود در ستر و لبان نا
 مین باین کلمات حکم مبین نکند و میفرمودند که ای اهل بیان
 قدر بفرموده این خلایق نماید که هیچ خود را عارف حق ندانند
 و سالک سبیل دین بشمارند و در کل جهان با دکان و کلان
 رحمن مشغول شده اند بجهتیکه بر وی از آیام او سر و ملک
 را ترک نموده اند و اگر هم از نفس ترک شده خود را ندانند
 مشاهده نموده و معذک جوهر حق و سازج سبحان را
 که برهان او متعسک بوده اند معانی داشته و شهادت میدهند
 و ابد با و عارف نگشته و خود را از جمیع فروع ذات الهیه و
 عنایات غریبانه محروم داشته اند و ترسانند و خود را
 از اهل حقیقت بشمارند و در هر چه عذاب مستحقند و خویشان
 احباب رب الا رباب میدانند و در منتهی فضل خود را از
 اهل قریب تر میدانند بر شما ای اهل بیان در کل این توکل
 بجمال رب العالمین نمایند و بار پناه برید که میباید بر جمال و
 ظهور حقانیم و بار و از پرده اجنه را که این کرده در این چنین ظاهر
 از رویه اندای اهل بیان فتنه شران جنتی در دست نهاده اند

مکوفان که فارق بر حق و باطل بوده در آن آیام و چون جمال حق
 از افق دین سبحانیم طالع و مشرق شد و بیان حقیقت و دلیل ال اعظم
 نفس خود را ظاهر فرمود که شاید از حقیقت قبل حقیقت بعد آگاه
 شده خود را از حقیم بصدیق جمال حق محروم نماند و معذک
 در کل آیام آیات فرایا و از دلالت مینماید و از این آیات بدیده
 که چشمتان مابین سما و ظاهر و لایح است ممنوع و محروم گشته اند
 چنانچه در چنین ظاهر آیات غریبه القیه جمیع را کور نموده اند که
 آیات او کتب قبل رقت شده بعضی لسان غافلان باین بگویند
 نموده که این آیات از معدن نفس و هوای ظاهر گذرانند
 ان انتم من الکاذبین فانکه امر حقایق رسیده در چنینیکه
 توکل میچسند جسم را بخریج نمودند در وقتیکه حرفانم
 افتخار میفرمودند بر جمال معروف و رصاص این انداختند
 این است شان دنیا راه را ان نا انکه روح لطیفهم از این
 اضره شرکه فارغ شده باقی لطیف عنایت و طاعت و
 بیدقیان حقیقت ناظریم که کدام بر صایام عمل مینمایند و بامر
 مطیعند اذ انبطح لسان القلم عن افی الا لاهی و غیر این

بالملا بیان هذا على قدر ظهور بابی ثم ظهور فی اکثرهم
به راعیه عند انقضاء بابی ما انتم نفس ثابت فی
حين ظهوری بان ملا الفقه ما من بعد مظهر کامل فی
محمد بالملا انجیل ما انما بابی کامل من الله جاء الروح
امه التوبه ما انما بالکلم اذا فاجعوا ثم انظر الى ان
بشي الامر في ظهوره كذا وكذا ذلك نالني عليكم من اسرارها
لعل تكون في انفسكم من الشاعرين وارسلهم اباي كذا
که عنایت جد بدار شطر قدس الاهی و مکرمت منبع از
افق غر اعلی اشراق فرمود و سانه قدم بحال اعظم الوم
از نهوان غیب ظاهر شد بهمان حقیقه که من حقیقت را در
دام و بهمان برهان که عند الله قبول بوده بلکه هیچ
شؤونات احده و ظن برات غرض دبه و بطونان غیب لا
بذلك و دلالات غریب لا عرف ظاهر شده مع ذلك سما
ای ملا بیان از کل حیثات باسیات غل و اشارات بر
عرش اعظم جمع شده اید در کل چهره انهمام کین این
جمال غر منبع وارده اید قدم بحال اگر حال ملا خطبه
نابند و بطرف حقیقت برقی اعلی من بعد شریک ملا

میتانید که از خصل مجرّم جارت و از راکم ثار اسباب
کین آخرت گرفته اید که سبب فتنه افغانی و
و انچه بسوفت خشار و صابر بعضا بر او وارد آمد و این
واضح است که مقصود از عزّان فتنه نبوده و چون منظر
بقام ظهورات ظاهر شد اینگونه معلوم داشتند که منور
شد حال اگر در موقف خشار بکمرشما سوال شود و از این
بان عامل شده اید استفسار کرد و جواب رب الارباب چه
خواهید گفت لا اله الا الله ابد لا قوت نکند نخواهید داشت چه که
ابای از غیبت نکند شد و جمیع حقیقت ظهور و امور وارده را
بچشم خود مشاهده نموده اید و مع ذلك از جمله که بفر
او کل شؤونات قبله و بعدیه محقق شده غافل شده و بیجا
نفس و هوی از منظر اعلی بچوب مانده اید ای قوم در تمام
اوراق بیان کل را باین ظهور قدس صمدانی بشارت اید
و فرمود مباد که در چنین طلوع این نهار اخر اعظم نشی
ارایه خلق شده ما بین هموات و ارض مشغول شوید و این
جمال قدم محجب مانید و هم چنین است و فرمود که ای

ابا که ای قوم اگر در چنین ظهور بیاورید بپایان محبت شوید و
این معلوم بوده که واحد میان اول خلق بین عند الله
محبوب و بر کل سبقت دادیم و هم چنین بنوعی صریح
فرموده ام که ابا که ای قوم اگر در چنین ظهور بپایان محبت
بیاورید نازل شده در پیمان و حال شما ای قوم بر صفت
در پیمان نازل شده و غیلا نید که مقصود چیست و در
باره کتبت چه که ابتدا نصیحت امر مقصودم مطلع نموده
معدنک از موجد وصف و منزل و مظهر و شخص آنکه
بقولی از او اینگونه هیا کل خلق شده و بشود عرض
شده اید و کاش باین اکتفا نمیشودید بلکه بر قتلش
فتوی داده اید و الله در کل احسان مثل شما این
جوهر چنین از ادب نموده اید مؤمن نشد اید و حق
عارف نکشید دیگر بر قتل و ضرب و اراضی شده اید
قسم بجالم که از کاس انصاف نوشیده اید و از دنیا
بخشیده اید پس بین عدل قدم نگذاشته اید و در کفری
مرور نموده اید ضلالت را نفس هدایت شمرده اید و ضلالت

شرک را جوهر توحید دانسته اید رجوع شما باین ظاهر دید
نفسه را که بیت ستم حفظ نموده و الا آن موجود است و باید
بر او اطلاع بمانی سر او در کف خط رحمتش خط خورده
و معدنک بر قتلش پیام نمود و چون اراده و فعلش بین
مهاجرین انتشار یافت لذا محض سترا حال شنبه خود
و الطایف شبهه در قلوب متوجه بمقتضیات مجبور شد
کتب و افعال و ایمان خود را با آنچه قلم نسبت داده
شاید عباد را از این یقین بشمال و دهم کشاند و شما
انچه را بصیرت داده اید و امکان نموده اید انکار نمود و
بمقتضیات مجبور از طاعت احادیث محبت اید قسم بجال
عزت و ایزم که انچه در باره این مجال مبین نوشته اند
حجت است بر کل در کتب قایلان و اثبات این امر بین
چه که نسبتهای ذکر نموده اند که اگر کسی اظهار شمشیر
در وسط ساجده که هیچ باین مجال اعتراض معاصر و خود
اید و بعد خود ادراک نمود معدنک باین کلمات
از منزل آیات احادیث معترض شده و مسلمانی که صادقند

ایا حق را بعد از این آیه ندانسته اید و بانه بجهت یابید و
 نشده اید و آنچه این عبارت گفته این جمیع که
 مع الله بهر جهت مرده اند و اکثری از اموار بر بصیرت و فساد خود
 امر را کرده اند و شبیهات میدهند که حق جل و بالا
 جمیع شئون از کل آسوا همانا بوده و خواهد بود
 این نفوس را کاذب دانسته اید و گمانیکه اصلا قطع
 بر این نبوده و نخواهند بود در نهایت و هم وطن نالکند
 صادق دانسته و میدانند فاف لکم یا ملایه المتوهمین
 قسم چنانکه کجاست بالغیر الله بر کل تمام شده و کلام
 اش از افاق صدق مشرق گشته و الیوم بنابر چنان
 وظایف خالقش مشهورند بشوید بلکه محبوب خود
 و آنچه بصیر دیده ایده تسک شود و از سر و هم
 بکساید و اگر بصیر حقیقت ملا خطه نماید ماله اهل
 ملایه اعلی در نفیحه و ندیده شمولند و جمیع خود را
 غرقات در چنین و ناله اولی سدره منتهی از
 ظاهر این ظلمات برآمده گشته ماله الحق ارباب رحمت حق
 از نظر مکان مقطوع و اشتراکات انوار و جبر سبب از

اهل الکوان منیع ماله الحق شود و اید که کل اشیا از حیات
 منقطع شده اند و الیوم خلایقی باقی نه جدا از اهل الاله اعلی و
 از ملایه بقا وجه عاقلین بقا سما مگر آنکه لطافت را
 چون تبدل کرده اند و تمیس شود پوشیده اند جمیع ملایه
 کردین و حقایق انبیاء و مرسلین در غرقات غرق گین نبین
 و ندیده مشغول و مشغول ای غافلین ارض سرورید و در این
 ها وید بکل فرج سیریه اند جوهر درین را گشته اید و
 بکل خود در هر دین و ایقان جالسید فرالله یا قهر
 شبه این ظهور ماله حق را چشم امکان ندیده
 بشوید ندایم و او ناسید را احتیاط کننده گانیکه در
 ملایه خرقان بود ندایانیکه احتیاط از دم بعوضه
 و بر سفلک دماه تنو میدارند بلکه مشغول بودند و
 چون آیات سلطان ذکر برانگروه القاء میشد بصیرت
 که این اندکار را بکلاس و مارا از ذکر الله غافل کن این بود
 احوال و احوال انکوره که مشهور گشت و مشاهیر اعیان
 در این ایام مجرمان احوال مرکب و عالمید و خود را
 از حق مشغوره و می شمرد اذاشید الله و ملا نکلند

ورسله والذين هم يطوفون في حوله عرشه وكل ما خلق الله السما والارض
 باثني ما حضرت في تبليغي اليكم وبلغت كبريات الله حين بلغكم
 وفي حين ارتقائي وهذا المدين الذي علمت نصع عن افق الابن
 واليت عليك الحكمة والبيان وعرفتكم بجمال الجن واتممت لتجلكم
 والديا ليكم والبرهان فيكم واثني من ذكر الاريد النسيك
 اذ انا التي انت تعلم فاضيت في ارك وبلغت في كره ما ارضي
 به تبليغ خلق السما والارض وتبليغ لهم منافع عدلك والبرهان
 لهم مثالك رضائك اذ انا التي ما هم خوف ولا ولا اعتكلام
 من الذين احبوا عني وانكروا الحق وبادوا بالاثني الى ان
 دعي وتقبلوا احوالي اذ انا التي ايم على ابيك ثم انتم من
 ولا اعتكلام ثم واما عن هذه القيات التي عبت عن هذا الجنان الذي
 خلفت في قلب الجنان ولا اعتكلام عن فوجات التي لم سلفه عن
 افق امك الجن اذا ناطحت يا التي في صدرهم من فوج
 كلمناك نارتقيا بك لبقكهم من قلة الحسد والجن من
 مرجانك ثم اسئل بالي في قلوبهم من اهل غفلك واشتياك
 ليصرف بها حجابات التي منعتهم عن ساعد قرك ولتلك ثم ضد
 بالي ابايهم بايك العذرة والامانة ثم انهم عن غير الله
 والحق واليقين الذي قد سلف عن اشارات كل ما خلق الله

والتماء ثم التي عليهم كنه التي يجذب افعده الخافين الى انفسه
 الطامك وقلوب الشقيين الى عذابه قدس افضالك ثم احبلكم
 باجوب من الذين ما انتهم كل من في السما والارض عن التوجه
 الى اسطر عاتيك ولا اسطرهم على امرك والاعتقاف بجهنك
 والاضقان بلعناك واثني انت الغفور الرحيم المعطي العزيز
 الباذل لتاسم الاكرم
 ابراهيم قد اكرس

يا اهل مكة اهلتي قد قدر لنا قضاياه اخرى وارادوا اليه
 بقوا اخرى في صغركا سوف يخرجونه من هذا الارض ويجسوا
 فيها انشا مدينة خربة غير مقيمة بها انما يريد ما تها منته
 وارادوا ان يسدوا على سيد القلام فعاوالت تدرت لنفسه من
 لدى اهل القلعة العزيز العلام سوف ينظرون ويسمعون ما
 اخبرواكم به في هذا الحج الاك يذرف اعين القريين بما رقم
 فيه من اسرار الفتنة ويرفع شيعي الخسيس جبارد عليا كره
 اخرى انا شك الله بما جرد علينا في جسد ورضانه وانما امل منه
 خور بجهنم من اهل القلعة الذين لا يعرفون الخليل ودي الله من
 بربوات اهل القلعة وس وجهه اخرى الى بريد القدر التي فيها
 ارضع نداء النبيين والمرسلين بان ليك اللهم ليك سوف

فوف يفسقون بها وليتم ما امرت فيها وجهه اخرى الى
 السبأ بالله اذا يتوجه القلام " يا سبطي كل ذنبي من ذنبيها
 وكل ربه من اشجارها وكل رول من رولها بانه لا اله الا هو
 ان بالحباني اذا سمعتم نداءي يراياني التي لا تميل اليها ولا
 لا تحزنوا الا ناخذنا البلاء و جعلنا الله دينا لهذا الصباح
 فحينئذ لنعرف لمن القول و ياخذ نجات كتابات هذا القلام
 الذي كان هدفا للسهام الانام في سبيل الله قل ان هذا خلا
 لو تعزبه في البر يسمي مع المؤمنين ولو يصبون ناسه على السبأ
 ليذكر بين العباد رب الرحمن ولو يسطعون اعناده كره عنونه
 فاذنرت بما هو له ولو جاني انتم بالحباني لا تحزنوا انتم انكم
 على الارض وتمسكوا بمره الله لو كشف الغطاء لفتدون انكم
 لا تسمع كلمة التي يخرج من فم الجوب و ياخذكم جزا في سبأ
 على ثمان لا يمتنعكم السلاسل من آه اهل النفاق عن الزوجه
 نيز الانا بالحباني انتم ابناء الروح لا تحزنوا ان احدا منكم
 استشهدوا بيا زات الرحمن بروح و حيان ثم استشهدوا
 حب الله وامره ثم اتبعوا ما نزل في الكتاب لا تعقبوا كل
 مراتب كذلك بفتحكم القلام حبوا الله متعصبين في حبه لا تحزنوا

بالاكتسب ايها الناذرين و يبطئ السافي و قلبه و جوارحه
 شعري بان الحمد لله رب العالمين وقد منع القلام عن
 القهر ولا ارسلنا الى كل واحد من لعباء الله ما يحب له
 عن العالمين قد حبس نفسي ثم فلي ولا تخر اعظم من اراد
 وهذا لم يكن الا لعدم الاستعداد في اهل الاجساد سوف ياتي
 زمانا يستشعرون ببعض ما ارتكبوا بين جنون ويستشعرون
 ولا يجدون لانفسهم و يايبسهم حقا فات منهم كذلك
 بغيركم فالصدق وان ترككم التخن يشهد على ما عملوا و
 يعلمون و انه عليه في الصدور

المعروف في الادب ينادي ويقول قد قدر لنا بلبية
 فوف يجمعون النماء بالذلة الكبرى في حصول النكا و انما
 اصبحت هذه الدنيا صورة واردهاها واد وانها ما ان
 مراتك تعلم خاف الصلوة سوف يتغير هواها و يدخل
 فيها من يبعثها الان الله يوتينا بطرا اسمه الاعظم العظيم
 وقد ارادوا ان يخرجونا من هذه الارض لنضيق امرنا
 وانما نادا وحبنا فيها سراد قل هذه الذلة محنة لهذا الامر

وهذا البلاء دهن لصلح الصباح ويهزاد نوره بهر العالمين
 أنك فاطمين بفضل مولك ثم أسكره في أيامك ولا تنس
 الغلام الذي بسج في غرات البلاء ويسج ربه مالك
 الاسماء والصفات ويقول ارب عرف عبداك من راعونه
 بالنسب والاشراق والبرج عليك وعلى الخلق والملك وعلى
 من معك من الذين هم لفظوا الله ربك ورب العالمين كبر
 من قبل الحق من كل صغير وكبير
 بسم الله الرحمن الرحيم

نور

طوبى لك يا ايمانك الى الله والهاجر اليه والتوجه الى ربه
 بقوله تعالى ايها المتوكلون ثم ربه الله قد حضرت وربيت في
 طوبى لعبك ولا ذكرك فاجعلك فافزع حماوى الله
 اذكرك في مثلك ومشارك فاجعل لك التوكل عليه
 علك ما بقرتك اليه وقولك ما بجهلك مطهر اجن
 ذكره ونه وان رايت احبته فاذكرهم ما سمعت ورايت
 قل الانفس الغلام انه وقع في بحر عظيم ولكن اخذته حراة
 حب الله على شان لا يشغله شان ولا يغيرها شئ و
 لو يعبت عليه فاجوز العالمين ان اسكن الله بما اسكنك

تلتا الوجه جوى على يدك في تحية الله ان هذا الفضل
 ذكره في حق الحق المستعملين بنا رحمتي بين السما والارضين
 والذين لله رب العالمين
 نور

بسم الله الرحمن الرحيم

ان باسم الله والناظرين وجهه والباطن ذكره وثنا له
 اسمع كلام الغلام سر فاجعل شيتك مشيد ربك ورب
 ما لرد ثم انه ليه باسمه وان ربك هو خير المناصرين
 ليس لاسد ان يفتك في امير لاد وارنا ذكره في ايام
 بل يفتي لكل فسر بان يفتك فيها وانه على المسنين
 قد منع العلم عن هال الراد ذكره فيكم من يشاء ما يشاء
 ولا يفسد عن شيتك العالمين
 نور

بسم الله الرحمن الرحيم

يا ملائكة الجن والانس جميعون السلام عن ذكره ربكم رب العالمين
 والحق تستلزم بالذنايا وغرفها انه اظلم في الموت ما
 كذا في ربه وبغ غايب لا تمنعه السناد واليود ولا يستطيعون
 باملاء الصناد ان استطعت فامتنوا رايح الرحمن عن حبي
 واذا حببت شرك هذه الورقة كيف يشاء ليس هذا عن

عندما بل من عند الله ولا تنفد عما وادجود الا من لها ولا

سورة الطالين

بسم الله الرحمن الرحيم

ترتيع

الله

بالت كان للبقاء السن في عدد كل الاشياء ليترك يا
تمامه في سبيلك من المصلحة الكبرى المصلحة العظمى
خبرك قصدا لك المبرم في صفاتك مقصود الخلقين وامل
للشافين وحيات الفاشين احبك في كل الاحوال يا

الله الطالين

بسم الله الرحمن الرحيم

ترتيع

لا تسر ذكر الله وحمده انه معك وبخبرك في كل الاحوال
ان اقبل الى الله واسئله بذلك فما سواك لذلك يدركك
العلم حين الذي صنع عن ذكر اسرار القدم وينوح على اثاره
على الغلام بما اكتسب ايدى الخالين

بسم الله الرحمن الرحيم

ترتيع

يا احيا الله لا تخونني كما ورد على نبي الا فاق وان الشمس تكف
والقمر يحجب فسوف انا مل الالهة تنجيب الله حال بينهما
وبين العباد لم يتصفه اوارها من الملائين واليه يرب الملائين

ترتيع بسم الله الرحمن الرحيم

ان يا احيا الله عجزت عن المتاني والعيان لا تركم الرحمن يا احيا
ان تنعم على اهل بيتك وحجبتكم الامور لا تركم الرحمن يا احيا
اعطوا بذكر الله وحجبتكم الامور لا تركم الرحمن يا احيا الله العزيز الحميد
ترتيع بسم الله الرحمن الرحيم

قله ينادي ويقول قد صنعت على اسرار القدم وذكر اله الخبير عظيم
الذي كل فطره منادى ينادى اليه جميع العالمين للحر لله بعبود انوار

ترتيع بسم الله الرحمن الرحيم

ان يا احيا الله بذكر سلطان القدم واعرج بلبك ما جئت عن
النفس في غرات هذه الجبر اعظم ثم انظر بقاء الله وذكره بين
الام وان بذكره فتجذب قلب الغارين ولا تكون الخبير ان

فهي الا شاربين

ترتيع

بسم الله الرحمن الرحيم

يا احيا الله الذي لا اله الا الله في حب الالهة اسرى تالله انما
لا يحب عندك عن ملكوت السموات والارضين ولا ابد الجاهل في خلق
وتجل ان ترك على الاول شيئا لم يكن لنا ظر الى الدنيا ما جعلنا الا لاله
احد من العالمين انما تستغنى ان تبغى الزفر للكهرة يا احيا الله الذي لا بد من

ترجم

للكلداني الذي ما سبته الذل الكبير مرة أخرى في سبائك
من بيدك ملكوت الامم فخرجك انزل البقاء مع
البلاء كافر المصنوع الذي اياه واستبقا في يدك
شبقا الظلم ان يكون للكيوان والخاص والوجه لئلا

الرجل

يعلم ان الامم الكلدانية

هذا الكتاب من لدا اليك لتضعه باقوان في ذلك الانام
اخذت الظلمات كل البهات وتصور بك بصر مبرين فاعلم
بأن صخر فخرج من قلم الامم المات من نفسه منها
حقا ولا يشاء ان تترك ليو المند العليم الحكيم انا ولو
حبنا ومنعنا ومنتنا البلاء انا القضاء ما منعنا عن
الذكر والبيان ونقط على ايقان سدة البيان بانه
هو المعبود العالمين ينبغي لكل من اقبل الى الله بان يكون
منقطعا عن الذين كرهوا واعرضوا واطفا بذكرهم في
العالمين طويلا من في بعد الله وما منع عن جبهه عالم
المعتدين ان استقم على حب مولاك وقل لبيان

سرك وجعلك فلا قبلت اليك باجوب الطافين والحمد
لك يا من بيدك ملكوت السموات والارضين

بسم الله الرحمن الرحيم

ذكرى امي ليقدرها لعلني وتبعد بها العبر وبت في و
انني وبسطها بذكرى وماني بيزا ماني وبسطها اعني
دوني وسرلي وبسطها من مكرمة وكوت عناية وسلي
مواهيديان بالامم ولا سمعنا ذكرك نفس ومنا لك جالي
واينا توحيبك بوجهي راها تراك من نذرك ولو منا
بين يدينا ما ارسلناه في الظاهر ولكن حضرك تريك على
كشنة قد بر منع اسم السنين عن الصور وحالت بيننا
وبينة ججيات الظلمين ولكن انا قبلنا منه ما حمل في
امرنا وكفينا له اجر من فاز بلفاء الله في هذه الارض و
ان تريك ليو العزيز الكريم ان اطمعني بفضله الذي اذكره
في كل الاحوال عمار وعلينا ان اصبري ان تريك ليو عظيم
شعركم والحمد لله رب العالمين

بسم الله الرحمن الرحيم

ان يلحد لنا طر الى الله فاعلم بان لى القضاء وامضى ما

ما نزل في الوح ممالك الاسماء واخرج الغلام من ارض السمر
 بظلم مبين ولما خرجنا بكت علينا من كل الملل وظلمهم
 فخرج الاكبر في ذلك اليوم العظيم وما مرنا على شجر وجحر
 ارض ومدر الا وولدا ودعنا فيه سمر من اسرار الله العظم
 العزيز القدير فسوق بظلمهم بالحق وان ربك اعلمهم وحكمهم
 وقد نزلت في كل حين ايات وظهور في كل ان بيئات
 استصانتم منها وجوه اهل اهل الاكل بالله في التجدد
 افلا المؤمنان انا وجدنا اهل السما في سرور مبين وحق
 عظيم املون بما ورد علينا في سبيل الله واما السرد
 رأوا اشراق شمس الاستقامة عن ابي العظمة والكبريا والآله
 فصلت لك تفصيل عما ورد علينا من النافان وكنا طار
 في هوا الاستباف الى وردنا في شاطئ البحر اذ استوحش
 الاعظم على الغلاك ورجع على البحر الايض وسرنا الى ان
 بلغنا قارب مدينة التي سميت بالاسكندرية وقد دخل
 علينا افي من اهل الابن وحضر تلافه الوجه بكنا في
 مبين الذي كتب احد من اسفقا لتصار وحدا منه
 وايحه رحمة ربك العزيز العظيم وقد امرنا عبد الله ناصر

لدى العرش ما نرسل اليك صورته كما يعرف كيف قلت
 ربك واخذت بايدي الفضل وجعلنا منظمنا عن العالمين فكر
 ثم انظر في ذلك الايام التي لاحت لنا البلياء انما استعمل بنا
 حديد ونكرى على ثمان ما منعه التصايا كان دخل
 من كنز رحمة ربك العزيز الرحيم ينبغي لكل نفس بان
 يكون نائبا في حب مولاه بحيث لا يمتنع ما يظلم في
 الابداع كما مقتدر هذه النعمة الالهية واستصان
 ظلمنا كذلك كان ربك مقتدر افعاله وانما لهو
 لما كرم على ما يريد لو ذكر لك كل ما ورد علينا في القرن
 ولكن ناعلم باننا نكون في فرح مبين وفي كل اعظم
 لحكمة فوق بظلم الله بالحق وبجى العالم بخلاف الآله
 عذب منه الكثر والسبيل قد ارسلنا الى الاحكام
 في العم احد فاعط كل واحد منها الى بيده في حجة
 نصرة الغلام وما سترنا اسمها الا لحظنا انفسهم وربك
 يحيط بهم بخص من ارض كاف ارسلنا الرشد ما هذا
 الاحكامه فوق نرسل ولكن شفا
 خبر بضر مستبد

بسم الله الرحمن الرحيم

وَمَسْمَعُ اللَّهِ تَلَاةَ أَحِبَّائِهِ مِنَ الْأَشْيَاءِ ۖ وَكَانَ طَرَفُ اللَّهِ تَحْتَهُ
الْيَوْمَ فَيُكَلِّمُ الْأَحْوَالَ لَا يُدْعِي عَنْ عَلَيْهِ إِعْلَاءُ عِبَادِهِ وَلَا يُضِجُ عَيْنَهُ
أَجْرٌ مِنْ تَقِيٍّ فِي حَبَّةٍ فَكَيْفَ مِنْ جَلِّ الْإِلَهِ يَدْفَعُ سَبِيلَهُ يَا
أَحِبَّائِي إِنْ أَتَيْتُمْ عَلَى حُبِّ اللَّهِ وَاحِدٍ أَنْتُمْ مَا وَرَدَ عَلَيْهِ
مِنْ الْمَلَايَا بِذِكْرِهِ فِي هَذَا السَّيْنِ أَنْ تَحْبِبَ الرِّوَا الْإِدْرِي مِنْ
أَحِبِّهِ وَلَا يُضِجُ أَجْرٌ مِنْ أَرَادَهُ وَلَا يُبْعِدُ عَنْ تَقَرُّبِ إِلَيْهِ لِمِثْلِ
هَذَا التَّوْبِ يَتَقَرَّبُ ثَنَانَكُمْ وَذِكْرَكُمْ وَنُصْرَتَكُمْ إِيَادَةً بِأَنْفُسِكُمْ *
لَسْنَا اللَّهُ بِالْحَقِّ تَعْلَمُكُمْ فِي رِضْوَانِهِ الْأَعْلَى أَنْ هُوَ قَوْلُ الْإِلَهِ أَيْشَاءُ
لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الرَّبُّ الْعَزِيزُ الْكَرِيمُ

بسم الله الرحمن الرحيم

ذَكَرَ أَمَّا اللَّهُ لِلْإِلَهِ آمَنَ بِاللَّهِ الْمُهَيَّمِ الْقَرِيمِ بِقُطْبِ رِجَالِهِ
حَسَّاسُ وَهَدَّ سَهْمَيْنِ نَدَا سَرَّيْنِ تَجَاوَزَ كَرَمَهُ رِضَاؤُهُ أَنْ لَوْ
الْمُقْتَدِرُ عَلَى أَيْشَاءٍ وَأَنْ لَوْ لَوْ خَلَقَ الْغُيُوبِ يَتَقَرَّبُ لِكُلِّ
مَنْ أَرَادَ بِاللَّهِ فَيَهْدِي الْقُلُوبَ كَالْعُظْمِ بَانَ بِهَيْكَلِ تَقْدِيرِهِ
بِهَيْكَلِ كَذَلِكَ قَتْلُ الْأَمْرِ مِنَ الَّذِينَ عَابَهُمْ حُكْمُهُ وَيَأْمُرُ الْحُلَّ
بِالْقُدْرَةِ لِيُدْخِلَ فِي مَلَكُوتِهِ وَتَقَرَّبُ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَهَذَا

مَوْفِقُهُ عَلَى عِبَادِهِ لَوْ هُمْ بِعَرَفُونَ طَرَفِي لِأَمْرٍ أَمِنْتُ بِاللَّهِ
فَارْتَبَ بِالْإِلَهِ لَمَّا وَجَّاهُ كَيْفَ الرِّيحِ الْعَالِيَةِ وَمَا ظَنَّنَا
شَتَوَاتِ التَّشْيِيرِ أَيْمَانًا مِنْ هَلِ السَّيْرِ دَسْ كَذَلِكَ رَفِيقٌ مِنْ
قَلْبِ الْأَسْرِ لِرُوحِ عَزِّ طَهْرِهِ وَاللَّيْلَةِ بِرَبِّ الْعَالَمِينَ

هو : إِيْمَانِي

فَدَاذَ فَنَقَّاهُمْ نَاحِبٍ وَفَيْسَ شَاحِبٍ وَبَلَّاهُ لَازِمَتِ حَيْكَلِهِ
فَيُكَلِّمُ ذَلِكَ الْبُزْلَ كَانَ طَرَفِي إِلَى الْأَعْيُنِ وَجْهَهُ إِلَى الْجَنَّةِ
الْأَبْحَى وَفَقُولُ لَكَ الْبَدِيَّةُ الَّتِي بِهَا اخْتَصَصْنَا لِلْعِلَادَةِ يَا
سَبِيلَكَ أَنْتَ أَنْتَ رَبُّ الْأَشْيَاءِ وَالْأَشْيَاءِ

هو : الْقُرْآنُ

قَدْ اخْتَلَتْ الظُّلُمَةُ كُلَّ الْأَشْيَاءِ وَظَهَرَ مَا كَانَ فُسُوقًا وَكَتَبَ اللَّهُ
لِلْقُدْرَةِ الْحَرَمِ لِلنَّارِ تَقَرَّبُ عَالِيَانِ مِنَ التَّجَاهِدِينَ الرِّوَاعِ
الَّذِينَ الْأَيْمُونُونَ الشَّهِيدِينَ مِنَ الْقِيَامِ مَا بَكَتْ عَيْنُ الْخُورَانِ
الطُّوبَى وَنَاحِ رُوحِ الْقُدْرَةِ حَمْدُ سَدَةِ الْمُنْشَى وَنَحْنُ
شَكَرْنَا إِلَهُهُ فِيمَا وَرَدَ عَلَيْهِ فِي حَبَّةٍ وَرِضَاؤُهُ وَنُسْتَهْدِي
بِحِفْظِ أَحِبَّائِهِ عَنِ الرِّجَالِ الَّذِينَ لَا يُبْجَلُهُمْ خَالِعًا لِرُجْعِهِ
الْقَرِينِ لِمِثْلِهِ

فدا بثلين في ليلة كبرى وحشة وحشا وشدة ظلماء
ولكن طالعت الشمس بفضل الله عن الأرض الأخرى شامخة
قد ما باعنا سوف مبدل ظلمة الليل من النهار فاشرفنا
وانوارها وتظلمت اثارها في الانوار طويلا استقرت
الاستقامة ولا فناء في امر رب العز من المختار
بسم الله الرحمن الرحيم

فيا طوبى لوجه يستضي في ظلمات تلك الآيام وما
اثرى قلبه او هام الايام ويروى انوار وجد ريد عن
وراء الاخطاب بالله انه ممن يستضي من وجهه سكا
مدابن الاسماء بالاجمال السمع نزلت من هذا السجين
الاكبر بالله كلما امر الارياح من هذا الشطر ففتت
تمس بربك الرحمن فوجد اليها القيد فوخت بربك
وتسمع من جوبها انه لا اله الا هو انه يعبد والمؤمنين
والجود من جوب
افئدة الخافين

قل يا احباء الله ان اقترب على امره وحبه على شان الاصلكم
البلايا ولا يعلب عليكم ما خلق في الدنيا ينفق لكم من
بان يستقيم عز الاخر في كل الاخر الجفت لو يعرض من
الارض كلها انه يقوم بنفسه ويدبر الكل الى الله مالك
الاسماء ولا يسطر بها وهام العباد ولا يصعد نون من
في البلا ولا تحرقوا عمارا وعلينا فوكلوا في كل الاحوال على الله
المستند العزيز المتعال وعجزوا باجته اليقين في هراجه
وتكم الرحمن ولا تكون من الذين

بسم الله الرحمن الرحيم

فدا بثلين في سبيل الله بالابن بليل اول الاصل
اهل السكود دار واهل البلا دلي ان اخذوا في العباد
وما استنصنا من احد وما تمسكتنا بنفس ولكن الله
يسبب ملكا من ملك الارض ليصير الغلام والله ليعلم
لحقه العزيز العلام ان يا احباء الله ان انصروا وتكم
اسرجه ليصير في عماره ولا تلتفتوا الى الدنيا وما فيها

ف سوف يعلم من يشي عليه ما يرى بهما تشرك من ههنا
 طوبى لمن ظهر ذنبه من غير أن يرى بهما تشرك من ههنا
 عن التوجه اليها بالله أما هل جنة الأديهي يصلين عليه
 اهل مله الاهل في القبالي والايام والارادة ملك الانا
 ومظفر الاثمار من الاكام والعباد
 من الارحام الله هو القدر العز
 العلل

لأن الأهلان الذي في شانه ثقيلت لسان العفلة ولا
 لو علمت أن أحد من القصار يوم من يوم ظهر وجهه
 قره عني قد مر عليه من الفجار الذين يسيرون انفسهم
 الى البيان ما لم يجهل الاكون فل يا ايها البريه يا جد
 امنتهم بالبيان وباي حداث اعرضتم عن الذي اسبق
 عن انفسهم من الذبيان ما لم كيف تكون ضوق
 ما تكونون القواله ولا تكونون من الصاعرين
 والحمد لله رب السموات
 والارضين

بسم الله الرحمن الرحيم
 سبحانك يا الهى اعلم بانى ما اردت في امرك نصيب لي
 ولا انظار شانى بالاطهار شانك و باصديت راحتي وسرتي
 ويهيى في سبيلك ومهانك وكنت في كل الاحوال ناظر
 لا انا امك ومتوجه الى ما امرتني به في الوصلك وما
 اصبت الا بدركك وشانك وما اميت الا ما كنت
 مستشفاه فاحرمتك فلما انقلب الاكون وان اهلها
 والارض وما عليها كادت ان تقطع فسمات اسمك
 عن الاضطرار وترك ارباح رحمتك عن الاضطرار فمضى
 بقدرتك بين عبادك وامرتني باظهار سلطانك في
 بربك بجلالك وقوتك بين خلقك وما ديت لكل انفسه
 ونبئت كل العباد بالظلمك ومواهبك ودعوتهم الا هذا
 البحر الذي حل قطره منه متادى باعلى النداء بين الاثرين
 والسماء بانتهجوا العالمين ومبعث العالمين ومعجودا
 وبحيوب الغارفين ومقصود للقرابين وكلما احاطت
 هذا السراج هبوب ارباح البغضاء من الاسفيا انه ما

عن فوزه حبل الملك وكلما زاد الظلم زاد الشوق في انهارا ليرك
وكلمنا الشدايد بالدم فوعزك زاد النماء فانهما رسلنا لك ولولا
قدرك ان ادخلوه الظالمون فسينا انك وجعلوا على اسرار
والرؤس فوعزك يا ابي انا و على بلاد في سبيلك زائد سرك
وبه يفر نفسك يا ابي الملك الملوك ناصفة الملوك عن ذكرك وثنا
ولو اجتمع على اكرمكم كما اجتمعوا باسنا شاذه ومراح ناهة الا
اوقف في ذكرك بغيره ملك وارضك واقربا بحجر هذا
ويجى تدريسته لوجحك وهذا انسى قدريه انفسك
وهذا دعي بطني في اعصاك قوة السفة فحياتك وسبيلك
ولما انت ترفى بالفي في حاله في اليع في من لاجانه الاربع
الصدق وسدت فيه على وجوهها الواب الرخاء وتكون في
ظلمه لا في الظلمات الدماء وانك نفسا اشعلت فحياتك
شان لا تكن نار حينا ولهيبت شوقها لنظر با على الصوف
بين العباد تدعوهم اليك فكل الاخوان السنك باسمه الا
بان ففتح ابصار عبادك ليرؤك مشرقا في ارضك وكبريا
لا ينعهم نجيب الشراب عن هلاير و قد اعتر احد بنك ولا
ما والا من عن لال اخر الطائف وكثر مواهبك ثم اجتمعهم

على هذه الشريعة التي اخذت محمد صا من انبيائك ورسلك ليت
حكما في الواجب ويضعك ثم اصعدك على قدامك ليمتد
تذالك انك انت الله على انك انت الله انك انت الله ان
يا عباد الرحمن اسمعوا لله واسمعوا لرسوله انك انت الله
عقلوا واعلموا من ملاه البيان يا قوم انتم الله ولا تقربوا
في الارض بعد اصلاحها فذكروا في افككم هل يدعي الاحداث
يعترض على الذي به تولد امطار الفتن من شباب حية
سركم الرحمن ويبدول البيان ويخفف الاذيان قوله
نفسه سبيل ليعترض عليه احد الاقهار ان ثبت في الفتن
في عصر من الاعصار وآيات الله العزيز الخبير قل يا الله
ان الذي اخذتموه لانفسكم بيا من دون الله بضيع امر
وناح روح القدين في ملكوت الاعلى وتدرقت عبور
للرسالة عند السيرة للثمنى قل اسمعوا قول من ينصت عنه
ما خلق في الدنيا من النجاة والا لانه ليعتبروا كبر العلماء
موصفها ولا تقربوا اركا في انك انت يا عبادكم على الا
بحول الله وقوته وذكر الذين عقلوا اليوم لعلمهم يتذكرون

لعل يتوقع الخلاف ويؤمن انفسهم عن الاعتراف ويتجهن
للمالك الاسماء والصفات لا تسكن ولا تستطير فيها امرت به
وربك بصيرة فضع وقودك من نام الارض بالانقطاع للخالص
وبهزقه ما يورده من خيرات الدنيا والآخرة انه على كل شيء قدير

وبسم الابن محمد بن ابي بخت

س م ب ي ك

يا ايتها الناطق الى الوجوه اسمع ندائهم عن شطر البحر يا الله لا اله الا
هو المعين اليوم فاعلم بان الشكرين اخرجوا الغلام عن ربيته
السرير والمبين وناح علينا اكل لال ذلك قصص الامر واخبرنا
بذلك في لوح عز عظيمه الذي لم يسلناه الى الخراف ان نريك
نكتبك عليهم ولكن خرج الغلام بطراز ربك على شان شتمه
ذكر الامراض ممالك الفرسب الى الابن الى ان وردنا
شاطئهم عظمهم اذا استقرت على اعظم على الفلك بساطان
مبين الى ان وردنا فبهذه الارض بما اكتسبت يدو الخراف
ولكن في علمهم انهم بان لا يجهنوا البلايا في سبيل الله
الغريق العظيم ولا يطفح في شبيب اراج الزر ايا هذا
المصباح الذي اشرفت منه السما والارضين لاخرى جوار
علينا قل الله لا ينفعه البلايا عن امره ولا الزر ايا عن سلطان

لويجوع عليهم كل من في السما والارض يهوف ملولم رطاح
ناقة ليطيق ويقر الى الله بين العالمين ولا يضرخ
سبوقكم ولا يضرغى واحكم واشتاق في سبيل الله لا يضرخ
احد من قبل ان تترك لهو العلم بالخبر فم على الامر ثم ارج التنا
الميرفوف بجزائك الله احسن الزام ان معك وانتهى خبر
الناصحين ذكر من قبل ان تاتي في هناك ليحدث في طريام
ناو تجدد ربك ويحدث به خبر و هم في هذا

الامر المستر الجليل

و العالمين

بسم الابن محمد بن ابي بخت

يا العباد لا تنظروا الى القدر وظلماءهم لا تنظروا الى القدر
ما منعت منها وتستعصر باقرارها من هذا العمل الذي عايش
قلوب المقربين وقد ادرت الرية واليمين عاز ذكرهم بها
ما خلو بين الارض والسما ولو كان بين تحالب المغايب من
الغلام بان سمعوا على الامر فم على شان الا فلكم حوادث
الايام ولا يجمعكم ارض المعصين ان النصر ياربكم الشكرين
في كل الاحيان انه معكم انه على كل شيء قدير ولا يضرخ

وَرَبِّ الْأَرْبَابِ وَرَبِّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ

يَسْمَعُ اللَّهُ الْأَرْبَابِ وَالْأَرْبَابِ

أَنْ يَأْبُدَ لِمَعَ نَدَاءِ الَّذِي أَرْفَعُ بَيْنَ الْأَرْضِ وَالسَّمَاءِ نَالَهُ
لَوْ تَطَّلَعَ بِغَطِّهِ وَعِظْمُهُ مَقَامُ الَّذِي يَنْفَعُهُمْ مِنْ لَدُنْهِ مَنْ
نَارُ الْأَشْيَاءِ كَمَا يَرْبُوبُ النَّاسِ مِنْ حَوْلِهِ الْقُرْآنُ فَاسْأَلِ اللَّهَ
مَنْ يَرْبُوبُ بَابِ يَرْبُوبِكَ اسْتِغْنَاءُ هَذِهِ النِّعَةِ الْفَضْلِيَّةِ الْخَالِدِ
لَوْ يَتَوَجَّهُونَ إِلَيْهَا أَنْ يَرْبُوبَكَ عَلَيْكَ قَدْ بَرَأَ اسْتِغْنَاءُ مَنْ يَرْبُوبُ
هَذَا النَّارُ لَيْسَتْ بِفِيكَ الْآفَاقُ تَرَاهُ أَمَلَهُ الْمُعْتَبِرِينَ تَحْتِمْ نِعَمَ
لَوْ تَكْفُرُونَ هَذَا الْأَرْبَابِ حِينَ تَنْفَعُهُمْ تَوْفِيقًا

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

تَدْعُو بِنَا فِي حَضْرَةِ نَبِيِّهِ مِنَ الْبَيْتِ الْعَمَامِ وَجَعَلُوا بِهَذَا
الْأَرْبَابِ حَاجَةً لِنَا بِتَرْبُوبِ اللَّهِ الْعَلِيِّ وَالْعَلِيِّ وَارَاهُ
يَتَوَجَّهُونَ إِلَى اللَّهِ فَمَنْ النَّفْسُ وَالْهَوَى تَنْفَعُهُمْ عَلَيْهِمْ
الْأَشْيَاءُ لِأَنَّ رَبَّكَ لَمْ يَكُنْ عَلَى أَيْدِيهِمْ لَمْ يَكُنْ لَمْ يَكُنْ
أَرَادَ وَأَتَمَّ الْجَمْلُ لَوْ فِي بَيْتِهِ مَا لَكَ لَوْ فِي الدُّنْيَا فَمَنْ يَنْفَعُهُ
أَمْرٌ بِطُلُوعِ نَارِهِ لَمْ يَكُنْ الْمَالِ مِنْ طَرَفٍ لَمْ يَكُنْ سَقَمًا
الْأَرْبَابِ تَمَكُّ بِعَمَلِ اللَّهِ وَبِعَمَلِ عَمَلٍ نَاسُوا عَنْ مَوْلَاهُ أَنْ

لِبِالْمَشْرِاقِ الْأَكْبَرِ يَنْفَعُهُ فِي عَمَلِ الْإِسْلَامِ الَّذِي تَنْفَعُهُ فِيهِ

الْفَارِسُ وَجِدَ الْغَلَامَ أَنْ تَوْفِيقًا كَرِيمًا

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

تَدْعُو بِنَا فِي مَدِينَةِ رَدِيَّةِ الْهَوَى الْإِسْرَى فِيهِ الْأَرْبَابُ
وَالْأَيْمَنُ مِنْ أَرْبَابِنَا لَمْ يَكُنْ جَمِيعُ نَفْسِ الْأَرْبَابِ وَلَوْ يَكُونُ
ظَاهِرًا فِي بَيْتِ رَدِيَّةِ وَذَلِكَ وَلَكِنْ فِي الْبَاطِنِ يَجِدُ نَفْسًا
بِسْطَ وَرَحْمَةً وَسِعَ وَعَمِلَ لِإِبَادَتِهِ عَمَلُ الْخَالِقِينَ لَمْ يَكُنْ
الْبَيْتُ حَمَلًا أَرْبَابًا وَلَا الْفَضْلُ نَفْسًا أَرْبَابًا لَمْ يَكُنْ نَفْسًا
هَدِيَّةً لَوْ تَرَاهُ فِي الْوَحْيِ أَنْهَا تَقْدِيرُ عَمَلِ الْفَانِ سَدْرَةً
الْمُنْتَهَى وَبِشَرِّ الْقُرْبَانِ وَالْمُخْلِصِينَ وَالْمُحِبِّينَ حَاجَةً لِنَا
وَلَمْ يَكُنْ لَمْ يَكُنْ حَاجَةً لِنَا فِي الْفَارِسِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

أَذَانُهُ رَبِّ الْغِيَا يَأْتِي بِرَبِّ الْعَمَلِ الْإِسْرَى يَنْفَعُهُ نَفْسًا
بِالْبَيْتِ لَمْ يَكُنْ الْعَمَلُ لَمْ يَكُنْ أَرْبَابًا لَمْ يَكُنْ نَفْسًا
قَرِيبًا عَمَلُ بَيْتِ أَرْبَابِ الْأَرْبَابِ كَنْ جَمَلًا لَمْ يَكُنْ سَدْرَةً
نَابِطًا طَرَفًا لَمْ يَكُنْ عَمَلُ الْأَرْبَابِ لَمْ يَكُنْ نَفْسًا
مَنْ يَكُنْ نَفْسًا لَمْ يَكُنْ نَفْسًا لَمْ يَكُنْ نَفْسًا لَمْ يَكُنْ نَفْسًا

مضت من قبل فاعلمه الخبيث وتمسك بجبل المتيقن أنه يحطك

عن العالمين

بسم الله الرحمن الرحيم

جاءه

انت تعلمم بالذي بانى ما اشكو افيجبك عن البلاد واللا
اجزع في سبيلك، عن الزيادة ترى بان الملوك اجتمعوا على
وافنائى ومن في البلاد لبحارافى بعضى وابلا فى واقى مع
هذه الفتنة التي اخذت الاكوان ومن فيها الكون مشرقا غن
افق جلالك وناطقا بذكرك وتناك ما مستغراب راي القضاة
عن سلطانك وامتدادك وشؤونك اهل الانشاء عن ابرار
او اهلك واحكامك ولكن حرفى من الذي ربهته باياك وحى
وحفلة بديراى فلهى تداخلى حبيب مثله يمدى
فى امرك الا ان اشتعلت نار الفتنة لا حبايك فبالذي اتي
ارضك منها انك انت المقيدر على انشاء الاكوان انت الذي
العليم ان اعيد قد معنا العلم عن ذكر امرك حفظ النفسك
فانظر في وقار مولاي اندمع حبسه وبلان وابلا فمديرك
في مقام يلو ف حول اهل لاد الا حلى فاشهدك انك فيك لو

تكون ناطقا الى افنى الا انك اشكو

كمن من الشاكين بفتح الراء

وغيره

اسم الله العظيم

يا ايها البديان اسمع النداء عني جيعه من العظيمة والكرام الله
ان نداء ربك في تلك الايام ليخطم عن خلق السموات الارض
انما تقع في ايام قام عليها من في البلاد ان ربك على كل شئ
قدير لا يغيث البلاد عن مله ولا ينجو ولا يستقياء عن حكمه
ما يشاء بسلطانك لا كبر ان استقم على حسب مولاي ثم
ادع الناس الى الهدى وكما انما على اذاع الفلاح في زمانك
قال لا يصباح واذا اخذك سكر كوش فخذ ربك الذي
ان انطق بين ملاه الاكوان بالكرامة المهيمن العليم
في قلوبهم ما به تهم في حجب الله ويقطعهم عن العالمين
ان الذين اراد والوجه بيني لهم بان يجعلوا لهم
اذكاهم ما وقع بده كرا لفضلهم بين الاثم ويقومون
لربيه من في الاكوان اذ لك يا ذكرى هذ لك الا حلى
ليأخذك جذاب ربك على شان اقوم على النداء وتقول
انتهى يوب العالمين قد كنت امعك في كل الاحوال لا يضر
عن علم ربك من شئ انما انزل على عليم العيوب ان اشكو
قل يا ايها الله رب العالمين

ان الله لا يهدي القوم
الضالين

انها

بسم الله الرحمن الرحيم

فداخرجنا القافلون من أرض السرة بظلمة بين إلى أن بلغنا إلى
ساحل البحر وكنا الغلوك بأمر الله الملك العلي العظيم ونزلت
في كل الأيمان آيات ربك الرحمن وهذا استجابت أقدرة
الطاعين إلى أن وردنا في هذا البحر الكهيب واخذ باب السجين
جنود الظالمين وأول من توجه إلى الله في هذا الأرض من متى
بالبحر والبر وبالقائه مرة واحدة وسمع نجات الله أنه
لرجل أمين قد قبل الله منه ما قبل الله لا يدري سبيله وجرها
في البحر أن ربك هو العلم الغيب وعن ربه دخل عباده وما
فازوا بلقاء الغلام بما اكتسب أيده الظالمين بكل ذنب من
لدي الله بحر عظيم كذا ذلك نزلنا عليك بعض ما ورد علينا
لتعلم ما رتبتم ذلك هذا العلم من هذا السطر البعيد وتذكر
ربك في كل الأحوال مع عباده الذاكرين واليهما على الصلوة
الذين استقاموا على الأمر وكافوا

من المخلصين والحمد
لله رب العالمين

بسم الله الرحمن الرحيم

سبحانك اللهم بالذي لك الحمد ما بعثت نفسك ومنهم ذاك
ومنع أياك ومطاع كبرياءك بين عبادك وأعطيتهم بيدك
نعمانك بين سنانك وأرجلك ولكن يا الله اسمع نداء
في كل الأيمان وأما قدست إلى أن بلغت فوق سدرة
المشوى ورفق فوق ما عراله التي ما طلع بها الحد لا تفك
الأبني ولكن لم يجد من ذي سمع لسمعها وينتجها
وتعجب بها لا أنفس عذوبات استنك باسلك الأذن
به عجب بحر العظم بأن تخلق أذننا وعيه وانفنا مقبله
وإسما وانظره ووجهها ناضره ليعصر أياك كما أنت
تريد ولا لكل نفس أذن ظاهره ليعبر ولا يفسد وإنك
أنت يا أيها الناظر توجه بأذنك وقلبك إلى خير المصيرين
لتسمع ما لا سمعه أحد من العالمين الأمر نداء ربك الرحمن
ولله فعل ما يشاء ولا يدركه النظر بل العالمين

بسم الله الرحمن الرحيم

إن باسلكم كن تحكما في أمر ربك بحجة لا يشك عواصف الله
تمر عن سطر الظالمين أن استقم على الأمر مع الله وقوله

قال يا قوم الى من يتبعون اثمنا الغرور ويتبعون اثمنا الغرور
على الهدي اما ترون من يذهب منكم لا يرجع ومن تفرقا
يجتمع سيفضا اياكم الخالفه كما مضت اياكم السالفه
افقر اياكم الرحمن بالله انه اراد لكم الانما يقصركم الله
بدينتكم في ما كوت البقاء وانما يفر الغنى الرخصه كلوا من
سنة الباقية حيث شئتم وغدا من صاير يومها عظمها
انما في حجاب غليظ فاعلموا بانا جينا في قمر الذي مضت
الانظار من القدر اليه والاذان عن استماع ما يترافيه من
ابات الله المنابر العليكم والكبر واراد بذلك ان ينعوا العباد
عن استماع آيات الله ليعطي بذلك قوما يعبدوا المقربين
ولكن الله يهلكهم ويذل ما يشاء ويبلغ الى الذين يجهلون
اليه بوجوه منير ان احفظ ما وصياك به ان لك عند
ربك شان من الشان ان اشكره وكمن من الشاكرين لا تحزن
بما ورد علينا ثم ارض بما قضى الله لنا ومن على فرج مدين

والحمد لله رب العالمين

بسم الله الرحمن الرحيم

يا احبا الله لا تكونوا من الذين اذا هبت رياح العفة قالوا انما ابتلينا

رب البرية واذا جاءت الفتنه اضطربوا على شان خيبت في مدبرهم
فانما احبهم اسمعوا ندائي من فناء السجرات واسمعوا على المصير بكم الذين
على شان لا يفتكم السنه والبله يفتي لكم بان تكونوا في ايام التي
اخبرت القدر كل الاشياء مشهرا بانوار وصبركم المختار فاعلموا بان
الموت باق ولكن منه نصيب محبوم سمحه نافعه وسيفه مخد
يتغير من الاحوال ولا يفتكم الاقوال بل اكان الايام كذلك يفتي لكل
بصبر ان ينقطع عن الدنيا وما فيها ولكن يغير ان بعض منارها
عليها وقبل بنفسه والله الى الله يهدى ما لك الا من والتمسها فانما هو
ثم انكروا فيها سمعتم من الانبياء ما هو لركان الدنيا فغير منارها
ما تركوها واخاروا لانفسهم البلاء في سبيل ربهم العلى الا تحل
وانع كون فيه والى الآيات التي ما رأت عين الله منبها لا يتبدل
نصرة من يفتخرين الا هم يكلوا فذكرنا واسيا بما قضى الله لنا في البيت
يجدون احبنا خلافة هذا الكون الذي جرى من هذا القدر في هذا
الشيء السالفه انه انما نحن بالمالين انك بالانبياء العباد لا تشرب ولا
تخف من الناس بل من الله الذي يهدي رب العالمين

بسم الله الرحمن الرحيم

قد تركتنا السجرات والى الله والى الله والى الله والى الله والى الله

على الاشياء ولكن تطهر ما قبل بالارض صوف تسع حبلها وترجع

انما لها افعالها وما اكثر فيما من اسرارها ان البلايا والوجع واليأس
وبين احبائنا نسوف فليدبرها من اسرارها. حكيمها
ومرسلها ومقتضاها لا تفرزها وادبر عليها فتوكل على الله في كل
الاحوال ثم استقم على الارض وهذا خبر اليك ولنظروا الى النمل
والجهد العنيد العزيز المعبود الملك السلطان العلام المتعال
والروح عاين استقام على تعبد الله

بسم الله الرحمن الرحيم

ان يا ايها الناظر الى الوجه فاعلم باننا وبنو ناعم سبيهم افسس في
حصن الحكام واخرى البلاد كلها وعند خروجنا عن يد سيرة
السر قطع احد حجرة عوضا للقاء وفي حين الدخول في حارة
الارض نبدأ احد نفسه في البحر لافراق وظهور في قلبها فضع
الاكثر في المعامير فيجنان من قلبه العباد كيف يشاء
ويقدس من اراد بفضله وانه لغير العزيز المقدر الوهاب

بسم الله الرحمن الرحيم
طوبى لمن امن بالله وطاير في هواه وصانه وشرب عن كأسه
وسمع نداءه بادن سره وجهه واقبل اليه بتمامه واعترض
دونه واستصناه باخراجه واستقام على حبه ونطق بذكره

اشعل بنا وجهه وقام باسمه بين عباد الله وما منعته البلايا
سبيله ولا الزبانية عن رضائه تافهة انه يكون حاضرا في
وطائنا حول جلالي وطاير امع نفسه في هواه ملكوتي و
جبروتي ومدارين عظيمي وافتدرك لذكره فقم من الشاك لا
على في هذا الحصن الذي بني من الصخرة السناء ان ربك له
الفعال المبينة وانه على كل شيء قدير والمحمد والبياتين

بسم الله الرحمن الرحيم
يا ايها الذي يدعوك الى الجنة قد نزلت لك من ربك بالآيات
بينات واتم اليك على الملين وهذا اللوح مرة اخرى قد نزل
بالحق والبركة للعلمين ومع فاعندك وهذا انك ان شئت
لست عن ملك السموات والارضين ان استمع هذا الداء الذي
اوتع بك في الدنيا والآخرة والله اعلم بما به تجده العالمين والجميع
في آياته التي فيها اجتمع الملوك على قتلهم العباد على فاني
وكنا برقص طرف الطير في الدين والشمال لا يجد الا بعداد
نفسه فيا روح هذا اليوم الذي فيه انشأ العلام غاسو
سيرة العزيز العلام وينطق بانه لا اله الا هو وانه لعبود المؤمنين
نزل الله بان يارب نديك من نياه الحكمة والبيان التي نزلت

نزلت من جناب علم ربك الرحمن ان يا اباي نال الله سيفه فلما
فراه ولو كان الامم يقولون بل الغلام من الانام ولما
اوع نفسه تحت غلاب المشركين ان اخو الانجاب ثم
اخرج عنهما وتوجه بوجهك الى الله فطر السما والارض
فلما قرب سمعت نداءك واجبتك وهما انا رضى تاروت
وانى انا من التائبين والحمد لله على العالمين **خبر النوح**
بسم الله الرحمن الرحيم
يا ايها الناطق الى الوجه اسمع نداء من بين مرة بعد اخو
في سبيل الله ربك ورب العالمين ثم اعلم بان جبال القدر
خرج من ارض السمر ما كتب اليك العالمين وكان ان
يمر على الارض ويترك لكل حين آيات التي يبعث رب عنها
ملائكة العالمين ثم تبنات التي انصرفت عنهما ملائكة
المعزيين بالله قد مرت نفحات الايات عواشر ولا
وعزها وان هذا الفضل عظيم اذا وجد نفحاتها
عظم الوهم اهتتم قام بادراهم للمكر الغرير الجبل قد
اردضنا في ذلك لحوال تحت كل حجر اذن الباني ولقد
التبيان خوف يقوم عند كل حجر ينطق بانه حق

العالمين قد قصت الانام الى ان بلغنا ساطع البحر اذا قد
استوحى كلافهم على الفلك نداء اهل الفردوس بسم الله
بحرهما ثم خاطبوا الفلك وقالوا طوبى لك بما استقم
عليك رجاء العالمين ثم حوت الفلك على البحر سمعا
من كل قطرة منه الا لغير واحد ان يسمعه وكان سر ربك
على ما اقول علم لي ان بلغنا مقابل مدينة من مدن
الارض وجدنا منها نفقة الرحمن وبنينها كائنات
رواح القدس سكن البحر واستقر الفلك عليهم واكن
البحر بالله لا يمكن اواجبه الى ابد لا بد من اذا حطرت
الوجه احدن الذين سبوا الى ابن بكنايت مبين
فصينا ختامه وجدنا رايح القدس من الله استعاننا
مجد الله الرحمن وند احدته جدات الوحي عن انفا
الطبع عن كل شئ وتمك بخبر الجبل الى كل من على ارض
والذين وقتها ساطع فيه من كلامه ومن اراد فليست
الى كتابه ليعلم بآيات الخراب اصابع قهره ربك
المصالي العزيز القدير وباليك كنت اضرا عندنا و
سمعت حين الذي بقله الغلام بلعن الله الفلك البعير

العزيز الحكيم ومثل ذلك يخالف ربك ما يشاء بقائه من
عنده ولكن الناس في جهالات انفسهم من الضالين بالله
خافه عند الله لا يعظم عن خلق السما والارض اذا قربت
كلامه قل تعالى الله الذي احيا قديمه ماشاء وانه يحيي
العالين چند لوح ارسال شد من غير اسم بهر نفس حمله
باشد برسانند

يا ابا الداعية الله والشايعين كاس الوفاء ان استمع نداء ربك
العلوي لا تملحني شطر العناء يا ابا الله اكلها العلوي ابي قل ان
القضاء مؤيد لهذا الامر والبلاد معين لهذا التكليف والى الناس
احقبوا ونلتوا بانهم ملطى هذا النور الذي فسق بيه
فصوف ينظر الله بالاراد من هذا السجين انه على كل شيء قدير
ان احبب نفسك لهذا الامر فليما راياح الاختلاف في الناس
وفيه الايام التي فيها اشتدلت نار القسمة واخذت السباد
ظلماتها استغل الله بان يوفقك على امره ويقدر لك غنا
سواء ويقدر لك ما يقربك اليه ويسكنك في جوار
ويعشرك كونه ايضا لانه هو القدير

الغفر الكريم
بسم الله الرحمن الرحيم

طوبى لمن شرب سلب الدماء من بد عناء بتركه الى ابي
واستقام على حب ولاد عرشان ما منعته الياء عن القبح
الى الارض الا لابي وما احب به القضاء عن النظر الى الكرامة
قد عنت الدنيا وتعقبت من الجور امض عن هذا البحر الذي
حبا دماء ابن طوبى لم يترك اليه وشرب منه وامنعته
سيرة الناس ابن انا انت تفر من شئ فانهضك عن
كل ما يمنعك عن ذكرك حمل في احد ما في الارض اذا جاد
الموت لا فرب العالمين طوبى لمن يكون الموت اخر قتله
وانك بما اتم الله القدر العزيز السقا

بسم الله الرحمن الرحيم

فاعلم ان القادرين اخرون اذن ارض السلاطين اذ لك يرد
بين ما سواه ابي الله تبارك واخرج الغلام بطرا يستصا
منه البلاد عجيب ما بقت مدينة من مدائن الملل الا وقد
انتشرت فيها نار ربك العزيز الحكيم هل يقدر احد ان
يطفى الاستعلاء يدقره ربك القدير القدير لا فربك
لحق سوف تجده انوار الشمس فيها كذلك قصص الارض في
عليه طوبى لك بما قربت عينك به من ربك فسوف تحب
من لدن تجزي حكمهم الاخرين تجار وعلينا ولومنا البلاد

بأمتها واشدها وتكون في خفي مبين ولكن يبدى فسنا في
سرير الأبعاد لها بهجة العالمين والحمد لله رب العالمين
سورة التوبة

يا أيها السائر في الحدياء اسمع نداء هذا المظلوم الذي يحن
في العكاه ثم اذكر أيام التي جعلوا الفانون إلى السهل السار
الذين استصانتم بوجههم الثوب والبطا إلى أن خلا
في دمشق الفيحاء وكان بينهم سيد الساجدين وزين
قبل لهم انتم الخواص قال لا والله نحن عباد أمنا بالله وأما نته
وافتر نفر الأيمان بوجهنا وأنت ظلمات الأكران
بنا اسرع سراق العرفان وشديد أركان الإيمان
أحلكت ما خبره الله وحرمت ما أحل الله فأرسل الله
نحن أول من اتبع أوامره قبل أن تركم القرن قال نحن
من أهل البيت فينا نزل القرآن ومنها ظهرت أئمة الرحمن
وعندنا ما حابيه واسمره ومنا ذكره وانشاره قيل
فبأي حرم بعثتكم قال حب الله وانظنا عنا أسواه
واليوم يهكون الناس أعمال الذين ظلموا من قبل في ظل
استدجوا ظلموا وهم لا يشعرون كأنهم أمنا اللود

جاء

المولد له ادر في واديهيون أما يرون يذنبون ولا ينجون
أما يرون عذابا يسلون ولا يقدون في الأفيق يهيمون اذبال
القوى ويهيمون ألال العزى بالله لو علموا ما وراء العلام
من كون عرفان ربهم العزى العلام لبيدوا ما عاهدتهم من لا
وهام واستقلوا بذكر الأعظم في اللبالي والأيام من فضل
الله ومثته وأنص بقضائه ولا ينعف البلاء يا عبيد الإ
القضاء عن ذكره ولو يجمع على من على الأرض كتابه أح
نافذة وسبوف شاحدة لا يسكن الساني عن ذكر الله ذلك
فكرتم أنظر فينا بره على أولياء الله في بصائر الخاليد ومنا
عليه في هذه الأيام المظلمة خسوف تعطل يد العزير حبيب
هذا اللطيف وأنه كان للنعف معينا نستل الله بأن نصرك
الميه وبرك خيال الدنيا والآخرة وبجملك معينا البنا
النعف وموقفا على ما يحب وبرضى الله على كنهه فذكر
وبالإجابة جليل

بسم الله الرحمن الرحيم
سبحانك اللهم يا الذي سمع ضيق عبيدك من كل الأسماء
وصيحتهم من الأقطار ومن الذين جعلهم الشركين السار
في سبيلك ورضائك وانت تقام يا الذي ليس لهم ذنب إلا

Handwritten text in Arabic script, likely a list or index, covering the top half of the left page.

Handwritten text in Arabic script, continuing the list or index, covering the bottom half of the left page.

Handwritten text in Arabic script, likely a list or index, covering the top half of the right page.